

ENIGMA

76

ENIGMA Z

James Hadley Chase
A
Inscenarea

SERIE NOUĂ

ENIGMA Z

Lumina lanternei căzu peste ceva ce semăna cu o grămăjoară de cârpe. Mi s-a părut că recunosc zdrențele care odinioară fuseseră o haină.

— Sub alea se află un schelet, spuse Dedrick, râsuflând greoi. Individul a fost lăsat aici zece sau douăsprezece ore și atât a mai rămas din el. Numai niște oase și câteva zdrențe.

— Despre cine-i vorba?

Vocea mea răsunase răgușit.

— Nu contează.

M-am gândit că nu putea fi decât Lute Ferris, așa că l-am întrebat:

— Ferris, nu?

— Să spunem că a fost un tip care și-a băgat nasul unde nu i-a fiert oala, răspunse Dedrick, ștergându-și fața cu o batistă. A fost devorat de naiba știe ce. (A scrutat tenebrele neliniștit.) Pe-aici își are sălașul o fiară, probabil un fel de linx.

J.H. CHASE
ÎNSCENAREA

Copyright © Toate drepturile asupra acestei
versiuni aparțin EDITURII Z 2000

EDITURA Z 2000 – Bd-ul Nicolae Titulescu, nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, București

Tel+Fax 223 42 46

223 42 61

222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii sau la CP. 12-71 București

J.H. CHASE

ÎNSCENAREA

Traducere de
DAN DUMITRESCU

Editor: ZAMFIR M. RUSU

Coperta: EDITURA Z 2000

Redactor: ADRIANA DIACONESCU

Tehnoredactare computerizată: *LIVPRESS S.R.L.*

CAPITOLUL I

I

Era o zi caldă de iunie. Stăteam la biroul meu, fiind în relații bune cu toată lumea și mângâindu-mă cu iluzia că și ea se afla în relații bune cu mine. Numai că Paula își băgă capul fermecător prin deschizătura ușii și-mi risipi visul nesăbuit.

— Trebuie să rezolvi problema cu Wingrove ăla, îmi spuse ea.

Existau clipe în care regretam din toată inima că pusesem pe picioare agenția „Universal Services“, a cărei deviză era că puteam depăși orice obstacol. Afacerea în care mă băgasem nu era mare scofală, și chiar că mi-aș fi scos pălăria în fața celui care o miroșise pentru prima oară. Numai că, atunci când eram obligat să îndur niște mizerii, așa cum era și cazul afacerii Wingrove, îmi venea să-mi iau câmpii și să mă dau cu capul de toți pereții, blestemând clipa în care avusesem o inspirație atât de tâmpită.

Afacerea Wingrove era genul de treabă de care, dacă ar fi fost posibil, nu m-aș fi atins nici cu o pensetă, numai că individul se infiltrase perfid în biroul meu cu un cec de cinci sute de dolari, tocmai într-o zi în care eram mahmur. Iar Paula încasase banii și-i eliberase o chitanță.

Fata lui Justin Wingrove, unul dintre cetățenii cei mai de vază din Orchid City, spălase putina de acasă, iar tatăl ei se baza pe mine pentru a o convinge să reîntrească familia.

Nu prea aveam mare lucru să-i ofer în schimb fetei ăleia. Wingrove era bătrân, obez și răutăcios. Tipul întreținea o dansatoare, căreia îi închiriasse un apartament cu terasă în Felman Street. Iar dansatoarea era o blondă nerușinată, ale cărei maniere ar fi scandalizat chiar și o maimuță. Pe lângă faptul că Wingrove era zgârcit, mai era și despot, și egoist. Nevastă-sa

se combinase cu șoferul lor, un individ de două ori mai tânăr decât ea, însă hulpav după banii ei. Fiul lor se afla internat într-o clinică particulară, unde era supus unei cure de dezin-toxicare. Într-un cuvânt, ambianța familială era taman propice pentru a incita o fetișcană s-o întindă de-acasă. Trebuie să adaug că n-o văzusem niciodată, însă, din câte știam eu, era făcută din același aluat. Iar dacă asta era situația, așa după cum îmi închipuiam eu, atunci treaba mea avea să se simplifice.

După cum își notase Paula în dosarul pe care stătea scris Wingrove, fetișcana trăia cu un tip pe nume Jeff Barratt, un descreierat cunoscut ca un cal breaz pentru purtările lui deocheate și putred până-n măduva oaselor.

Mi se dăduse așadar un pont. Fetișcana fiind minoră, Wingrove putea face uz de calitatea sa de părinte ca s-o oblige să reentre în sânul familiei. Însă Barratt nu era omul s-o lase să plece cu una-cu două, iar, pe de altă parte, cu siguranță că puștoaica și-ar fi luat din nou tălpășița. La prima vedere, era o treabă căreia nu i se putea prevedea sfârșitul și ținea mai curând de atribuțiile poliției. Însă Wingrove era îngrozit la gândul unei asemenea publicități. Știa că, dacă poliția intra pe fir și-i aducea odorul pe tavă, ar fi apărut pe prima pagină a ziarelor. Așa că a făcut ce mai făcuseră și atâția alții înaintea lui: când s-a pomenit în dita-mai rahatul, a apelat la mine.

De trei zile tot încercam să mă fofilez, și întrezărisem deja speranța ca Paula să fi uitat de afacerea asta. Numai că s-a dovedit că trăiam o himeră.

— Ei, ce spui?

Am privit-o chiorâș, fără să spun nimic.

— Vorbesc despre Wingrove, îmi repetă ea pe un ton care nu admitea replică.

Și făcu câțiva pași din pragul ușii, avansând spre biroul meu. M-am ridicat iritat de pe scaun.

— De câte ori să-ți spun că nu am chef să mă ocup de chestia asta? Trimite-i banii înapoi și spune-i că sunt ocupat până peste cap.

— Să înțeleg că renunți la banii ăia? La cinci sute de dolari?

— Nu vreau să mă leg la cap cu o asemenea poveste, asta-i tot.

— Dar ce nu-ți convine? mă întrebă ea cu o voce răbdătoare. N-o să-ți ia mai mult de o oră. Ar fi o adevărată crimă să refuzi.

— Dacă este o crimă să refuz afacerea asta, ei bine, atunci sunt un criminal! Și cu asta gata, nu mă mai deranja! Du-te la Wingrove și explică-i că suntem foarte ocupați și că ne pare rău, dar nu-i putem prelua cazul.

— Auzi, câteodată mă întreb, de ce Dumnezeu oi fi deschis agenția asta? îmi replică Paula, pe un ton caustic. Sper că nu ai uitat că la sfârșitul lunii avem de achitat niște note de plată. Și, în primul rând, mobila asta pe care ai ținut morțiș s-o cumpărăm și pe care încă nu am plătit-o.

Mi-am dat seama că, dacă nu aveam s-o opresc la timp, mi-ar fi amintit de toate datoriile.

— Bine, bine... trimite-l pe Kerman să rezolve problema asta. Ar putea să dea și el o mână de ajutor. Nu văd nici un motiv ca eu să fiu în permanență ăla care trage la ham. Dacă cineva ar vedea cum sunt tratat aici, nici nu și-ar putea închipui că eu sunt patronul. Așa că pasează-i lui Kerman chestia asta.

— Kerman o învață pe doamna Ritter să șofeze.

— Tot n-a terminat? Da' cât naiba îi trebuie ăsteia să învețe să conducă? Ce, uită de la mână până la gură? N-am mai auzit până acum ca cineva să ia lecții de conducere două luni la rând, câte șase ore pe zi, și tot să nu fie în stare să conducă.

— Doamna Ritter este de părere că tipul este adorabil, spuse Paula, schițând un zâmbet. Mă rog, asta-i părerea ei... Însă susține sus și tare că, stând alături de Kerman în mașină, are o senzație delicioasă pe care orice femeie ar trebui să o simtă măcar o dată în viață. Nu cred că sunt de acord în întregime cu punctul ei de vedere și, chiar dacă cineva ar putea spune că sunt a naibii, tot am impresia că este nițeluș isterică. Mă rog, din moment ce plătește bine, toate astea nu prea contează cine știe ce!

— Numai asta te interesează, banii și iar banii! Va să zică, dacă madam Rittter aia este isterică, iar Kerman delicios, eu

trebuie să fac pe hingherul pe-aici, nu? Asta vrei de fapt să insinuezi!

— Dacă nu-ți place, n-ai decât să angajezi pe altcineva în locul lui Kerman.

— Nu zău, să arunc banii pe fereastră? Bine, de acord. Dar începând de mâine, Kerman o să treacă la treabă. Și de lecțiile de șofat ale doamnei Ritter o să mă ocup eu. Dacă este convinsă că nu poate exista vreun bărbat mai senzațional decât Kerman, înseamnă că nu m-a văzut pe mine.

— Vrei să-ți dau adresa lui Barratt? Jefferson Avenue, numărul 247, răpăi Paula ca o mitralieră.

— O știu, o știu! Nu-i nevoie să mi-o amintești. După ce o să mor, n-ai decât să mă tai în două și o să găsești adresa asta gravată pe vezica mea biliară. În ultimele cinci zile cred că am auzit-o de cel puțin o mie de ori.

Mi-am luat pălăria și am ieșit din birou.

II

La numărul 247 din Jefferson Avenue se afla un imobil cu apartamente închiriate. Era o construcție masivă și pătrată, din beton, cu jaluzele verzi la ferestre și cu o intrare impozantă.

Parterul era cufundat într-o penumbră odihnitoare. Nu se zărea nici o frescă, nici o statueta și nici o tapiserie dintr-alea bălțate, capabile să bage în sperieți vreun bețivan întârziat, care se întoarce acasă. Dalele de piatră erau acoperite cu un covor din material plastic, a cărui elasticitate am simțit-o sub tălpi în timp ce traversam holul, îndreptându-mă spre lift.

În spatele unor palmieri în ghivece de aramă, se zărea biroul de recepție. O tipă citea o revistă, având căștile telefonice agățate de gât. Poate că era plictisită sau poate că nu mă auzise intrând, oricum, nu și-a ridicat capul spre mine, ceea ce mi s-a părut destul de neobișnuit pentru un ditamai căsoi ca ăla. De obicei, în asemenea situații, cel de la biroul de recepție nu te lasă să te apropii de lift până când nu spui la cine te duci, după care telefonează respectivului pentru a obține confirmarea sa.

Numai că, în momentul în care am deschis ușa liftului, și-a făcut apariția din spatele unei coloane un individ îmbrăcat într-un costum cam lustruit de atâta purtat, cu o pălărie trasă până pe urechi.

Individul s-a apropiat de mine.

— Te duci la cineva sau doar te plimbi pe-aici?

Avea o figură rotofeie, acoperită de o rețea fină de vinișoare roșii, iar ochii ce-i erau înfundați în orbite aveau o expresie dură. Mustața stufoasă îi acoperea probabil o gură cu buze subțiri și răutăcioase. Avea aerul unui polițist ieșit la pensie, care, pentru a-și mai rotunji veniturile, se îngrijea ca în blocul ăla să nu intre chiar primul venit de pe stradă.

— Mă duc la cineva, i-am răspuns eu, și i-am adresat un zâmbet.

Se vede treaba că farmecul meu natural nu a avut nici un efect asupra lui.

— Vizitatorii sunt rugați să treacă mai întâi pe la recepție. Și pe cine vrei să vezi?

Nu părea mai nesuferit decât oricare dintre polițiștii din Orchid City, însă era suficient de autoritar pentru a mă impresiona.

Și, întrucât Barratt ar fi fost și așa destul de surprins de vizita mea, aveam tot interesul să-l iau ca din oală și să nu-l anunț dinainte. Am făcut în așa fel încât din portofelul meu să vadă lumina zilei o bancnotă de cinci dolari. Ochii individului se lipiră de ea, în timp ce limba lui, asemenea tălpii unui pantof scâlciat, prospectă marginea mustății. Iar degetele lui ca niște cârnăciori, gălbejite de nicotină, apucară bancnota cu un gest reflex, ca urmare a unei îndelungate experiențe.

— Nu mă duc la nimeni anume, fac și eu o plimbare, i-am răspuns, dezvelindu-mi ambele șiruri de dinți, inclusiv coroa-nele de aur.

— Te sfătuiesc să-i dai zor, mormăi el. Și să nu crezi cumva că mi-ai cumpărat bunăvoința. S-a întâmplat pur și simplu că nu te-am văzut trecând.

Și, zicând asta, își reluă postul de observație din spatele coloanei. Însă se opri pe la jumătatea drumului și se uită chiorăș la tipa de la biroul de recepție, care își lăsase jos revista și-l ob-

serva tăcută. Pe figura ei ascuțită se instalase un surâs plin de subînțelesuri.

Întrând în lift, l-am văzut cum a traversat holul și s-a îndreptat spre recepție, fără îndoială pentru a împărți prima obținută.

Am urcat la étajul patru și am apucat-o pe culoar. Barratt locuia la apartamentul 4B-15. Culoarul făcea un unghi drept și, după ce am inspectat toate ușile, am ajuns la apartamentul din capăt. Un aparat de radio urla de aproape în asemenea hal, încât nu se mai înțelegea absolut nimic. Când m-am pregătit să sun la ușă, am auzit spărgându-se ceva.

Am apăsat pe butonul soneriei și am așteptat. În afară de sunetele stridente ale unei orchestre de jaz, nu am deslușit nici o voce care să mă invite să intru. Am apăsat din nou pe buton. Sunetul soneriei se suprapunea peste notele ascuțite ale unui clarinet. Apoi, radioul s-a întrerupt brusc și ușa s-a deschis.

În pragul ei apăru un tip blond, înalt și zdravăn, îmbrăcat într-un halat de casă stacojiu. Mă privi rânjind. Figura lui putea părea frumoasă celor care sunt înnebuniți după așa-zisele profile „de medalie”. Pupilele ochilor de culoarea ambrei îi erau la fel de mari ca niște monede de un cent.

— Salut! făcu el, cu o voce joasă și tărăgănată. Tu sunai în halul ăsta?

— Păi, dacă n-am fost eu, i-am răspuns fără să-l slăbesc din ochi, înseamnă că o fi fost vreo fantomă.

Uitându-mă la pupilele lui, m-am prins că-și luase doza de marijuana. Era indicat să fiu cu ochii-n patru.

— Mda, știu și eu câteva de-astea pe-aici, spuse el cu o voce suavă.

Brațul i se destinse ca dintr-un arc, și am văzut străfulgerând pe lângă figura mea ciobul unei sticle pe care individul îl ascunsese la spate.

Am reușit să eschivez. Pot spune că mai mult din noroc, decât ca urmare a vreunei tehnici speciale. Elanul l-a făcut să-și ia avânt, exact cât trebuia să primească în bărbie upercutul meu de dreapta. Zgomotul oaselor care s-au ciocnit și clănțănitul scurt al dinților din gura lui mi-au sunat plăcut la ureche. S-a întins pe jos, cât era de lung, fără să lase din mână

ciobul de sticlă. I l-am luat cu grijă și am intrat prudent în apartament, pășind peste el. Aetul putea a whisky și a marijuana, un miros pe care de altfel mă așteptam să-l întâlnesc. În fața șemineului zăceau mai multe sticle sparte de whisky. Mobilierul de oțel cromat era răspândit peste tot prin încăpere, ca și cum pe acolo s-ar fi bătut niște bețivi o oră încheiată. Masa lungă de vreo trei metri, tot din oțel cromat, aterizase într-o fereastră, crăpându-i unul dintre carouri.

Dacă s-ar fi făcut abstracție de miros și de mobilierul metalic, camera ar fi fost goală. M-am apropiat de o ușă întredeschisă, călcând pe un covor roșu ca sângele, și am intrat într-o cameră în care perdelele erau trase, iar lumina aprinsă. Pe pat era întinsă o fetișcană cu părul blond platinat. La gât avea un colier de fildeș, iar la glezna piciorului stâng o brățară subțire de aur. În rest, era complet goală. Era tânără și avea un corp frumos, dar, în dezordinea cearșafurilor mototolite, nu prea părea atrăgătoare la vedere. Avea gura umflată, de parcă tocmai o pocnise cineva, iar brațele și pieptul îi erau decorate cu câteva vânătăi.

Ne-am privit. Nu s-a mișcat și nici măcar nu a părut surprinsă că mă vede. Mi-a adresat un zâmbet tâmp, așa cum numai adepții marijuanei știu s-o facă atunci când vor să fie amabili, dar când efortul este prea mare pentru puterile lor. Cu siguranță că n-ar fi fost în stare să-mi înțeleagă demersurile. Așa că trebuia să mă hotărâsc dacă s-o las acolo unde se afla sau s-o iau cu mine și s-o duc acasă. Cu siguranță că pentru isprava fiicei sale, Wingrove nu ar fi fost citat ca exemplu pozitiv în nici o adunare a oamenilor de vază din oraș, dar cel puțin avea să-i ofere la micul dejun altceva decât hașiș.

— Bună ziua, domnișoară Wingrove, ce spuneți, ce-ar fi să mergem amândoi la tăticu' și la mămică?

N-a răspuns nici un cuvântel. Zâmbetul tâmp îi rămăsese înțepenit pe buzele rujate strident. Nu cred să mă fi auzit, dar eram cât se poate de sigur că nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se petrecea.

În starea în care se găsea, nu prea aveam chef s-o pocnesc, dar era clar ca lumina zilei că nu putea părăsi apartamentul pe

propriile ei picioare. Trebuia s-o car. M-am întrebat ce anume ar fi spus individul ăla cu pălăria trasă până peste urechi, din holul de la intrare, dacă m-ar fi văzut cărând o femeie.

Lângă fereastră se mai găsea încă un pat. Am luat cuvertura de pe el și am aruncat-o peste corpul acela mic și depravat.

— Dacă preferi să mergi singură, treaba ta, dar să-mi spui. Fiindcă, altminteri, o să te duc în cârcă.

S-a uitat la mine cu niște ochi goi, iar zâmbetul i s-a stins, de parcă ar fi făcut un efort să-l aducă la loc. Dar asta a fost tot. Nu și-a manifestat nici o opinie.

M-am aplecat asupra ei și am reușit s-o ridic din pat, când, brusc, s-a trezit. M-a apucat de gât și s-a trântit din nou în pat. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut peste ea. M-a înlănțuit cu mâinile și picioarele într-o strânsoare din care pe moment nu am reușit să mă eliberez.

Nu intenționez să-i fac nici un rău, numai că mă strângea al naibii de tare, și nu-i puteam suporta contactul corpului ei moale și cald. S-a agățat și mai mult de mine, scoțând un chicotit dement, și, după ce m-a prins zdravăn cu picioarele, a început să mă zgârie cu unghiile pe gât.

Am apucat-o de încheieturi și am încercat să-i dau mâinile la o parte, dar era nemaipomenit de puternică. Ne-am rostogolit pe pat până am căzut din el. Între timp, a reușit să-mi tragă una cu capul, după care a încercat să mă muște de față.

Ne-am luptat pe jos, răsturnând mobila. Am mai încasat câteva lovituri în față, care m-au cam durut. Atunci, i-am tras una în stomac, de i-am tăiat răsuflarea. Și-a luat mâinile de pe mine și s-a îndoit de mijloc, chircindu-se de durere. M-am ridicat. Am observat că mi se rupsesse nasturele de la gât al cămășii, că reverul hainei era sfâșiat și că obrații zgâriați îmi sângerau.

Cu toate acestea, tipa nu abandonase lupta. A început să se târască pe podea, încercând să-și recapete suflul și să mă prindă din nou. În acel moment își făcu apariția Barratt. A intrat încet și cu grijă. Pe figură îi flutura un surâs tern și rece. În mâna dreaptă ținea un cuțit cu lama lungă, fără îndoială un cuțit de bucătărie.

Cu pupilele alea dilatate, avea aerul unui orb, dar fără doar și poate că m-a văzut, întrucât s-a uitat în ochii mei și s-a îndreptat spre mine.

Ochii ăia de mort, surâsul lui împietrit și cuțitul de tăiat carne au făcut să mă treacă toate sudorile.

— Barrat, aruncă naibii cuțitul ăla! am răcnit la el, dându-mă înapoi, în căutarea vreunei arme.

A avansat încet, ca un somnambul. Mi-am dat seama că trebuia neapărat să-l opresc, altminteri m-aș fi găsit cu spatele lipit de perete. M-am aruncat brusc pe pat, am înșfăcat o pernă și i-am trântit-o în față. Am profitat de faptul că s-a clătinat nițel și am țâșnit într-o parte, apucând un scaun. În aceeași clipă s-a năpustit asupra mea. Am întins spre el picioarele scaunului, de care s-a împiedicat, după care s-a prăvălit spre mine. Mi-am recăpătat echilibrul și am ridicat scaunul, intenționând să-l pocnesc în cap, numai că individul m-a atacat pe la spate. M-a apucat iar de gât și a început să mă strângă cât putea de tare. Întrucât Barrat își reluase atacul cu cuțitul îndreptat spre mine, m-am dat înapoi câțiva pași, până am ajuns la perete. Fătuca însă continua să se țină cramponată de mine. Când am văzut lucirea cuțitului, m-am aruncat disperat într-o parte, scoțând un strigăt de groază.

Am reușit să desprind mâinile care mi se încheșaseră de gât, exact în momentul în care Barratt se apleca spre mine. Mi-am spus că-mi sunase ceasul. Am tras una cu piciorul, așa, la întâmplare, însă lovitura nu-și nimeri ținta. Individul întinse cuțitul. Am încercat să scap, rostogolindu-mă într-o parte, însă mi-am dat seama că era imposibil. Fata continua să se agațe de mine. Nu mă puteam rostogoli și nici nu-mi puteam elibera mâna. Lama cuțitului era îndreptată spre stomacul meu.

Brusc, am auzit niște pași precipitați în încăpere. Barrat se întoarse pe jumătate. Vârful cuțitului nu mai era îndreptat spre mine, ci spre un punct din podea, la câțiva centimetri de corpul meu. Un individ solid, cu umerii alergii, apărău ca dîm senin și-i arse una lui Barratt peste cap cu ceva ce semăna a fi un săculeț umplut cu nisip.

Barratt se clătină și căzu în patru labe. Încercă să se ridice, se prăbuși la podea, se chinui să se ridice din nou și aproape că izbuti, numai că individul cu umeri largi îi mai arse încă una cu săculețul de nisip.

Toată figura nu a durat decât cinci secunde. În timpul ăsta, individul se tot încăpățâna să mă sugrume, scoțând niște țipete de fiară sălbatică. Am reușit să mă întorc cu fața la podea. O mână puternică a smuls-o pe tipă de pe mine, ceea ce mi-a permis, cu chiu-cu vai, să mă îndrept de spate. Fata scoase un urlet și se năpusti asupra individului solid, ațintindu-și unghiile înainte.

Tipul nici nu se clinti din loc, îi trase o palmă peste mâini, după care o pocni cu săculețul drept în tâmplă. Fata căzu ca trăsniță.

Se aplecă asupra ei, îi ridică o pleoapă și apoi îmi zâmbi.

— Salut! Nu s-ar zice că este o petrecere de ziua ta... Am auzit niște țipete pe-aici. Individul ăsta chiar avea intenția să te cresteze sau v-ați distrat și voi nițel?

Mi-am șters mâinile și fața cu batista, după care i-am răspuns:

— Era cam excitat. Cred că nici măcar nu știa ce anume face. E drogat până-n măduva oaselor. (Am privit fără să mi se strângă inima la corpul gol de pe covor). Ai cam bușit-o... Sper să nu i se fi întâmplat ceva. Trebuie să livrez marfa unui client de-al meu.

Mi-a risipit îndoielile cu un gest dezinvolt.

— Fii fără grijă! Să nu-ți fie niciodată frică să pocnești un drogat! De altfel, mă cam săturasem de ăștia doi. De trei zile, se tot ceartă și fac întruna scandal, de nu pot să închid un ochi.

Am continuat să mă șterg pe față și la ceafă, întrucât eram leoarcă de sudoare. Cuțitul ăla mare de bucătărie îmi băgase spaima-n oase.

— Locuiești aici? l-am întrebat.

— Din păcate, da. Chiar în față. Dacă te interesează cumva, mă cheamă Nick Perelli.

M-am prezentat și eu, după care i-am spus:

— Ți rămân dator. Dacă n-ai fi intervenit, precis că ticnitul mi-ar fi găurit burta.

Perelli zâmbi. Figura sa bronzată căpătă o expresie umană. Avea o înfățișare plăcută, hainele îi erau de bună calitate și-i veneau bine.

— Va să zică, tu ești ăla de la „Universal Services“? Mda, frumușică afacere... Dacă aș fi în locul tău, nu prea așa avea de ce să mă plâng.

— Hm, nu am parte întotdeauna de o existență liniștită. Doar ai fost martor... Auzi, e de la sine înțeles că dacă te pot ajuta în vreun fel, acum sau când o fi cazul, nu trebuie decât să-mi dai de știre. O să ai parte de serviciile noastre de categoria întâi, și asta, bineînțeles, pe cheltuiala firmei.

— E-n regulă, așa rămâne, făcu el cu un zâmbet larg. Deocamdată nu am nevoie de nimic, dar nu se știe niciodată. (Atinse cu piciorul coastele fătucii.) E un caz al tău, nu?

— Mda, și nu sunt încântat de nici un fel. Misiunea mea constă în a o duce înapoi bătrânului ei.

— Și tu crezi că ăla o să fie fericit s-o recupereze? În locul lui, chiar dacă mi s-ar da un iaht pentru chestia asta și tot n-aș accepta.

Am luat cuvertura și am aruncat-o peste corpul fetei.

— Nici taică-său nu-i mai breaz. Auzi, da' ce-o să spună câinele ăla de pază de jos, când o să mă vadă traversând holul cu pachetul ăsta în cârcă?

— Cine, Maxie? izbucni Perelli în râs. O să fie în al nouălea cer! De când tot vrea el să scape de individa asta, numai că-i era frică de Barratt. De altfel, eu tocmai eram pe punctul de a pleca. Mă întâlnesc cu gagica mea. Așa că o să coborâm împreună și o să aranjez eu în așa fel încât să nu ai necazuri.

— La fix, am răspuns. Atât ar mai lipsi, să fiu arestat pentru că am răpit pe cineva.

Mi-a arătat o ușă.

— Uite, acolo este baia. Aranjează-te și tu nițel. Ai o mutră cam șifonată. Am eu grijă de ăștia doi.

Am intrat în baie și am făcut tot ce se putea pentru a repara pagubele care mi se aduseseră. Am reușit chiar să-mi prind cu un ac reverul hainei, dar tot aveam aerul că mă încăierasem cu o pisică sălbatică.

După ce am ieșit din baie, am învelit-o pe fată în cuvertură și mi-am aruncat-o pe umeri.

— Numai să nu-și revină în mașină! i-am spus lui Perelli.

— Nici o grijă! mă liniști el. Când pocnesc pe cineva, să știi că-l apucă somnul mult timp.

Am ajuns la lift fără să întâlnim pe nimeni.

— Când te duci la o întâlnire, ai întotdeauna la tine săculețul ăla cu nisip? l-am întrebat eu în timp ce coboram cu liftul.

Mi-a zâmbit.

— Nu mă despart niciodată de el. Sunt jucător profesionist și ăsta este cel mai bun mijloc pentru a aplană niște conflicte. M-a scos din belele de multe ori,

— Da' te pricepi să-l folosești, după câte am văzut.

— Nu-i nici o șmecherie. Totul este să lovești ca lumea. Dacă dai cu el așa, în joacă, nu faci altceva decât să întârâți lumea.

Liftul se opri lin. Am ieșit și am început să traversăm holul.

Tipa de la biroul de recepție se ridică de pe scaun și ne privi cu ochii holbați. Mâna îi băjbâi de-a lungul mesei, până găsi un buton pe care apăsă. Individul cu pălărie ieși ca un automat din spatele coloanei. Mă privi, se uită apoi la fata ambalată în cuvertură de pe umerii mei, scoase un mormăit surd, după care se îndreptă spre noi cu un pas hotărât.

— E-n regulă, Maxie, șezi blând, spuse Perelli. Ducem niște resturi menajere. Șezi blând!

Maxie se opri locului. Se aplecă pentru a examina figura fetei, dar, după ce-și recunoscua clienta, se lăsă păgubaș.

— Aha, asta era! Unde o duceți?

— Ce-ți pasă, din moment ce o luăm de-aici? făcu Perelli.

Maxie răsuci în mintea sa vorbele lui Perelli pe toate părțile și, în cele din urmă, declară:

— E perfect. Dar Barratt v-a lăsat s-o luați așa, pur și simplu?

— Deocamdată sforăie, am intervenit eu. Ne-am gândit că nu se face să-l trezim pentru atâta lucru.

Maxie privi atent la zgârieturile de pe fața mea și fluieră încetișor:

— Mda... Băieți, să știți că eu n-am văzut nimic. (Făcu apoi un semn tipei de la birou.) Ai auzit, Carrie, n-am văzut pe nimeni!

Tipa dădu din cap în semn că da, după care reluă lectura revistei. Maxie ne făcu semn să plecăm.

— Fiți atent, să nu fie gabori prin zonă!

Am coborât treptele și am ajuns pe trotuarul scăldat de razele soarelui. Prin împrejurimi, nu se afla nici un polițist.

Am așezat-o pe fetișcană pe bancheta din spate a mașinii, după care am trântit portiera.

— Bine, am spus eu, îți mulțumesc încă o dată. Pot să mărturisesc, fără să exagerez câtuși de puțin, că mi-ai salvat viața. (I-am dat cartea mea de vizită.) Și nu uita, oricând și oriunde vei avea nevoie de mine, voi fi fericit să restabilesc egalitatea pe tabela de marcaj.

...A fost ușor să rostesc cuvintele astea, dar, când am văzut ce întorsătură au luat evenimentele, m-am simțit ca un câine cu o tinichea legată de coadă. Fiindcă nu au trecut decât trei săptămâni și am fost obligat să-mi țin promisiunea.

III

Jack Kerman, un tip înalt și slab, stătea întins cât era de lung pe canapeaua mea. Era îmbrăcat într-un costum verde, avea o cămașă de mătase de culoarea caiselor coapte și purta pantofi maro de antilopă. Pe piept îi stătea în echilibru un pahar cu whisky. Cu o mână moleșită, bătea măsura unei melodii de jazz ce se auzea la radio.

Stăteam în fața lui, într-unul din fotoliile alea în care te cufunzi până la podea, și cóntemplam prin fereastra deschisă clarul de lună de deasupra Pacificului. Mă întrebam în sinea mea, destul de indecis, dacă să fac o baie în ocean sau să-mi torn un alt pahar.

Povestea cu fata lui Wingrove devenise de domeniul trecutului, iar de Perelli abia dacă-mi aminteam. Cu zece zile în urmă,

o dusesem pe micuța drogată, așa leșinată cum era, în sânul familiei, iar din punctul meu de vedere afacerea se încheiase.

— Cred că ar trebui să plecăm și noi într-o vacanță, spuse brusc Kerman. Munca asta cumplită o să mă dea gata și, până la urmă, o să fac ulcer. Ar trebui să închidem prăvălia pentru câteva luni și să dăm o raită prin Bermude sau Honolulu... Mda, asta ar trebui să facem. Să mai vedem și noi ceva mai acătării, de exemplu niscaiva rochițe din frunze de palmieri, nu toată ziua-bună ziua pijamalele astea vărgate de pe plajă. Mda, ar fi o chestie! Ce spui, Vic? O întindem? Doar ne permite punga, nu?

— Poate ție, dar nu și mie. Și, pe urmă, ce ne facem cu Paula?

Kerman dădu pe gât o înghițitură zdravănă de whisky, oftă și-și aprinse o țigară.

— Cu Paula e treaba ta. Fata asta este un pericol public. Nu se gândește decât la muncă și la parale. Auzi, că tot veni vorba despre ea, ai putea să-i spui să mă cam lase-n pace. Dacă o auzi cum vorbește, ai crede că nu fac nimic pentru banii pe care-i iau.

— Și tu chiar crezi că faci ceva? am spus eu, închizând ochii. În orice caz, ia-ți gândul de la vacanță. Am ajuns și noi la un anumit nivel și trebuie să încercăm să-l menținem. Dacă închidem prăvălia, n-o să treacă nici o săptămână și lumea o să ne uite. În genul ăsta de afaceri, nu-ți poți permite să te oprești.

Kerman mormăi:

— Mda, s-ar putea să ai dreptate. Însă trebuie să-ți spun că sunt combinat cu o roșcată, care mă costă ochii din cap. Nu știu ce-și închipuie ea despre mine. Probabil că este convinsă de faptul că tipăresc bani. Și fii atent, nu-i o puștoaică rea. Nu se ține cu nasul pe sus, iar mie, tocmai asta-mi place la o femeie. Însă ce mă sâcăie la ea este că...

Nu a apucat să-mi spună ce anume îl sâcăia la puștoaica lui, fiindcă tocmai a sunat telefonul.

Kerman ridică plictisit capul și privi în direcția aparatului cu un aer urâcios.

— Nu răspunde, mă sfătui el. S-ar putea să fie un client.

— La zece și zece seara, un client? Ce tot spui! i-am răspuns eu, ridicându-mă cu greu din fotoliu. Precis că este vreo fan-

tomă grațioasă din trecutul meu, care și-a mai adus aminte de mine.

— În cazul ăsta, mai bine lasă-mă să răspund eu. Specialitatea mea este să mă conversez cu femeile.

I-am aruncat cu o pernuță în cap și am ridicat receptorul.

— Alo?

Mi-a răspuns o voce bărbătească:

— Sunteți cumva domnul Malloy?

Era una dintre acele voci care înfiora femeile. O voce care evoca o siluetă virilă, cu figura arsă de soare, care reprezintă întotdeauna o companie agreabilă și care preferă să accepte o invitație la ceai în absența soțului decât orice altă activitate. Poate că mă înșelam, însă asta era imaginea pe care mi-o făcusem la auzul acelei voci vibrante de bariton.

— Chiar eu, am răspuns. Cu cine am onoarea?

— Mă numesc Lee Dedrick. Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră la agenție, însă nu mi-a răspuns nimeni.

— Îmi pare rău. Biroul se închide la ora șase.

— Și oricum e o oră târzie, bombăni Kerman, băgându-și pernuța sub cap. Spune-i că ne-am molipsit cu toții de scarlatină și că stăm la pat.

Vocea insistă:

— Dar mai mult ca sigur că aveți pe cineva de serviciu toată noaptea, nu?

— Domnule Dedrick, în aceste clipe vorbiți chiar cu cel care este de serviciu pe timpul nopții.

— Aha, mda... înțeleg.

Făcu o pauză, după care reluă:

— În cazul ăsta, pot să vă cer să veniți chiar acum la mine acasă? Este vorba despre ceva urgent.

În ciuda tonului autoritar, am avut impresia că îi era frică de ceva. Vocea îi era destul de nesigură, ba chiar puteam distinge că gâfâia. Fără să-l iau în seamă pe Kerman, care îmi făcea semne disperate să închid, l-am întrebat:

— Domnule Dedrick, puteți fi mai precis în legătură cu obiectul întrevederii noastre?

S-a făcut liniște. Mi-am lipit urechea de receptor și am deslușit zgomotul precipitat și inegal al respirației de la celălalt capăt al firului.

— Acum câteva minute am primit un telefon. Cineva m-a avertizat că în seara asta o să fiu răpit. Probabil o glumă proastă. Însă m-am gândit că este mai bine să pun răul înainte. În tâmplător, în noaptea asta sunt doar cu șoferul meu. Este un filipinez, care, în caz de ceva, mai mult ca sigur că n-o să-mi fie de prea mare ajutor.

Istoria pe care mi-a servit-o mi s-a părut cel puțin ciudată.

— Aveți idee cine anume v-ar putea răpi?

Din nou s-a lăsat liniștea. I-am auzit iarăși respirația gâfâită, care a produs asupra mea un efect neplăcut. Era ca și cum aș fi văzut în fața mea o figură descompusă de spaimă.

— Se întâmplă să fiu soțul Serenei Marshland, răspunse el dintr-o suflare. Și v-aș fi recunoscător dacă nu v-ați pierde vremea cu întrebări de genul ăsta. Vă pot satisface curiozitatea după ce veți ajunge la mine.

Nu mi-a plăcut felul în care vorbea, dar mi-am dat seama că se datora groazei care pusese stăpânire pe el. Pe de altă parte, nu aveam nici un chef să iau cazul ăsta. Lucrasem toată ziua și preferam să-mi petrec seara în compania lui Kerman, golind paharele cu whisky. Însă asta nu era o modalitate de a prospera în afaceri. Ca să nu mai vorbim de faptul că Serena Marshland stătea cocoțată pe o avere cotată ca fiind a patra din lume.

— Domnule Dedrick, de unde telefonați?

— Locuința mea se numește „Ocean End“. Nu se poate să n-o știți, deși este cam retrasă. Ar fi bine să veniți cât puteți de repede.

— Da, știu unde se află „Ocean End“. În regulă, o să vin în zece minute.

— Din șosea, se face o alee. O să-i spun șoferului să deschidă grilajul. Ca să zic așa, abia m-am mutat și...

Se întrerupse brusc. Am așteptat să continue, însă nu s-a mai auzit nimic. Am spus:

— Alo! Alo!

Am deslușit din nou o respirație gâfâită, dar nu mi-a mai răspuns nimeni.

— Alo! Domnule Dedrick!

Zgomotul respirației se stinse. Urmă o tăcere lungă, după care am auzit un păcănit. Legătura fusese întreruptă.

IV

„Ocean End“ este situat printre niște dune de nisip, la vreo cinci kilometri de bungaloul meu. Fusese construit cu câțiva zeci de ani în urmă de un milionar care nu apucase să locuiască niciodată acolo. Fusese victima unui crah financiar în urma căruia se sinucisese, chiar înainte de a inaugura locuința. Câțiva ani de zile, casa rămăsese goală, după care fusese cumpărată de o societate comercială, care a câștigat bani serioși închirind-o bogătaşilor în trecere prin oraș, prea simandicoși să tragă la „Orchid Hotel“. Și, conform reclamelor publicitare, „Ocean End“ era castelul visat de oricare milionar.

Grădinile amplasate pe mai multe terase acopereau mai multe hectare, iar piscina era construită jumătate înăuntrul casei, jumătate afară. Casa propriu-zisă prezenta o îmbinare de beton și piatră de coral, într-un stil baroc, italianesc.

Buick-ul meu rulă de-a lungul aleii care pornea din șosea, preț de vreo trei kilometri. Aleea era frumoasă, largă și străjuită de palmieri.

— De când mă știu am vrut să văd și eu coșmelia asta, făcu Kerman. (Se aplecă în față, privind atent la cercurile simetrice ale farurilor care se deplasau înaintea noastră.) Ba chiar m-am amuzat gândindu-mă că aș putea să o închiriez pentru o săptămână. După tine, cât m-ar costa distracția asta?

— Salariul tău pe vreo zece ani.

— Mda, cred că ai dreptate. Așa că mai bine să visez în continuare.

— Jack, ia spune, mă tot gândesc la tipul ăla. De ce naiba o fi închis, așa, în timp ce vorbeam?

— Știi și tu cum sunt barosanii ăștia. Mereu cu nasul pe sus și, dacă-ți spun două vorbe, cred că deja este prea mult.

— Eu cred că, în timp ce vorbea cu mine, a intrat cineva, care și-a dat toată osteneala să nu fie auzit.

— Tu ai darul că vezi peste tot numai mistere. Pariez că s-o fi săturat să stea la taclale și a închis. Toți grangurii ăștia sunt la fel. Nu se prea obosesc să fie politicoși, așa cum suntem noi.

În fața mașinii apărură grilajul care delimita proprietatea lui Dedrick. Era larg deschis. Nu am încetinit. Am trecut de el în trombă și am pătruns în parc printr-o alee mărginită de rododendroni uriași.

— Ce naiba gonești în halul ăsta, doar nu-i foc! gemu Kerman.

— Mi s-a părut că individul era speriat de moarte și tare mă tem că i s-a întâmpnat vreo chestie nasoală.

Mi-am lansat Buick-ul într-un viraj prelungit și, brusc, în lumina farurilor, a apărut și casa, părând că se năpustește asupra noastră. Am frânat, iar Kerman a scos un geamăt. Cauciucurile scârțâiră, iar mașina se opri la câțiva centimetri de balustrada care înconjura terasa.

— În fond, de ce te-ai oprit? mă întrebă Kerman, ștergându-și fața. Puteai să-ți continui drumul până-n casă. Doar știi că nu-mi prea place să merg pe jos.

Am respirat ușurat după cursa nebunească pe care o făcusem și i-am răspuns:

— Îți faci griji de pomană. Și să știi că bei prea mult.

Am coborât din mașină, iar Kerman m-a urmat. La stânga, în fața intrării principale, se afla un automobil cu luminile de poziție aprinse. Era uriaș și strălucitor ca un pachet. În afară de o fereastră luminată de la capătul terasei, întreaga casă era cufundată în întuneric.

— Sunăm sau intrăm pe-acolo? întrebă Kerman, arătând spre fereastra luminată.

— Eu zic să aruncăm mai întâi o privire. Dacă n-o să vedem pe nimeni, o să sunăm. Ai pistolul la tine?

— Da, dar ia-l tu, spuse Kerman într-un elan de generozitate, întinzându-mi arma lui de calibrul 45. Îmi atârnă în buzunar și haina nu-mi vine cum trebuie.

— Și ăla care are armă trebuie să meargă-n față, nu?

— Doamne, ce meschin poți fi! Zău, câteodată mă tot întreb cum de m-am înhăitac cu tine!

— Poate ca să iei și tu acolo niscaiva parale la sfârșitul lunii, pentru ceea ce tu numești muncă.

Am luat-o în liniște de-a lungul terasei, schimbând câteva cuvinte în șoaptă. Apropiindu-ne de fereastra luminată, i-am făcut lui Kerman semn să tacă. M-a împins ușor, invitându-mă s-o iau înainte. Am făcut câțiva pași, în timp ce el se uita în urmă. Am ajuns în dreptul ferestrei și am aruncat o privire înăuntru. Camera era lungă și dreptunghiulară, mobilată în stil mexican. Podeaua era acoperită cu covoare somptuoase, pe pereți erau agățate tot felul de șei și de hamuri, iar de-a lungul ferestrelor și de-o parte și de alta a șemineului erau amplasate câteva canapele largi.

Pe masă se găseau un telefon și un pahar plin cu un lichid care semăna a fi whisky. Dintr-o scrumieră alunecase chiștocul unei țigări și pârlise suprafața lustruită a mesei.

Înăuntru nu se afla nimeni. I-am făcut semn lui Kerman să se apropie.

— Mamă, ce mai bogăție! șopti el, privind pe deasupra umărului meu. Te vezi locuind într-o magherniță ca asta?... Ia spune, ce facem acum?

Am intrat în încăpere. Chiștocul de țigară și paharul de whisky mă cam nelinișteau. Kerman veni după mine, ocoli un divan și se opri în dreptul unei șei mexicane agățate de perete. Mai făcu doi pași, după care se opri atât de brusc, încât îi căzu părul pe frunte.

— Fir-ar să fie!

Dintr-un salt, am și fost lângă el.

Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă neagră de șofer zăcea întins pe spate. Nu a fost nevoie să-l ating ca să-mi dau seama că era mort. Drept în mijlocul frunții avea o gaură de un roșu întunecat, din care sângele îi cursese din abundență, îmbibând

covorul pe care erau desenate modele mexicane. Măinile de un galben închis erau țepene, degetele îi erau încovoiate ca niște gheare, iar figura sa oacheșă și ascuțită încă mai păstra o expresie de groază.

— Fir-ar să fie! spuse Kerman cu o voce joasă. Mi-a tras o sperietură clasa-ntâi, zău așa.

M-am aplecat și am atins mâna crispată a mortului. Încă mai era caldă. I-am ridicat brațul, după care i-am dat drumul. A căzut inert pe covor. Individul fusese împușcat cu puțin timp în urmă.

— Cred că e nasol cu Dedrick ăsta, am spus eu. Probabil c-a fost surprins tocmai când vorbea cu mine la telefon.

— Ce, crezi că a fost răpit?

— Așa se pare. Jack, dă un telefon la poliție. Noi nu mai putem face nimic. După cum știi și tu, Brandon nu ne prea are la inimă. Dacă-și bagă-n cap că am avut timp să ne facem mica noastră anchetă personală mai înainte de a anunța autoritățile, o să facă un tam-tam cumplit.

Kerman ridică receptorul, dar nu-l duse la ureche. Se opri cu el în mână, înclină capul și ciuli urechea.

— Parcă se aude o mașină...

Am ieșit pe terasă.

Era într-adevăr o mașină, care venea în trombă. Am auzit zgomotul unui motor puternic și geamătul cauciucurilor la curbă.

— Așteaptă nițel, i-am spus.

Printre copaci apărură dărele de lumină ale farurilor și, peste o clipă, mașina opri la câțiva metri de Buick-ul meu.

Am traversat terasa și m-am oprit în capul treptelor care duceau spre grădină, examinând pe individa care tocmai cobora din mașină.

În lumina palidă a lunii, abia dacă-i distingeam silueta. Am constatat totuși că noua sosită era înaltă, suplă și că nu purta pălărie.

— Lee...

S-a întrerupt și și-a îndreptat capul spre mine.

— Tu ești, Lee?

— Se pare că domnul Dedrick lipsește, i-am răspuns eu, coborând treptele și îndreptându-mă spre ea.

A rămas locului cu răsuflarea tăiată, după care s-a întors pe jumătate, ca pentru a o lua la fugă, dar a reușit să se stăpânească și să mă privească în față.

— Cine... cine ești dumneata?

— Mă numesc Vic Malloy. Domnul Dedrick mi-a telefonat acum vreun sfert de oră și mi-a cerut să vin aici.

— Ah! ...exclamă ea uimită și descumpănită. Și spuneți că nu este acasă?

— Nu știu precis, dar așa se pare. În toată casa, doar camera aia de-acolo este luminată. Iar domnul Dedrick nu se află în ea. Restul casei este în întuneric.

În timp ce vorbeam, am făcut câțiva pași spre ea, ca s-o privesc mai bine. Am văzut că era brunetă, destul de tânără, și că era îmbrăcată într-o rochie de seară. Mi s-a părut drăguță.

— Dar trebuie să fie aici, făcu ea scurt.

— Pot să vă întreb... cu cine am onoarea...?

A ezitat o fracțiune de secundă, după care s-a hotărât:

— Sunt Mary Jerome, secretara doamnei Dedrick.

— Mă văd nevoit să vă dau o veste proastă. L-am găsit pe șoferul domnului Dedrick acolo... (Și am întins mâna în direcția ferestrei luminate.) Este mort.

— Mort? exclamă ea șocată.

— A fost împușcat drept în frunte.

S-a clătinat și am avut impresia că avea să leșine. Am luat-o de braț și am susținut-o.

— Vreți să stați nițel în mașină, ca să vă reveniți?

S-a depărtat de mine cu un pas.

— Nu, n-am nimic. Să înțeleg că a fost asasinat?

— Cam așa pare să se fi întâmplat. În orice caz, nu s-a sinucis.

— Și ce s-a întâmplat cu Lee... adică cu domnul Dedrick?

— Habar n-am. Mi-a telefonat să-mi spună că a aflat de la un informator anonim că avea să fie răpit. Am ajuns aici și am dat de cadavrul șoferului său.

— Răpit? Oh! tremură ea din tot corpul, părând pur și simplu îngrozită. El v-a spus asta? Sunteți sigur? mă întrebă precipitată.

— Absolut sigur. Tocmai mă pregăteam să mă uit prin casă. Abia am ajuns aici, nici nu cred să fi trecut câteva minute. Chiar nu vreți să așteptați în mașină?

— Nu, nu! O să merg împreună cu dumneavoastră. De ce să-l fi răpit cineva?

— Și eu l-am întrebat același lucru. Mi-a răspuns că este soțul Serenei Marshland.

A trecut iute prin fața mea, a urcat treptele alergând și a traversat terasa în fugă. M-am luat după ea. Kerman ieși și-i bară drumul.

— Mai bine ar fi să nu intrați, îi spuse el blând.

— Ați dat de domnul Dedrick? îl întrebă ea, ridicându-și capul.

Lumina din încăpere îi cădea drept pe figură. Era fermecătoare, însă avea în ea ceva dur, ceva rece. Ochiul era frumos, iar gura și bărbia energice. Părea să aibă vreo treizeci de ani, dar, cu toate astea, nu prea o vedeam eu secretara unei milionare. Era îmbrăcată în haine care probabil că costaseră scump. Purta cu grația unui manechin o rochie purpurie, fără bretele, peste care avea o pelerină de mătase.

Kerman dădu din cap:

— Căutați-l, chiar vă rog s-o faceți! Nu aveți decât să mergeți amândoi și să scotociți casa, de sus și până jos!

I-am făcut semn lui Kerman:

— Jack, mai întâi sună la poliție.

Kerman se îndreptă spre telefon, iar individa intră în cameră. Se aplecă asupra corpului șoferului și păli. M-am apropiat de ea, dar își recăpătă rapid sângele rece și se dădu cu câțiva pași înapoi.

— Haideți mai bine pe terasă, i-am propus eu. Lăsați-l pe Kerman să-l caute pe domnul Dedrick.

I-am pus mâna pe braț, dar se smuci tresărind ușor, după care ieși pe terasă.

— E groaznic, murmură ea. Mai bine v-ați ocupa să-l găsiți pe domnul Dedrick, decât să vă țineți după mine. În fond, de ce v-a telefonat? Vă cunoștea?

— Eu sunt directorul de la „Universal Services“. Probabil că a dat de noi în urma unui anunț publicitar.

Și-a dus mâna la față și s-a sprijinit de balustradă.

— Nu prea sunt la curent cu toate astea... De fapt, ce este „Universal Services“? Abia am ajuns la Orchid City, nici nu sunt câteva ore.

— Suntem o agenție care se ocupă de toate cazurile posibile și imaginabile, începând cu divorțuri și terminând cu pierderea unor câini pierduți. Domnul Dedrick ne-a solicitat o cardă de corp. Însă, tare mă tem că am sosit prea târziu...

A dat din cap în semn că nu.

— Tot nu-mi vine să cred. Vă rog, convingeți-vă că eu sunt în casă. Sunt sigură că-l veți găsi pe undeva.

— Kerman îl caută, așa că fiți liniștită. Însă, după câte mi-a spus chiar domnul Dedrick, tocmai avea de gând să se mute, întrucât se găsea singur în casă, numai cu șoferul. Așa este?

— Domnul Dedrick a închiriat casa asta pentru toată vara. A rămas câteva zile la New York împreună cu doamna Dedrick, îmi răspunse ea dintr-o suflare. Se întorceau de la Paris. Acum câteva zile, domnul Dedrick a luat avionul spre New York. A sosit aici înainte de soția dumnealui, ca să aranjeze casa. Doamna Dedrick urmează să sosească mâine. Iar eu am plecat împreună cu domnul Dedrick din New York, ca să-i dau o mână de ajutor. Am tras la „Orchid Hotel“. Domnul Dedrick intenționa să viziteze casa chiar astăzi și ne înțelesesem să ne întâlnim aici în cursul serii...

— Mda, înțeleg...

Kerman veni spre noi.

— În casa asta nu se mai află nimeni, îmi dădu el raportul.

— Mai uită-te și prin grădină.

Îi aruncă lui Mary Jerome o privire rapidă și plină de apreciere, după care coborî treptele și dispăru.

Am întrebat-o: •

— Nu v-a vorbit niciodată despre vreo posibilă răpire, așa-i?

— Oh, nu!

— Și pe la cât a plecat de la hotel?

— La șapte și jumătate.

— Pe mine m-a sunat la zece și zece minute. Mă întreb ce-o fi făcut pe-aici timp de două ore și patruzeci de minute... Aveți vreo idee?

— Probabil că o fi vizitat casa... dar nu credeți că ar fi mai bine să-l căutați împreună cu colegul dumneavoastră? Poate că este pe undeva, pe-aici, și se află în stare gravă.

Începusem să cred că voia cu tot dinadinsul să scape de mine.

— Nu, cred că cel mai bun lucru este să vă țin companie până când o să vină poliția. Asta ar mai lipsi, să fiți și dumneavoastră răpită.

— Eu... eu cred că nu mai pot suporta starea asta de lucruri. O să mă întorc la hotel, spuse ea cu o voce brusc înăsprită. Vă rog să le spuneți polițiștilor că mă pot găsi la hotel, dacă au cumva de vorbit cu mine.

— După părerea mea, ar fi mai bine să-i așteptați, i-am spus calm.

— Nu, nu, o să plec... Poate că este la hotel. Da, cred că este mai bine să plec.

Se întoarse pe jumătate, dar am apucat-o de încheietura mâinii.

— Îmi pare rău, dar este absolut indispensabil să rămâneți aici până or să apară polițiștii.

M-a privit fix. În lumina lunii, ochii îi străluceau dur.

— Dacă așa credeți, că este indispensabil...

— Da, așa cred.

Își deschise poșeta.

— O țigară mi-ar prinde bine.

Și-a făcut numărul de nici nu m-am prins. M-am pomenit în fața unui pistol de calibrul 25, îndreptat spre buricul meu.

— Hai, intră-n casă!

— Hm, cred că...

— Intră și lasă vorba! se răsti la mine, cu o voce care nu avea nimic liniștitor în ea. Dacă nu intri, o să trag!

— Chestia asta o să-ți aducă numai belele... Mă rog, dacă ții neapărat...

Și am intrat în hol. În același timp, am auzit-o cum cobora în fugă treptele terasei. M-am năpustit spre balustradă și am strigat cât am putut:

— Jack, du-te după ea! Fii atent, e înarmată!

După care m-am repezit și eu în urma ei.

S-a auzit o împușcătură și un glonț mi-a fluierat pe lângă urechi. M-am aruncat la rădăcina unor palmieri. Au răsunat alte două împușcături. Kerman strigă ceva. Apoi, zgomotul unei mașini sfâșie liniștea nopții, pistolul lătră din nou, iar mașina dispăru în trombă.

Am rupt-o la fugă spre marginea terasei, în intenția de a o urmări pe Mary cu Buick-ul meu. Însă individa se gândise la toate: cu ultimul glonț îmi dezumflase roata din spate a mașinii.

Kerman țâșni din întuneric.

— Ce dracu' se întâmplă? exclamă el furios. Nenorocita naibii, era cât pe ce să mă nimerească!

V

Ne-am instalat amândoi în camera în care se afla biblioteca, în timp ce un polițist impasibil stătea de pază la ușă, cu ochii pe noi, fără să pară că ne acordă vreo atenție.

Ne-am făcut depozițiile față de inspectorul principal Mac Graw și nu ne-a mai rămas decât să-l așteptăm pe Brandon. După ce i-am declarat lui Mac Graw cine era Dedrick, acesta ne spuse că fără doar și poate Brandon ținea să ne ia la întrebări. Așadar, asta era motivul pentru care îl așteptam.

În camera învecinată, tipii de la brigada criminalistică aveau treabă până peste cap. Căutau amprente, fotografiau și răscoleau totul, în căutarea unor posibile indicii.

Telefonul suna întruna, iar mașinile soseau și plecau. În cele din urmă, am auzit o voce puternică și arțăgoasă. I-am dat un cot lui Kerman:

— Ăsta-i Brandon!

— O să se tăvălească pe jos de fericire că o să dea peste noi! făcu Kerman rânjind.

Polițistul din pragul ușii ne aruncă o privire întunecată, după care începuse să se foiască. Își trase cu un gest reflex poalele uniforme și începuse să-și examineze nasturii. Comisarul Brandon, șeful poliției locale, era o adevărată viperă. Își teroriza subalternii, fără nici o excepție.

Liniștea se instalează din nou în încăpere, ca un nor de praf. Se scurse o jumătate de oră. Ceasul de la mâna mea arăta că trecuse un sfert de oră peste miezul nopții. Kerman moțâia. M-am gândit că un pahar de whisky ar fi picat la țanc.

Brusc, ușa se deschise violent și Brandon își făcu apariția, însoțit de Mifflin, un ofițer de la brigada criminalistică.

L-am zgâlțâit pe Kerman, care deschise buimac ochii. Brandon ne examinează cu privirea unui mare duce care descoperă pe cearșafuri urmele unor pantofi care au călcat într-o balegă.

Brandon era un individ mic de statură și îndesat. Avea o figură bucălată și rozalie, iar în creștet, o clăie de păr alb și stufoasă. Ochii îi erau reci și scrutători. Nu era un individ pe care să-l dea inteligența afară din casă, dar era ambițios și se descurca destul de bine, folosindu-se de ideile lui Mifflin și culegând de unul singur laurii. Era șeful poliției de zece ani, avea un Cadillac, o vilă cu șapte dormitoare, nevastă-sa avea un mantou de vizon, iar băiatul și fata lui erau la universitate. Puteam băga mâna-n foc că nu din salariu își putea permite un asemenea standard de viață. Bineînțeles că existau tot felul de vorbe că se lăsa mituit, însă până în prezent, din câte știam eu, nimeni nu riscase să aducă vreo probă în acest sens. S-a pretins chiar că, în decursul carierei lui, i se întâmplase să dosească și probe materiale. În orice caz, el recomandase celor din subordinea sa să fie neîndurători. Era un individ foarte puternic și foarte periculos.

— Va să zică, ai fost pe felie, nu? făcu el cu o voce dură și seacă. Așa cum dezgropați voi cadavrele, v-ar invidia și o haită de șacali.

Atât eu, cât și Kerman, am tăcut mâlc. O vorbă nefericită, scoasă în fața lui Brandon, te putea aduce în spatele gratiilor.

S-a uitat la polițistul de lângă ușă, care stătea țeapăn, ca un manechin de lemn.

— Afară!

Polițistul se întoarse pe vârful picioarelor, ieși și închise ușa în urma sa, de parcă aceasta ar fi fost făcută din coji de nucă.

Din spatele lui Brandon, Mifflin îmi făcu complice cu ochiul.

Brandon se așeză, își întinse picioarele scurte și dolofane, își dădu pe ceafă pălăria neagră de fetru, după care începu să se cotrobăiască prin buzunare, în căutarea eternului său trabuc.

— E-n regulă, hai să recapitulăm, spuse el. Există un punct sau două pe care aș vrea să le lămurim nițel. Malloy, hai, dă-i drumul, repetă-mi ce i-ai spus lui Mac Graw. O să te opresc eu când o să mă intereseze ceva.

Am început să relatez evenimentele cu o voce cam neliniștită:

— În seara asta, mă găseam împreună cu Kerman în bungaloul meu. La ora zece și zece minute, a sunat telefonul. La celălalt capăt al firului se afla un individ care pretindea a fi Lee Dedrick și care-mi cerea să mă duc imediat la el. Individul mi-a spus că tocmai primise un telefon de la cineva care nu-și spusese numele și care-l anunțase că avea să fie răpit.

— Chiar așa a spus? Ești sigur? mă întrebă Brandon, reușind după mai multe încercări să desfacă celofanul cu care era învelit trabucul, folosindu-se de unghia degetului mare al mâinii drepte.

— Absolut sigur.

— S-a stabilit că numărul de telefon de aici nu a fost apelat deloc în timpul zilei de la vreo casă particulară. Ce spui de chestia asta?

— Probabil că s-o fi sunat de la vreun hotel.

— Exclus. S-a verificat și chestia asta.

— Dar în afară de telefonul care mi s-a dat, din locuința asta nu s-a mai sunat și în altă parte?

— Ba da. S-a cerut centralei telefonice să se facă legătura cu o cabină telefonică... Bine, spune mai departe.

Mifflin interveni cu vocea sa joasă și apăsată:

— Poate că în timpul zilei i s-o fi spus lui Dedrick să sune pe seară la cabina aia telefonică. Și în felul ăsta o fi fost avertizat despre răpire...

Brandon aruncă o privire peste umăr în direcția lui Mifflin, de parcă în acel moment și-ar fi dat pentru prima oară seama de prezența acestuia. Cu toate că-i lua în considerare ideile, îl făcea să-și dea seama că locul său de muncă în serviciul poliției nu era decât trecător.

— Se poate, dar la fel de bine se poate ca și Malloy să ne vândă gogoși.

M-a privit dezvelindu-și dinții mici și regulați, după care m-a întrebat:

— Nu-i așa, Malloy?

— Nu, nu-i așa. Nu mint câtuși de puțin.

— Atunci, ia spune-mi, care să fi fost motivul pentru care Dedrick a făcut apel la tine, în loc să se adreseze poliției?

Aveam răspunsul pe vârful limbii, dar eram convins că n-o să-i fie pe plac. M-am mulțumit așadar să-i răspund:

— Probabil că se gândise că putea fi vorba și despre un banc prost și nu avea chef să devină ridicol.

— Bine, bine, dă-i drumul mai departe. Vreau să aud ce s-a întâmplat, spuse Brandon, aprinzându-și trabucul.

Și-l întoarse între buzele sale subțiri și-și fixă privirea asupra mea.

— În mijlocul discuției pe care am avut-o cu el, la un moment dat a tăcut brusc. L-am strigat, dar nu mi-a mai răspuns. I-am auzit respirația, după care convorbirea s-a întrerupt.

— Ei bine, în momentul ăla trebuia să anunți și tu poliția, mormăi Brandon. Doar ți-ai dat seama că era ceva în neregulă.

— M-am gândit că poate tocmai intrase șoferul, iar Dedrick nu avea de gând ca individul să fie la curent cu toată povestea. Doar nu eram căzut în cap să alertez poliția asupra unui caz, al cărui împlicinat se numea Dedrick și care nu-și exprimase vreo dorință în acest sens.

Brandon îmi aruncă o privire furibundă și-și scutură scrumul.

— Mda, ai întotdeauna răspunsul pregătit, făcu el pe un ton acru. Bine, zi-i mai departe! Ai venit aici și ai dat de Souki, așa-i?

— Souki? Ăsta-i șoferul?

— Da, dacă e să ne luăm după scrisorile din buzunarul său. Ai întâlnit pe cineva în drum? Ai văzut vreo mașină?

— Nu. Și imediat ce am dat de cadavrul șoferului, i-am spus lui Kerman să telefoneze la poliție. Însă în momentul în care se pregătea să sune, a apărut și individa.

Brandon își mângâie nasul borcănat:

— Mda, și? Ce-i cu individa asta? Cum ți-a spus că se numește?

— Mary Jerome.

— Mda... Mary Jerome!

A scos un nor de fum care i-a ascuns pentru o clipă figura, după care a continuat pe un ton atâteștiutor:

— Și a pretins că este secretara doamnei Dedrick, nu-i așa?

— Chiar așa:

— Mda... Ei bine, află că nu a tras la „Orchid Hotel“.

M-am ferit să fac vreun comentariu și am tăcut.

— Semăna cu o secretară?

— Nu.

— Și, după părerea ta, ar fi putut fi în cârdășie cu răpitorii?

— Nu... nu prea cred. Atunci când i-am povestit despre cele întâmplate, părea sincer uimită. Și, la urma urmelor, de ce oare să fi apărut la locuința lui Dedrick, dacă ar fi fost în cârdășie cu răpitorii?

— Corect, Malloy, corect, făcu Brandon, zâmbindu-mi amănunțitor. Ești pe drumul cel bun. Ți s-a părut cumva agitată?

— Da. Era destul de agitată.

S-a așezat mai bine în fotoliu, și-a ațintit privirile în tavan și a căzut pe gânduri. După câteva clipe a reluat:

— Ascultați-mă bine amândoi și ciuliți urechile la ceea ce am să vă spun. Dacă istoria asta o să ajungă în ziare, jurnaliștii or să facă un tam-tam nemaipomenit. Ce mai, soția lui Dedrick este cineva! Aș putea spune că este chiar o personalitate. În plus, are o grămadă de prieteni influenți. Iar dacă n-o să fim prudenți, riscăm să facem gafe, atât voi, cât și noi. Eu o să fiu prudent, iar voi o să faceți ceea ce vi se va spune.

L-am privit. M-a privit.

— Pariez că individa asta de Mary Jerome este amanta lui Dedrick, continuă Brandon. Se vede de la o poștă. Tipul a sosit aici ca să închirieze casa. Doamna Dedrick a rămas la New York. Despre el nu se știe mare lucru. Timpul a fost prea scurt ca să ne putem informa ca lumea asupra lui. Cu toate astea, am început și noi o mică anchetă. Se pare că nunta lor a avut loc în secret. Dedrick și cu soția lui s-au cunoscut acum două luni la Paris și s-au și căsătorit. Bătrânul Marshland, tatăl doamnei Dedrick, nu a aflat vestea decât în momentul în care cei doi au aterizat la New York, ca soț și soție. Habar n-am de ce au ținut în secret căsătoria lor. Se prea poate ca Dedrick să fie un individ dubios. În cazul ăsta, soția lui a preferat să-și pună tatăl în fața faptului împlinit, decât să-l prezinte ca pe un viitor soț. Mă rog, toată chestia asta nu este decât o ipoteză de-a mea și în fond nici nu mă interesează cum s-or fi petrecut lucrurile. Însă, totul pare să confirme faptul că Dedrick mai era combinat cu o altă femeie, iar femeia asta nu poate fi decât Mary Jerome. Mi se pare cât se poate de clar că cei doi intenționau să-și petreacă noaptea în casa asta. Numai că Dedrick a fost răpit și nu a mai putut să-o prevină pe micuța lui prietenă. Faptele se leagă. Așa că-ți dai seama de ce nu avea ea chef să fie luată la întrebări de către poliție, de ce a tras asupra ta și de ce și-a luat tâlpășița înainte de a sosi noi. Și, dacă vrei să știi, îmi convine de minune că a șters-o.

S-a oprit, așteptând să vadă ce reacție am. Numai că eu nu mai aveam nimic de adăugat. Mă gândeam că, fără îndoială, avea perfectă dreptate. După cum spusese și el, lucrurile se leagă.

— De-asta am ținut să am o mică discuție cu tine, Malloy, adăugă el, nedezipindu-și privirea rece de pe figura mea. Dedrick a fost răpit. Perfect. Chestia asta mă privește pe mine, însă restul nu. Nu vreau să se audă nici o vorbă despre Mary Jerome. Dacă suflați ceva, o să regretați. O să vă citez pe amândoi ca martori, și în tot timpul ăsta o să-mi fiți musafiri, iar băieții mei or să se antreneze pe voi ca pe niște saci de box. Așa că sunteți preveniți și știți la ce să vă așteptați dacă o să apară cumva numele individei ăsteia. Într-o afacere ca asta, e mai

bine să nu scormonești prin gunoi. Și mai vreau ca doamna Dedrick să fie cât se poate de menajată. E și așa destul de neplăcut că și-a pierdut bărbatul în niște împrejurări ca astea. Așa că în nici un caz nu trebuie să afle despre isprăvile soțului ei. Cred că s-a înțeles, nu?

M-am gândit la eventualele relații sus-puse ale doamnei Dedrick. Poate chiar guvernatorul, care n-ar fi ezitat să-i tragă un șut în fund lui Brandon, dacă moștenitoarea și-ar fi manifestat dorința în acest sens. Iar șefului poliției nici nu-i trecea prin cap să salveze interesele tinerei milionare sau s-o scutească de neplăcerile care i-ar fi atins demnitatea. Nu era preocupat decât de propria sa siguranță.

— În regulă, am acceptat eu.

— Bine, făcu Brandon, ridicându-se. Încercați să vă țineți gura, altminteri o să vă pară rău. Și, acum, cărați-vă amândoi de-aici și să nu vă prind cumva că vă mai întoarceți. Iar dacă o să vă mai băgați nasul în povestea asta, o să fac în așa fel încât o să vă pară rău că v-ați născut.

— O să fie o senzație care-mi este familiară, interveni Kerman, cu o voce târăgănată, în timp ce se îndrepta spre ușă. De multe ori, mă trezesc dimineața cu regret în suflet că m-am născut.

— Afară! urlă Brandon.

Am ieșit împreună cu Kerman din încăpere.

CAPITOLUL II

I

De la desfășurarea acelor evenimente se scursese doar o zi. Era trecut de ora zece seara și încercam să mă decid dacă ar fi fost mai bine să mă culc sau să desfac încă o sticlă de whisky și să-mi petrec noaptea cu ea. În acel moment sună telefonul.

Soneriei lui tiranică și imperativă mă făcu să tresar, fără în-
doială ca urmare a liniștii care domnise până atunci în bunga-
loul meu.

Am ridicat receptorul și am răspuns.

— Alo?

Mai întâi am auzit acordurile unui vals interpretat de o or-
cheastră. Notele ascuțite luate de o trompetă cu surdină m-au
făcut să mă gândesc imediat la formația „*Glyn Boos and Guys*.”
Așadar, cineva mă suna de la localul „Country Club”.

— Domnul Malloy?

Era o voce de femeie, joasă și cam trăgănată, făcută să
agațe bărbații. În orice caz, vocea aia m-a agățat.

— Chiar eu, am răspuns.

— Mă numesc Serena Dedrick. În momentul ăsta mă aflu la
„Country Club”. Puteți veni aici? Am o treabă pentru dumne-
avoastră, dacă vă interesează genul ăsta de afaceri.

M-am întrebat de ce naiba oare nu o fi așteptat până a doua
zi de dimineață și mi-am spus că precis cei din familia Dedrick
preferau să-i pună pe alții să muncească pentru ei la ore com-
plet nepotrivite. Însă chestia asta nu mă deranja absolut deloc.
Nu eram cătuși de puțin nemulțumit că avea să-mi devină
clientă.

— Sigur că da, doamnă Dedrick, sosesc imediat. Întreb la re-
cepție de dumneavoastră?

— Nu. O să fiu afară, în parking, în mașina mea. Este un Cadillac negru. În cât timp puteți ajunge?

— Într-un sfert de oră.

— În regulă. O să aștept un sfert de oră, dar nu mai mult.

Din târăgănată, vocea îi devenise tăioasă.

— Doamnă Dedrick, o să...

Nu m-a lăsat să-mi termin vorba și a închis.

M-am dus în baie și m-am examinat în oglindă. Am constatat că aveam o ținută corectă. În timp ce-mi aranjam cravata, m-am întrebat ce oare voia de la mine Serena Dedrick. Fără îndoială, detalii în legătură cu răpirea, povestite de un martor aproape ocular. După cum o știam eu din fotografii și după tonul din vocea ei, nu părea să fie femeia care să se mulțumească cu firava versiune oficială.

Am ieșit cu Buick-ul din garaj și am luat-o în trombă de-a lungul lui Rossmore Avenue, depășind terenul de tenis unde doi disperăți se încăpățâneau să nimerească în lumina lunii mingile fosforescente. Am cotit la stânga pe Glendon Avenue și am ajuns cu patru minute mai devreme în fața impunătoarei intrări a localului „Country Club“. Estrada era împodobită cu flori și luminată feeric. În timp ce rulam pe alee, am zărit în jurul piscinei un grup compact de bărbați și de femei pe jumătate goi. Formația „*Glyn Boos and Guys*“ cânta sub un fel de boltă înflorită.

Parkingul se afla în spatele clădirii. M-am strecurat cu chiuu cu vai și am reușit să găsesc în cele din urmă un spațiu liber ca să-mi parchez Buick-ul, se pare că unicul spațiu liber din tot locul. Am coborât și am parcurs șirurile de mașini, constatând că era mult mai ușor de găsit celebrul ac într-un car cu fân decât Cadillac-ul în chestiune prin toată grămada aia de mașini de lux. Erau peste trei sute, dintre care cel puțin o sută erau Cadillac-uri.

Undeva, în stânga mea, s-au aprins niște faruri, după care s-au stins și s-au aprins din nou. Cu oarecare speranță în suflet, m-am îndreptat într-acolo. În timp ce mă apropiam de o mașină neagră și lucitoare, semnalizarea luminoasă continuă. Era

aceeași mașină pe care o văzusem cu două zile în urmă la „Ocean End“.

Am ajuns în dreptul Cadillac-ului și am privit înăuntru.

Femeia stătea la volan și fuma. Lumina rece a lunii cădea în plin pe ea. Mai întâi, am remarcat diadema de diamante care-i străluceau în păr, aidoma a mii și mii de licurici. În razele lunii, pielea îi părea a fi de alabastru. Era îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată, fără bretele, din lamé auriu. Totul din ea, începând cu diamantele din păr și terminând cu expresia rece și distantă a figurii un pic alungite, dar de un farmec incontestabil, arăta ceea ce era de fapt: moștenitoarea celei de-a patra averi din lume.

În timp ce o priveam, remarcându-i ochii imenși și genele lungi și mătăsoase pe care cu siguranță că le avea din naștere, s-a întors spre mine. Au urmat câteva secunde în care ne-am uitat unul la altul cu o curiozitate nedisimulată.

— Doamnă Dedrick, am ajuns cu câteva minute mai devreme, am spus eu în cele din urmă. Însă nu mi-ar fi plăcut câtuși de puțin să vă și aștept. Doriți să discutăm aici sau preferați să mergem în altă parte?

— Unde în altă parte?

— Păi, cunosc un loc care mi se pare potrivit. La marginea râului, lângă terenul de golf. Cel puțin acolo n-o să ne deranjeze nimeni.

— Perfect. Hai să mergem. (A trecut pe celălalt scaun și mi-a făcut semn să mă instalez la volan.) Condu dumneata!

M-am așezat la volan, am pornit motorul și, în timp ce manevram mașina ca să ies în alee, i-am aruncat o privire rapidă. Își întorsese capul de la mine, iar figura îi părea îngândurată și îndepărtată, asemenea unei măști de fildeș.

Am trecut de grilajul de la intrare, am cotit la dreapta și am luat-o pe bulevardul luminat ca ziua, până am ajuns la pod, după care am intrat pe drumeagul care mergea paralel cu râul. Peste câteva minute, am ajuns la locul la care mă gândisem. Am încetinit, am întors mașina cu fața la râul care scânteia sub razele lunii și am oprit motorul. În afară de orăcăitul broaștelor și de clipocitul valurilor care se spărgeau de mal, nu se mai

auzea nici un zgomot. M-am hotărât să rup tăcerea care apăsa asupra noastră cât timp durase drumul:

— Vreți să coborâți?

A tresărit brusc, de parcă gândurile îi erau aiurea, și-a aruncat țigara către râu și a dat din cap în semn că nu:

— Nu, putem vorbi foarte bine și aici. Dumneata ai dat peste Souki, nu?

— Da, eu. Aveți vreo veste de la soțul dumneavoastră?

— Mi s-a telefonat în seara asta. Vor cinci sute de mii de dolari. Mi-au spus că soțul meu este bine și că este nerăbdător să mă vadă. (Vocea îi era rece și plată, dar nu reușea totuși să-i ascundă complet teama.) Trebuie să plătesc poimăine seară și imediat ce vor primi banii îl vor elibera.

Nu am spus nimic. După o pauză lungă, s-a întors spre mine și m-a privit insistent.

— Cineva trebuie să-și asume sarcina asta, de a duce banii. Vreau ca dumneata să fii acela. O să fii plătit pentru asta.

Era exact lucrul de care mă temeam cel mai mult. Știam că este al naibii de periculos să ai de-a face cu niște răpitori. În cincizeci la sută din cazuri, cel care duce răscumpărarea se poate curăța.

— V-ați înțeles deja cu ei?

A dat afirmativ din cap.

— De fapt, a fost un prim contact. Mi s-a spus că trebuie să plătesc în bancnote uzate de douăzeci de dolari, iar banii trebuie puși în trei pachete învelite cu pânză cauciucată. Voi primi în ultima clipă instrucțiuni în legătură cu locul unde urmează să duci banii. (S-a întors spre mine și m-a privit.) Nu-i așa că nu-ți este frică să te ocupi de problema asta?

— O să vă spun în momentul în care veți afla ultimele instrucțiuni.

— Crezi că treaba asta poate fi periculoasă?

— Tot ce se poate.

Și-a deschis poșeta, a scos din ea o tabacheră și a întins-o spre mine.

— Ce părere ai, o să-l elibereze? mă întrebă cu o voce ușor tremurătoare.

Am luat o țigară, i-am bătut cu un gest reflex capătul de unghia degetului mare, după care i-am răspuns:

— Măcar trebuie sperat.

I-am oferit un foc și, timp de câteva clipe, am fumat în tăcere.

— Vreau să-mi spui adevărul, făcu ea brusc. O să-i dea drumul sau nu?

— Nu știu nimic precis. Asta depinde dacă i-a văzut sau nu la față. Dacă nu i-a văzut, nu există nici un motiv pentru care să nu-l elibereze.

— Dar dacă i-a văzut?

— Atunci, depinde de ei. Doamnă Dedrick, răpitorii sunt în general mai neîndurători decât șantajistii. Răpirea este un delict pedepsit cu moartea, așa că ăștia n-or să riște nimic.

— Sunt în stare să fac orice și să plătesc oricât să-l am înapoi. Ceea ce s-a întâmplat s-a datorat numai mie. Dacă nu aș fi fost atât de bogată, nu s-ar fi oboșit niciodată să-l răpească. Trebuie să-i dea drumul!

Nu am găsit nimic potrivit să-i răspund. Presimțeam că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Dedrick. Sau, cel puțin, nu avea să-l mai vadă viu. Cu grămada aia de bani în perspectivă, nici un răpitor nu și-ar fi complicat viața. Majoritatea răpitorilor preferă să-și lichideze victimele decât să le înapoieze. Este mult mai puțin riscant. Au existat prea multe victime care au comunicat poliției fel de fel de amănunte, în urma cărora răpitorii au putut fi prinși.

— Ați anunțat poliția de telefonul pe care l-ați primit de la răpitori?

— Nu, și nici nu am intenția. Individul care m-a sunat m-a avertizat că voi fi supravegheată. Iar dacă voi sufla o vorbă poliției, îl vor omorî pe Lee. De altminteri, poliția n-o să facă nimic. Până acum, doar au băjbâit.

— Da, dar avem suficient timp la dispoziție să le întindem o cursă. Am putea însemna bancnotele. Cel puțin astfel poliția o să aibă un mijloc să pună mâna pe răpitori, după ce soțul dumneavoastră va fi eliberat.

— Nu! protestă ea energic. Le-am dat cuvântul meu că nu o să întreprind nimic împotriva lor. Dacă o să fac indiferent ce, iar ei o să descopere, Lee va avea de suferit, iar eu nu mi-aș putea ierta una ca asta în vecii vecilor. Puțin îmi pasă mie de bani! Îl vreau pe Lee!

— Cine v-a telefonat? V-ați putut da seama după voce cum putea fi individul? Vreau să spun, avea vreun accent anume, părea un om cultivat, avea ceva caracteristic în voce, care ar putea permite la o adică să fie recunoscut?

— Am avut impresia că vorbea printr-o batistă, fiindcă vocea îi era cam înăbușită. Nu avea nici un accent. Cam asta-i tot ce-am putut remarca.

— Vi s-a părut că este vreun dur?

— Ah, nu. Dimpotrivă, a fost deosebit de politicos.

Am contemplat gânditor râul. Faptul că răpitorii îl curățaseră pe Dedrick de îndată ce-l răpiseră părea cât se poate de veridic. Nu ezitaseră să-l lichideze pe șofer și nu aveau să ezite să mă lichideze și pe mine, fără nici un fel de ceremonie, după ce aveau să-și încaseze paralele. Într-un cuvânt, era o treabă care nu mă atrăgea câtuși de puțin.

Serena s-a dovedit destul de inteligentă și mi-a ghicit gândurile:

— Dacă o să refuzi, nu văd cui altcuiva m-aș putea adresa. Dar, dacă o să accepți, o să te însoțesc.

— Nu, nici vorbă! În cazul când voi accepta, voi merge de unul singur.

— Nici să nu te gândești la așa ceva! Țin neapărat să asist la predarea recompensei. Dacă nu ești de acord, voi merge de una singură.

Uimit de hotărârea ei, m-am întors și am privit-o. Ne-am uitat așa unul la altul vreo trei secunde. După expresia din ochii ei am înțeles că ar fi fost inutil să mai insist ca să-și schimbe hotărârea.

— Bme, am făcut eu în cele din urmă. Dacă vreți așa, atunci așa rămâne. O să vin cu dumneavoastră.

Ne-am privit din nou în tăcere.

— Ar mai fi un lucru despre care voiam să te întreb, spuse ea. Cum arăta tipa aia care pretindea că-mi este secretară?

— Păi, avea vreo treizeci de ani. Frumoasă și îmbrăcată elegant. Chiar m-am gândit că nu prea arăta a secretară.

— Era foarte frumoasă?

— Așa mi s-a părut, și în plus avea și personalitate. Nu avea expresia aia plată pe care o au toate femeile arătoase.

— Și vorbea despre soțul meu, spunându-i pe numele mic, nu?

— Da.

Își strânse pumnii.

— Tâmpitul ăla de comisar își închipuie că era amanta lui Lee, suieră ea printre dinți. Așa ai crezut și tu?

— Are cumva importanță ce am crezut și ce nu?

— Te-am întrebat ceva. Ai crezut același lucru ca și comisarul?

Vocea îi era aspră și răgușită de emoție.

— Nu știu exact. Nu l-am cunoscut pe soțul dumneavoastră. Aparențele par să confirme ipoteza oficială, însă poate că domnul Dedrick avea cu ea doar o relație de prietenie...

— În nici un caz nu era îndrăgostit de ea, afirmă Serena cu o voce atât de joasă, încât abia am auzit-o. O știu! Nu mi-ar fi făcut niciodată una ca asta! Nu și-ar fi adus el niciodată amanta în casa mea. Nu era el omul ăsta!

S-a întrerupt, s-a întors brusc și și-a dus mâna la față. Am întrebat-o:

— Cel puțin, poliția a dat de ea?

— Nu. Nici măcar nu o caută. Polițiștii sunt convinși că este amanta lui Lee. Pretind că este mai bine să nu încerce să o caute. Dar nu asta e și părerea mea. Precis că știe anumite lucruri...

Am tăcut.

După o liniște lungă și grea, Serena interveni din nou:

— Vrei să mă conduci înapoi la club? Până poimăine seară nu cred că mai avem altceva de discutat. Eu zic să ne vedem pe la șase seara. S-ar putea să avem de așteptat, dar mai bine este să fim pregătiți și să plecăm imediat ce vom primi telefonul.

— Bine. Atunci o să vin pe la șase seara.

Am parcurs drumul până la club în tăcere. Am oprit mașina. A coborât rapid și mi-a adresat un zâmbet gol, de circumstanță:

— Atunci, pe poimâine seară, la șase.

În timp ce mergea spre intrarea clubului, am petrecut-o din ochi. I-am urmărit silueta grațioasă și fermecătoare, înveșmântată în aur, părul în care îi scânteiau diamante și inima sfâșiată între groază și gelozie.

II

Am urcat din greu scara de piatră care ducea la etajul patru al sediului poliției, acolo unde se afla biroul lui Mifflin.

Acesta privea pe fereastră, având pălăria trasă pe ochi și un chiștoc lipit de buza inferioară. Figura sa roșcovană era morocănoasă și gânditoare, iar ochii îi reflectau din plin concentrarea interioară.

— Hm, ia să vedem, făcu el pe un ton mohorât, când mă văzu trecând pragul minusculului său birou. Ca să vezi ce chestie, tocmai mă gândeam la tine. Intră și stai jos. Tocmai mi-am terminat țigările, așa că să nu-mi ceri.

Am apucat un scaun, m-am așezat călare pe el și mi-am pus mâinile pe spetează.

— Ia spune, ce noutăți mai ai în legătură cu răpirea aia?

— E o porcărie, suspină el. Nu avem nici un pont, iar Brandon se agită de parcă i-ar fi intrat un ardei iute în fund. Își imaginează că, dacă o să pună mâna pe răpitori, o să fie numit comisar general al poliției.

Mi-ai băgat mâna în buzunarul hainei, am scos un pachet de țigări și i l-am întins lui Mifflin. S-a servit, mi-a oferit un foc, după care ne-am privit în liniște.

— Ce-i cu tipa aia, Mary Jerome?

Mifflin suspină din nou:

— Va să zică, de asta ai venit, să mă tragi de limbă?

— Nici gând. Ți-am adus câteva ponturi.

Figura i s-a luminat și m-a privit scrutător:

— Ai noutăți?

— Da, dar nu cine știe ce. Să știi că sunt confidențiale. Aseară m-am întâlnit cu doamna Dedrick. Nici nu-ți trece prin cap ce voia de la mine.

— Răpitorii au cerut o răscumpărare și tu trebuie să duci paralele. Așa-i?

Am dat din cap în semn că da:

— Și, în plus, vrea ca poliția să nu afle nimic despre toată trășenia asta.

— Mi se pare normal, făcu Mifflin pe un ton amar. Speră să-și recupereze bărbatul. Și când o să aibă loc predarea banilor?

— Mâine seară. O să mai primească un telefon, și răpitorii or să-i dea ultimele amănunte.

— Mda... trebuie să-l avertizăm pe Brandon.

Am dat din umeri.

— Treaba ta. În situația în care suntem, Brandon al tău nu poate face nimic, decât să pună mâna pe individul care o să înhațe paralele. Ceea ce este tot una cu a-l omori pe Dedrick.

— Eu bag mâna-n foc că Dedrick ăsta este deja mort...

— Se prea poate, încă nu putem fi siguri.

— Oricum, trebuie să-i spun și lui Brandon.

— Bine. Dacă Brandon n-o să-i spună doamnei Dedrick că am venit să vă dau raportul, totul este în regulă. Și ce aveți de gând să faceți? Să-i supravegheați telefonul?

— Mda, asta se poate, făcu Mifflin. (Închise ochii și se încruntă.) Dacă individa asta nu are chef să amestece poliția, atunci tare m-aș mira ca Brandon să intervină. Se teme să nu facă vreo gafă. Iar după ce va fi plătită răscumpărarea, noi ne-am spălat pe mâini. Din momentul ăla, o să intre pe fir poliția federală.

— Bine, dar în legătură cu Mary Jerome asta, ai ceva noutăți?

— Brandon a zis s-o lăsăm în plata Domnului, numai că eu am dat de mașina ei. Când individa a plecat din „Ocean End“, un agent de circulație i-a luat numărul. Și, după ce a aflat de povestea cu răpirea, agentul a făcut un raport. Așa am aflat că Mary Jerome a închiriat mașina dintr-un garaj din Acme. Pro-

babel că-l știi și tu, nu? Proprietarul garajului ăstuia este un tip pe nume Lute Ferris. E luat la ochi de mai mult timp, fiind bănuț de contrabandă cu marijuana, dar până acum nu a fost prins cu mâța-n sac. Când l-am sunat, se afla la Los Angeles, dar am vorbit cu nevastă-sa. Tipa și-a amintit de Mary Jerome. Cică ar fi apărut alaltăieri seară, adică în seara răpirii, pe la opt, iar Lute i-a închiriat o mașină. Mary a plătit cincizeci de dolari, explicând că o să aibă nevoie de mașină pentru cel puțin două zile. Din câte spunea, avea să tragă la „Orchid Hotel“.

— Ferris ăsta al tău mi se pare al naibii de nostim. Închiriază o mașină unei necunoscute, așa, hodoronc-tronc, fără ca măcar să-i verifice numele și adresa.

— Și ce-ai vrea să fac? Mașina este asigurată. În orice caz, chestia asta ne-a servit să dăm de urma ei, așa că nu ne-am oboșit să scormonim mai departe.

— V-ați interesat la aeroport sau la gară să aflați dacă a sosit într-adevăr în ziua aia?

— Da, numai că nu am dat de nici un fir.

— Cu alte cuvinte, asta-i tot ce știți despre ea, nu?

— Cam așa ceva. Și fii tu sigur că nu o să aflăm mai mult, spuse Mifflin, stingându-și țigara. O răpire este pentru noi o chestie nasoală. Dacă au lichidat victima și dacă nu au fost luate seriile banilor, atunci nu avem decât să le spunem pa și pusi. Tot ceea ce putem spera este ca vreun tip din banda aia de răpitori să fie nemulțumit atunci când se vor împărți paralele și să-i dea în gât pe toți. Și cum lui Brandon îi este frică să ia vreo inițiativă, chestia asta încurcă și mai mult lucrurile. Singura pistă pe care o pot urma este Mary Jerome, dar am mâinile legate.

— Hai, nu te mai văicări atât, poate că o să mai urmeze vreo crimă ca să-ți ridice moralul, i-am spus eu râzând mânzește. De exemplu, mâine o să fiu împușcat, ceea ce nu o să mă mire prea mult.

Mifflin mă privi cu un aer gânditor, după care-mi spuse:

— În sfârșit, aud și eu pentru prima oară în săptămâna asta un cuvânt care-mi dă speranțe. Mda, cred că ai dreptate, cam la asta ar trebui să te aștepți mâine.

Am ieșit din birou, nu înainte de a arunca o ultimă privire asupra lui Mifflin, care-și freca satisfăcut mâinile, fredonând marșul funebru al lui Chopin.

III

— Ți-ai făcut testamentul? mă întrebă Kerman, privindu-mă cum îmi încărcam pistolul de calibrul 38. Sper că m-ai desemnat ca unic moștenitor. Chestia asta ar pica la fix. Roșcata aia își imaginează că sunt ministrul Finanțelor.

— Jack, mai tacă-ți gura, îl repezi Paula cu severitate. (Încerca să-și ascundă neliniștea, însă o trăda expresia ochilor). Nu ai nici un pic de tact?

Am exclamat exasperat:

— Mai terminați, zău așa! (Și le-am aruncat o privire întunecată.) Până la urmă o să reușiți să mă băgați în sperieți! Jack, hai să mai recapitulăm încă o dată! Fără doar și poate că indivizii or să fie cu ochii pe locuința lui Dedrick, așa că nu trebuie să fii văzut. Aștepti cinci minute, ca să o luăm înainte, după care te iei și tu după noi. Asigură-te că nu te filează nimeni. Ar fi culmea să ratăm totul din cauza unei neglijențe. În nici un caz să nu te arăți, decât dacă se întâmplă vreo chestie nasoală. Și atunci te poți folosi și de arma ta.

Kerman înghiți în sec:

— Ce-ai spus?

— Am spus că te poți folosi de arma ta.

— Așa mi s-a părut și mie că am auzit. Oricum, am impresia că și eu pot să-mi fac testamentul.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, să ai grijă să ochești bine!

După ce m-am uitat la ceasul de la mână, m-am ridicat și mi-am băgat pistolul în hamul de la subsuoară.

— Gata, e timpul s-o iau din loc. Paula, dacă până la miezul nopții nu ai nici o veste de la noi, te duci la Mifflin și-i povestești toată istoria.

— O s-o sun eu pe Paula, spuse Kerman cu un aer îngrijorat. Sau, mă rog, cel puțin așa sper.

— Vic, să ai grijă, făcu Paula.

Din vocea ei răzbătea teama. Am bătut-o ușor pe umăr:

— Zău așa, n-are nici un rost să-ți faci griji fără motiv. Față de povestea cu drogații ăia în care m-ai băgat cu de-a sila, chestia asta cu răpitorii este floare la ureche. Așa că, fii copil cu-minte. Gândește-te la părăluțele pe care o să le câștigăm. Da?

— Bine, atunci să fiți și voi cuminți, spuse ea încercând să zâmbească. Și, în primul rând, să nu faceți șmecherii, ca să vă dați cocoși pe lângă blonda aia doldora de bani.

— Mă cam enervezi, i-am răspuns eu. Jack, hai s-o întindem!

Am luat-o amândoi pe culoar și am intrat în lift.

— Ce spui, mai avem timp să luăm una mică? mă întrebă Kerman cu o voce tânguitoare, când am ajuns la parter.

— Nu, dar în mașină este o sticlă. Însă, te implor, nu care cumva să te pilești. Există toate șansele să avem o noapte grea.

Kerman tresări, de parcă îl trecuse un fior prin tot corpul.

— Pentru mine, chiar și așa a fost destul de greu.

S-a urcat în spatele mașinii și am aruncat o pătură peste el.

— Hm, ceva îmi spune că o să am parte de o călătorie clasa-ntâi. Și cât timp o să fiu nevoit să stau sub chestia asta? mă întrebă el, scoțându-și capul de sub pătură.

— Trei sferturi de oră, nici o clipă mai mult.

Am pornit motorul.

— Ai o sticlă de whisky ca să-ți țină companie, i-am mai spus, dar nici gând să fumezi.

După ce am cotit din șosea, am parcurs cei trei kilometri ai aleii mult mai încet decât prima oară. Am luat ultimul viraj și am oprit la un metru de balustradă.

În lumina blândă a asfințitului, casa mi se părea la fel de primitoare ca oricare alta în care fuseseră investiți cincisprezece milioane de dolari. Cadillac-ul cel mare și negru se afla parcat în fața intrării. Nițel mai departe, doi grădinari chinezi culegeau petalele veștejite ale unor trandafiri. Munceau încet și prudent, ca și cum tufele alea le-ar fi asigurat un venit sufi-

cient pentru tot restul anului, ceea ce fără îndoială era și cazul. Piscina scânteia în ultimele raze ale soarelui, însă nu se vedea nimeni care să facă baie în ea. La capătul peluzei de un verde catifelat, care se întindea începând de la terasă, șase păsări flamingo ne priveau curioase, cu gâturile arcuite.

Mi-am întors ochii spre casă. Jaluzelele de un verde deschis erau trase. Deasupra ușii de la intrare, o copertină în dungi verzi și crem flutura ușor în bătaia brizei.

— În regulă. Atunci, pe curând, i-am spus încet lui Kerman. Mă duc.

— Să ai vânt la pupă, îmi răspunse pe un ton amar vocea de sub pătură.

— Iar tu ai grijă să nu te pilești și să-ți pui sifon în whisky.

Am traversat terasa și am apăsât pe butonul soneriei.

Prin geamul ușii am văzut un hol vast, din care dădea un culoar întunecos, ce se înfunda în interiorul casei.

Un bătrân înalt și slab apără în hol și-mi deschise ușa. M-a examinat din cap și până-n picioare cu ochi prietenoși. Am avut senzația că-mi măsura din ochi calitatea costumului și că și-ar fi dorit să-mi ofere altul. Însă poate că mă înșelam și abia dacă apucase să mă vadă.

— Sunt așteptat de către doamna Dedrick.

— Îmi puteți spune cum vă numiți, domnule?

— Malloy.

Continua să-mi bareze drumul.

— Vă pot cere o carte de vizită, domnule?

— Nu, nu-mi poți cere.

A zâmbit politicos, ca un unchi bătrân, care nu avea de gând să contrazică tânăra speranță a familiei:

— Domnii aceștia de la ziare au făcut totul ca să poată obține o întrevedere cu doamna Dedrick. Așa că suntem obligați să luăm anumite măsuri de prevedere față de vizitatori.

M-am gândit că, dacă nu i-aș fi arătat un act de identitate, aș fi rămas acolo și anul viitor. Așa că mi-am scos din portvizit una dintre cărțile mele de vizită în care nu era menționată profesia.

După ce s-a uitat pe ea, s-a dat la o parte, făcându-mi loc să trec:

— Vă rog să așteptați în salon, domnule.

Am intrat în încăperea în care fusese împușcat Souki. Covo-
rul cu modele mexicane fusese curățat. N-am mai dat de nici un
cadavru care să-mi ureze bun sosît, de nici un pahar cu whisky,
plin sau gol, și de nici un chiștoc care să pârlască suprafața
proaspăt lustruită a mesei.

— Dacă mi-ai putea da un whisky mare cu multă gheață, aș
fi în culmea fericirii.

— Sigur că da, domnule.

A traversat camera ca un pai dus de o adiere și a început
să moșmondească lângă un bufet pe care tronau o sticlă de
Haig&Haig, niște pahare, un vas cu cuburi de gheață și o sticlă
cu apă minerală.

De bătrân ce era, a durat destul de mult până să-mi prepare
băutura. Whisky-ul pe care mi l-a adus era suficient de tare să
clatine din temelii și o statuie ecvestră.

— Dacă doriți să vă uitați prin reviste, domnule, cât timp
așteptați, am să vă aduc imediat.

M-am trântit într-un fotoliu, mi-am întins picioarele și mi-am
pus cu grijă paharul pe brațul fotoliului.

— După părerea ta, o să am mult de așteptat?

— Nu prea sunt obișnuit cu probleme de genul acesta, dom-
nule, dar nu prea cred să ne sune înainte de căderea nopții.

Privindu-l cum stătea în fața mea, nu m-am putut împiedica
să nu mă gândesc la păsările flamingo pe care le zărisem
adineaori în grădină. Cu toate astea, totul din el trăda o viață de
muncă și devotament. Trecuse precis de șaptezeci de ani, însă
ochii săi albaștri erau încă vii și clari, iar încetineala mișcărilor
era pe deplin compensată de îndemânarea și de competența pe
care timpul nu le alterase. Reprezenta figura clasică a valetului
din filmele făcute la Hollywood, atât de conformă cu imaginea,
încât nu părea a fi real.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate. Probabil că o să dureze vreo
trei ore, poate chiar și mai mult.

Mi-am scos o țigară din pachet și, chiar mai înainte de a mi-o
duce la gură, mi-a întins un chibrit aprins.

— Vrei să-mi amintești cum te numești? l-am întrebat mulțumindu-i cu un gest al capului.

Și-a ridicat sprâncenele albe:

— Wadlock, domnule.

— Ești în serviciul doamnei Dedrick sau al domnului Marshland?

— În al domnului Marshland. M-a împrumutat o perioadă de timp doamnei Dedrick și sunt foarte fericit să-i pot fi de folos.

— Te afli de mult timp în slujba familiei ăsteia?

A surâs blând:

— De cincizeci de ani, domnule. Am fost în slujba tatălui domnului Marshland timp de douăzeci de ani, după care mă aflu în slujba domnului Marshland de treizeci de ani.

Întrucât se părea că amănuntele astea ne situaseră pe un plan amical, m-am hazardat și l-am întrebat:

— L-ai cunoscut pe domnul Dedrick când a venit la New York, așa-i?

Surâsul blând dispăru ca prin farmec:

— Ah, da, domnule! A rămas câteva zile la domnul Marshland.

— Eu nu l-am văzut niciodată. Am vorbit la telefon cu el și am auzit multe spunându-se despre el, dar se pare că nu există nici o fotografie de-a lui. Cum arată Dedrick?

Mi s-a părut că în ochii albaștri ai lui Wadlock apăruse o lăminiță de reproș, dar n-aș fi băgat mâna în foc că într-adevăr fusese așa.

— Este un domn bine, brunet, înalt și puternic, cu o figură regulată. Altceva nu știu ce v-aș mai putea spune despre dumnealui.

— Îți place domnul Dedrick?

A înțepenit brusc, după care și-a îndreptat spatele îndoit de ani.

— Nu mi-ați spus dacă doriți sau nu să vă uitați prin reviste, domnule. S-ar putea ca așteptarea să vi se pară lungă.

Pentru mine, chestia asta era echivalentă cu un răspuns. Era clar ca lumina zilei că bătrânul nu-l avea la inimă pe Dedrick.

— Nu te deranja. N-o să-mi strice dacă o să rămân și eu într-un fotoliu, fără să fac nimic.

— Cum doriți, domnule! (Vocea nu-i mai era atât de amicală.) Am să vă anunț dacă apare ceva nou.

S-a retras pe picioarele lui lungi și crăcănate, cu demnitatea unui arhiepiscop în pragul pensionării, lăsându-mă singur în camera plină de amintiri macabre. La un metru de piciorul meu, capul însângerat al lui Souki mânjise covorul. Lângă șemineu, în celălalt capăt al încăperii, se afla telefonul care îmi amintea de răsuflarea precipitată și gâfăită a lui Dedrick. M-am întors spre glazvandul prin care răpitorii intraseră probabil cu armele în mâini.

Un omuleț subțirel, îmbrăcat într-un costum colonial și cu o pălărie panama pe cap, stătea proțăpît în prag. Mă examina. Nu-l auzisem sosind. Nu mă așteptam să-l văd acolo. În minte nu aveam decât crime și gangsteri, așa că, văzându-l, aproape că am sărit până-n tavan.

— N-am vrut să vă sperii, îmi spuse el cu o blândețe aproape ironică. Nu știam că vă aflați aici.

În timp ce vorbea, făcu câțiva pași înăuntru și-și puse pălăria pe masă. M-am prins că noul venit nu putea fi altul decât Franklin Marshland, așa că l-am privit mai atent, căutând să descopăr în trăsăturile lui niște asemănări cu fiica sa. Însă n-am dat de nici una. Avea un nas ca ciocul unui vultur, o bărbie pătrată, niște ochi câprui și obișnuiți, iar buzele îi erau pline, aproape feminine. Figura bronzată îi era brăzdată de riduri, iar niște smocuri stufoase de păr alb, care îi înconjurau chelia din creștetul capului, îi dădeau aspectul unui Moș Crăciun blajin și proaspăt bărbierit.

Am dat să mă ridic din fotoliu, dar m-a invitat cu un gest să rămân în continuare așezat.

— Nu te deranja. O să beau și eu un whisky cu tine. (Se uită la ceasul de la mână.) Mda, e șase și un sfert. Din principiu, nu pun alcool în gură mai înainte de șase și jumătate. Ce părere ai de chestia asta?

I-am răspuns că principiul lui mi se părea excelent, dar că uneori mai trebuie să te și abați de la reguli, pentru a-ți păstra mai bine independența.

N-a acordat atenție la cele ce i-am spus. Figura lui reflecta o nepăsare totală, ceea ce m-a făcut să presupun că nu-și asculta niciodată interlocutorii.

— Dumneata ești tânărul însărcinat să ducă răscumpărarea, făcu el pe un ton mai curând afirmativ decât interogativ.

În timp ce-și aducea un pahar cu whisky spre fotoliul din fața mea, i-am răspuns că, într-adevăr, eu eram acela. S-a instalat în fotoliu și a început să mă examineze pe deasupra paharului, de parcă aș fi fost cine știe ce animal curios.

— Fiică-mea mi-a spus că o să meargă împreună cu dumneata.

— Mda, așa ne-am înțeles.

— Aș fi preferat să nu faci asta, dar puțin îi pasă de ceea ce spun eu.

Am luat o gură de whisky, având ochii ațintiți asupra pantofilor lui din piele albă de șevro. În toată viața mea nu mai văzusem picioare de bărbat atât de mici.

— Nu am reușit până acum s-o fac să priceapă că în orice situație trebuie să ne comportăm rațional. Și e păcat. Bineînțeles, bătrânii sunt cam cicălitori, dar de multe ori pot da sfaturi bune, iar tinerii trebuie să le urmeze.

Aveam impresia că vorbea mai mult pentru el decât pentru mine, așa că nu m-am obosit să-i răspund.

S-a cufundat într-o meditație tăcută, care după toate semnele părea să se prelungească. Mi-am aprins cea de-a doua țigară și m-am străduit să-mi afixez o expresie inteligentă, pentru cazul în care i-ar fi venit din nou chef să-mi vorbească, si-lindu-mă în același timp să nu mă mișc din fotoliu.

În depărtare, i-am văzut pe cei doi grădinari chinezi care după toate aparențele estimau că munciseră destul. Au contemplat tufele de trandafiri câteva clipe bune, fără să le atingă, după care, satisfăcuți de cele constatate, s-au îndepărtat pentru a se bucura de o odihnă binemeritată.

— Ai vreun pistol la tine? mă întrebă brusc Marshland.

– Da, dar nu cred că o să fie nevoie să mă folosesc de el.
– Să sperăm. Să fii atent să nu se expună prea mult, ne-am înțeles?

– Bineînțeles, să nu aveți nici o grijă.

Dădu pe gât jumătate din paharul cu whisky, dar se vede treaba că faptul nu-l reconfortă cine știe ce.

– Indivizii aceia sunt precis niște duri. O jumătate de milion de dolari este o sumă!

Se părea totuși că aștepta un răspuns, așa că i-am spus:

– De asta l-au și răpit. Riscul este foarte mare.

– Mda, așa-i... Ce crezi, se vor ține de cuvânt?

– Nu știu. După câte i-am spus și doamnei Dedrick, dacă domnul Dedrick nu i-a văzut...

– Da, da, așa mi-a spus și fiică-mea. Precis că ai dreptate. Am citit în ziare câteva articole despre cele mai celebre răpiri din ultimii ani. Cu cât răscumpărarea cerută este mai mare, cu atât șansele victimei sunt mai mici.

Mi-am dat brusc seama că de pe figura lui dispăruse orice urmă de blândețe și că-și fixa asupra mea o privire intensă și destul de ciudată.

– Asta poate să depindă de răpitorii în cauză, i-am răspuns eu, înfruntându-i privirea.

– Am presentimentul că n-o să-mi mai văd ginerele. (Se ridică încet și începu să se plimbe preocupat prin încăpere, de parcă ar fi pierdut ceva). Evident, reluă el, nu i-am pomenit nimic fiicei mele despre asta, dar nu m-ar surprinde ca să-l fi și omorât deja. Ce crezi?

– Tot ce se poate.

– Ți se pare chiar probabil?

– Mă tem că da.

A dat din cap, iar expresia de satisfacție și de ușurare pe care a arborat-o m-a lăsat mut de uimire.

A ieșit sprinten din salon, fredonând o melodie cu o voce joasă.

IV

Când în cele din urmă sună telefonul, ceasul de la mâna mea arăta ora unsprezece. Așteptarea durase cinci ore interminabile, care îmi tociseră nervii într-un asemenea hal, încât a fost cât pe ce să răspund chiar eu. Numai că mi-o luă altcineva înainte, din altă încăpere a casei.

În decursul celor cinci ore, m-am plimbat înapoi și încolo prin salon, am stat în fotoliu, am privit pe fereastră și am fumat țigară de la țigară.

Am fost vizitat de Wadlock, care mi-a adus ceva de mâncare pe o măsuță cu rotile, de data asta fără să-mi adreseze nici un cuvânt. A ieșit din salon, lăsându-mă singur-singurel cu mâncarea mea.

Pe la opt seara, m-am dus până la Kerman să-l mai încurajez nițel și să-i dau prin geamul mașinii un copan de pui. Totul nu a durat decât un minut, dar cu toate astea m-am temut ca nu cumva cineva ascuns prin împrejurimi să nu audă valul de expresii pe care Kerman a crezut de cuviință să mi le arunce.

Cel puțin, evenimentele aveau să se precipite. Cu toate că nu aveam nici un interes anume pentru Dedrick, lunga așteptare avusese darul să mă facă nervos. Mi-am închipuit cum trebuia să fi fost Serena. Probabil că stătea ca pe jar.

S-au scurs câteva minute, după care am auzit agitație în spatele ușii. Am deschis-o și am ieșit în hol.

Serena cobora scara cu pași iuți. Era îmbrăcată în niște pantaloni negri și purta o scurtă de blană aruncată pe umeri. O urma Wadlock, care căra trei pachete învelite în pânză cauciucată.

Serena era palidă și nu părea în apele ei. Avea o figură crispată și se vedea clar că suferise cumplit cât timp durase așteptarea.

— Trebuie să mergem la mina de la Monte-Verde... Știi unde se află? mă întrebă ea cu o voce joasă și spartă.

— Da, este pe șoseaua spre San Diego. Dacă traficul nu este prea mare, putem ajunge acolo în cel mult douăzeci de minute.

Franklin Marshland se apropie fără zgomot.

— Unde trebuie să mergeți? întrebă el.

— La mina de la Monte-Verde, i-am răspuns. Este o mină veche de argint, care nu mai este în exploatare. Indivizii și-au ales destul de bine locul. (M-am uitat la Serena și am observat că-i tremurau buzele.) Doamnă, aveți vreo veste despre soțul dumneavoastră?

— O să... o să-i dea drumul peste trei ore de la plata recom-pensei. Vor suna aici să ne spună de unde să-l luăm.

Am schimbat o privire cu Marshland. Serena mă luă de braț.

— Crezi că m-au mințit? După ce or să pună mâna pe bani, nu mai avem cum să luăm legătura cu ei.

— Doamnă, aveți perfectă dreptate. Din acel moment nu mai există nici o posibilitate să luați legătura cu ei. Asta este și mo-tivul pentru care răpirea este o treabă a naibii de urâtă. Veți fi la cheremul lor. Nu aveți altă soluție decât să credeți ceea ce v-au spus.

— Dragă, nu vrei să-l lași singur pe domnul Malloy să ducă banii? În felul ăsta o să poți aștepta aici cel de-al doilea telefon! Îi sugeră Marshland.

— Nu!

Nici măcar nu-și privi tatăl când îi răspunse.

— Serena, fii înțelegătoare! Nu se știe, dacă vor încerca să te răpească și pe tine? Sunt absolut sigur că domnul Malloy este în stare să...

S-a întors spre el cu figura descompusă de durere. Părea că, din clipă-n clipă, aveau să-i cedeze nervii.

— O să merg împreună cu el și poți să-mi spui ce vrei, că tot n-o să mă răzgândesc! strigă ea furioasă. Și nu te mai preface atât! Știu că o să fii încântat dacă Lee n-o să scape cu viață din toată povestea asta! Știu că-l detești! Ți-ai freca mâinile de bu-curie dacă s-ar întâmpla una ca asta. Însă eu o să-l aduc înapoi! O să-l aduc înapoi!

— Ești ridicolă..., făcu Marshland.

Se colorase nițel la față, iar privirea dură îi era încărcată de amărăciune.

Serena se întoarse spre mine și mă întrebă:

— Vii cu mine?

— Bineînțeles, când doriți dumneavoastră!

— Atunci, ia banii și hai să mergem!

Alergă spre ușă, o deschise violent și ieși pe terasă.

Wadlock îmi întinse cele trei pachete:

— Să aveți grijă de doamna, îmi spuse el.

I-am zâmbit din colțul gurii:

— Și încă cum!

Marshland se îndepărtă, fără să se mai uite spre noi.

— E foarte îngrijorată, domnule, șușoti Wadlock, care și el părea destul de agitat.

Am traversat terasa în fugă, am coborât treptele și m-am apropiat de Cadillac.

— O să conduc eu, i-am spus, aruncând pachetele pe bancheta din spate. Doar o clipă, să-mi iau pistolul.

În timp ce urca în mașină, m-am repezit la Buick.

— La mina de la Monte-Verde, i-am spus lui Jack. Dă-i drumul la cinci minute după ce plec eu! Și cască bine ochii!

Am auzit un fel de geamăt venind de sub pătură, dar nu i-am dat atenție. M-am întors la Cadillac și m-am așezat la volan. Serena stătea ghemuită pe locul ei și plângea.

Am pornit motorul și am demarat.

— Nu vă dați bătută! am încurajat-o eu.

Continuă să plângă pe înfundate. Mi-am spus că, la urma urmelor, s-ar fi putut ca lucrul ăsta s-o ușureze. Am accelerat, fără să depășesc viteza legală, și n-am mai băgat-o în seamă.

Când am intrat în Orchid Avenue, i-am spus:

— Ar fi mai bine să vă liniștiți. Nu mi-ați pomenit nimic despre modul în care a decurs convorbirea cu ei. Și nu trebuie să uitați că, dacă facem o greșală, cât de mică, riscăm eliberarea soțului dumneavoastră. La urma urmelor, răpitorii sunt la fel de neliniștiți ca și noi, ba poate chiar mai mult. Așa că, veniți-vă în fire și povestiți-mi totul. Ce v-au spus?

A fost nevoie să treacă un minut până să se liniștească, și abia în apropiere de Monte-Verde Avenue s-a hotărât să deschidă gura:

— Banii trebuie puși pe acoperișul unei gherete care se află în fața puțului minei. Știi unde este ghereta asta?

— Știu. Și altceva?

— Cele trei pachete cu bani trebuie puse la treizeci de centimetri unul de celălalt. Și, cum le punem, trebuie să și plecăm.

— Asta-i tot?

Tresări, scuturată de un fior.

— Da, în afară de obișnuitele amenințări, pentru cazul în care le-am întinde o cursă.

— Nu i-au permis soțului dumneavoastră să vorbească la telefon?

— Nu. De altfel, ideea asta mi se pare cam ciudată.

— Totuși, cam așa se procedează.

Faptul că nu-i permisese lui Dedrick să vorbească la telefon mi s-a părut că nu anunța nimic de bun augur, dar m-am ferit să i-o spun.

— Era același individ care v-a sunat și prima oară?

— Așa părea.

— Avea aceeași voce înăbușită?

— Da.

— În regulă. Atunci, o să facem în felul următor: ne oprim în fața minei, iar dumneavoastră o să rămâneți în mașină. Eu o să iau banii și o să-i pun pe acoperișul gheretei. În timpul ăsta, fiți cu ochii-n patru. După ce o să mă întorc și o să intru în mașină, o să conduceți dumneavoastră. Iar cum o să ajungem în Ventura Avenue, încetiniți, iar eu o să cobor. După care vă continuați drumul până acasă.

— De ce vrei să cobor?

— Mă gândesc că poate, cu nițel noroc, o să dau de urma lor.

— Nu! exclamă ea, apucându-mă de braț. Vrei să-l omoare? O să punem banii pe acoperișul gheretei și o să facem exact ce ne-au spus. Dă-mi cuvântul tău!

— Bine, atunci așa rămâne. În fond și la urma urmelor, sunt banii dumneavoastră. Dar, dacă o să fiți trasă pe sfoară, nu veți mai avea nici un mijloc să dați de ei. Vă asigur că voi lua toate precauțiile ca să nu mă poată vedea.

A repetat cu aceeași hotărâre:

— Nu! Nu vreau să le dau nici un motiv ca să nu-și țină promisiunea.

Am îndreptat botul negru al Cadillac-ului spre șoseaua care ducea la San Diego.

— Cum spuneți dumneavoastră. Numai că nu este cea mai bună metodă.

Nu mi-a răspuns.

Traficul era destul de intens, și mi-au trebuit câteva minute bune până să cotesc pe drumeagul de pământ care ducea la mină. Mașina sălta prin hârtoape. Totul era cufundat în beznă, iar la lumina farurilor se vedeau tufe de mărăcini și grămezi de moloz. Ne aflam doar la câteva sute de metri de șosea, dar parcă eram în fundul unui mormânt. Bezna și pustiul erau absolute.

În fața noastră se deschidea intrarea în mină. Unul dintre bantanții de lemn masiv fusese smuls din țâțâni. Celălalt se găsea la locul lui, însă stabilitatea părea precară. Am oprit la câțiva metri de balustradă. Pe suprafața plină de crăpături a drumului betonat, care conducea la puțul principal, farurile decupară în întuneric o pârtie lungă.

Am zărit ghereta. Avea doar doi metri înălțime. Era o baracă mică și dărăpănată, care probabil că folosise drept post de control pentru pontajul minerilor.

— Bine, am făcut eu, va să zică, am ajuns. Așteptați-mă aici! Dacă se întâmplă ceva, ieșiți din mașină și luați-o la fugă!

Serena stătea cu privirea îndreptată spre gheretă, ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă pe Dedrick ieșind din ea. Figura îi părea dăltuită într-un bloc de granit.

Am ieșit din mașină, am deschis portiera din spate și am luat cele trei pachete. Mi le-am aranjat la subsuoară, am desfăcut curelușa care-mi fixa pistolul în ham și am luat-o pe drumul betonat, îndreptându-mă spre gheretă.

Liniștea era întreruptă doar de zgomotele îndepărtate ale mașinilor de pe șosea. Totul era nemișcat. Nimeni nu s-a năpustit asupra mea cu arma-n mâini. Drumul până la gheretă mi s-a părut lung, iar în lumina puternică a farurilor eram ținta visată de oricine ar fi avut mâncărime la degetul de pe trăgaciul unei arme. Când am ajuns la gheretă, am răsuflat ușurat. Am privit prin ușa întredeschisă, având mâna pe pistol.

Nu am zărit decât un scaun rupt, niște hârtii împrăștiate pe jos și moloz. Pe pânzele de păianjen de pe pereți, lumina farurilor se proiecta sub forma unor cercuri concentrice.

Ideea de a pune tot bănetul ăla pe acoperișul gheretei m-a întristat profund. Aveam sentimentul că Serena nu făcea altceva decât să-i arunce pe fereastră, iar speranța ei de a răscumpara libertatea lui Dedrick era deșartă. Însă misiunea mea consta în a pune cele trei pachete și nu-mi rămânea decât să mă execut. Așa că am aranjat pachetele pe acoperișul de tablă înclinată, la fix treizeci de centimetri unul de celălalt, conform cu instrucțiunile primite. Nu mai aveam nimic de făcut. Tăcerea m-aș fi ascuns pe undeva, prin preajmă, așteptând să văd ce avea să se întâmple. Însă, dacă aș fi fost descoperit, iar Dedrick ar fi fost lichidat ca urmare a acestui lucru, i-aș fi avut moartea pe conștiință. Serena avea dreptate. Singura noastră speranță era ca răpitorii să se țină de cuvânt.

M-am întors spre mașină cu inima cam strânsă, întrucât continuam să fiu aceeași țintă perfectă pentru vreun amator de vânatoare.

M-am întrebat dacă exista oare cineva care să-mi observe mișcările. Prin mina asta în paragină, locurile de ascunzătoare se găseau cu duiumul.

Am deschis iute portiera Cadillac-ului și am trecut la volan.

Serena suspina. I-am spus fără s-o privesc:

— Dacă chiar nu ți-neți să arunc o privire prin preajmă, atunci vă pot duce acasă.

— Da, du-mă acasă, făcu ea cu o voce găuită.

În timp ce dădeam cu spatele, mi s-a părut că văd o umbră care aluneca pe după o grămadă de traverse vechi de lemn. Mi-am spus că putea fi Kerman. Iar dacă era el, atunci avea să rămână ascuns, încercând să surprindă ceva. Am aruncat o privire rapidă spre Serena, care-și îngropase fața într-o batistă. Nu observase nimic.

Cu sufletul cât de cât mai liniștit, am luat-o spre „Ocean End“.

V

Pendula de deasupra șemineului arăta ora două și un sfert. În salon eram doar eu. Beam un whisky cu apă minerală, privind absent la o șa mexicană încrustată cu aur și argint, care spânzura de peretele din fața mea.

Serena se retrăsese pe undeva, prin casă.

Așteptarea se prelungise deja de două ore și jumătate.

Brușc, un fluierat discret din spatele meu mă făcu să tresar. Paharul mi se clătină din mână și câțiva stropi căzură pe covor.

— Pe cuvântul meu, ai nervii în batistă, făcu Kerman intrând în încăpere. Ce, ai vărsat whisky?

— Da, dar nu-i nici o problemă. Cred că prin casa asta se găsește vreo tonă, așa că toarnă-ți cât vrei. S-ar zice că ai nevoie de un întăritor.

— Mda, așa este. (Se apropie de bufet și-și pregăti un pahar cât toate zilele.) Fir-ar să fie, tu ce spui, o să apucăm în noaptea asta să dormim ceva?

— Nu-ți pune mari speranțe. Ia zi, ai văzut pe cineva?

Se lăsă să cadă într-un fotoliu din fața mea și oftă:

— Nu. Adică, nu i-am văzut pe indivizi, dar am văzut cum au dispărut paralele.

— Cum adică, n-ai văzut cine i-a luat?

A dat din cap în semn că nu.

— Băieții au avut ceva la bibilică. Nu s-au arătat. Probabil că au stat ascunși pe undeva, prin întuneric. Iar unul dintre ei stătea pe dâmbul ăla de deasupra gheretei și dădea la pește cu o undiță. Cred că avea o mulinetă. Individul nu trebuia decât să le pescuiască și să le aducă în ascunzătoarea lui. N-am auzit nici cel mai mic zgomot și nici măcar nu l-am văzut pe tip. Până în momentul în care m-am prins ce se întâmpla, a fost destul de nasol să văd așa, în lumina lunii, cum pachetele alea zburau prin aer.

— Mda, n-a fost rău de tot. Dar pe tine te-or fi văzut?

— Tu ce crezi?

— Hai, nu te mai lăuda atât! Eu te-am văzut.

— Pe ce facem pariu că nu m-ai văzut? Dacă vrei să știi, în clipa în care am apărut eu, tu plecaseși deja. Ți-am văzut luminile de poziție de la mașină. Și după ce m-am prins unde se afla mina aia nenorocită, am început să mă târăsc spre ea, ca un adevărat indian.

— În orice caz, în secunda în care am plecat de acolo, am văzut pe cineva, asta-i sigur.

— Fii convins, nu eram eu ăla.

Am încercat să-mi amintesc de silueta vagă pe care o întrezărisem în beznă. În acele momente mă gândisem că ar fi putut fi vorba despre Kerman, întrucât individul era înalt, cu umerii lați și cu talia îngustă. Nu erau cine știe ce semnalmente, dar, oricum, mai bine decât nimic.

— Probabil că a fost un individ din banda lor. Păcat că nu l-am putut vedea mai îndeaproape. (M-am uitat la ceasul de la mână.) Peste un sfert de oră vor suna. Dacă or să sune vreodată!

Kerman dădu din mână a lehamite.

— Sunt frânt, spuse el. Alea cinci ore din mașină m-au dat gata. Tu ce crezi, or să-i dea drumul?

— Habar n-am. Însă nu-i prea văd eu dându-i drumul lui Dedrick. Iar dacă totuși se întâmplă una ca asta, se poate considera cel mai băftos om din lume.

— Dacă Dedrick nu o să fie eliberat, atunci Brandon o să fie fericit, spuse Kerman, căscând să-și rupă fălcile.

— O să se descurce cu Serena.

— Dar noi suntem angajații Serenei. Brandon n-o să îndrăznească în vecii vecilor să se atingă de tipa asta, dar de noi n-o să se jeneze nici cât negru sub unghie.

— Bine, atunci n-are decât să facă ce-l taie capul! am încheiat eu.

Am traversat încăperea să-mi mai torn un pahar, dar abia am pus mâna pe sticlă, că Franklin Marshland își făcu discret apariția.

— Va să zică, te-ai întors viu și nevătămat, spuse el. Mărturisesc că eram cam îngrijorat.

Și-l privi pe Kerman cu un aer întrebător.

Am făcut imediat prezentările.

— O așteptare lungă și grea, continuă Marshland. Bănuiesc că telefonul acela n-o să întârzie...

— Peste cinci minute se vor împlini cele trei ore, i-am răspuns, întinzându-i paharul lui Kerman, după care mi-am reluat locul în fotoliu. Dacă i-au dat drumul, or să facă în așa fel încât, atunci când domul Dedrick se va întoarce acasă, ei să fie deja la adăpost.

Marshland se răsuci pe jumătate spre mine și-mi spuse:

— Este destul de greu de crezut că-i vor da drumul. Dacă nu va apărea într-o jumătate de oră, eu zic să chemăm poliția.

— Dumneavoastră sunteți cel care hotărăște, i-am expus eu punctul meu de vedere, însă, dacă tot am așteptat atât, cred că ar fi mai bine să așteptăm până dimineată. Chiar și în aceste momente, o greșeală din partea noastră ar putea fi fatală pentru domnul Dedrick.

— Eu cred că este mort.

Eram prea obosit ca să continui discuția în contradictoriu, așa că l-am atacat direct:

— În fond, de ce îl urăți în asemenea hal pe Lee Dedrick?

N-a catadicsit să-mi răspundă și a ieșit pe terasă. A rămas acolo vreo trei sau patru minute, după care a revenit și s-a îndreptat spre ușa care dădea în hol.

— Cred că-i mai bine să mă duc la fiica mea, spuse el ca pentru sine. Precis că așteptarea asta o torturează.

În pragul ușii s-a oprit, și-a întors capul spre mine și a adăugat:

— Un bărbat care se căsătorește cu o fată tânără, doar pentru banii ei, este vrednic de tot disprețul, domnule Malloy!

A ieșit din salon și l-am auzit cum urca scările.

Kerman se strâmbă.

— Chiar s-o fi însurat pentru paralele ei? Întrebă el cu o voce joasă.

— Habar n-am, i-am răspuns. (I-am arătat cu degetul pendula.) Deja au întârziat cu cinci minute.

— Hm, chestia asta nu prea îmi miroase a bine. Tu ce crezi?

— Tot ceea ce putem face este să așteptăm, i-am spus și mi-am cocoțat picioarele pe brațul fotoliului. Mie-mi place Serena asta. O fi ea plină de parale, dar are suflet.

Kerman mormăi:

— Mie-mi plac tipele mișto.

Și închise ochii.

Pendula marca trecerea timpului. Până la urmă, somnul ne-a biruit pe amândoi. Am adormit.

M-am trezit tresărind, la primele raze ale soarelui. M-am uitat la pendulă. Arăta șapte și un sfert. Kerman dormea cu pumnii strânși. Nu se auzea decât zgomotul îndepărtat al valurilor care se spărgeau de stâncile roșii din golfulețul de la marginea grădinii.

Mi-am dat jos picioarele de pe brațul fotoliului și am ieșit pe terasă.

Cei doi grădinari chinezi apăruseră la lucru și contemplau nemișcați tufele de trandafiri. Păsările flamingo se instalaseră lângă eleșteul pe care pluteau nuferi, căutându-și micul dejun. La capătul terasei, Serena Dedrick privea marea. Era îmbrăcată tot în pantaloni negri și pe umeri avea aceeași scurtă de blană. Figura ei palidă și aerul rătăcit îmi demonstrau clar că, atâta timp cât dormisem, nimeni nu telefonase și nimeni nu-l trimisese pe Dedrick înapoi, în sânul familiei.

M-am înapoiat și am intrat fără zgomot în hol, lăsând-o pe Serena în singurătatea și nefericirea ei.

CAPITOLUL III

I

În decursul celor patru zile care au urmat, corida care s-a dezlănțuit a fost atât de tumultuoasă și de generală, încât întregul Orchid City, de altminteri liniștit și calm, a fost zdruncinat până-n temelii.

Știrea se răspândise. Se aflase că răpitorii primiseră o jumătate de milion de dolari și că nu eliberaseră victima. Prin urmare, întreaga regiune, începând cu San Francisco la nord și terminând cu Los Angeles la sud, a fost cuprinsă de febră.

La început, Brandon a acționat din proprie inițiativă și cu mult zel. A organizat cea mai mare vânatoare de oameni a secolului, însă abia a reușit să dea câteva ordine în stânga și-n dreapta, că au și sosit câțiva agenți federali din San Francisco, care i-au suflat afacerea de sub nas.

Și imediat au intrat în horă poliția de stat, unități ale armatei, aviația, televiziunea și radioul.

Împreună cu Kerman, mi-am petrecut ore întregi prin localurile poliției, fiind supuși unor interogatorii și contra-interogatorii nesfârșite, conduse de un Brandon stacojiu și furios, care-și puncta întrebările cu lovituri de pumn în masă. Mai târziu, ne-au preluat doi agenți federali cu înfățișare pașnică, ne-au instalat în fața biroului lor, ne-au luat la întrebări cu vocile lor inchizitoriale și ne-au confruntat depozițiile.

S-au răstit la noi, au zbierat și ne-au amenințat. Ni s-au agitat pumni pe sub nas. În fața ochilor am văzut gâturi pe care s-au umflat venele, fețe care s-au congestionat și guri care ne-au vorbit ca la ușa cortului. Toate astea pentru a stoarce informații. Numai că noi nu aveam de spus nimic în plus.

Nu mai puteam face doi pași în stradă fără să nu primesc în față străfulgerarea blițului vreunui fotoreporter. Kerman, care

era denumit „cel care a văzut răscumpărarea luându-și zborul“, era hărțuit din zori și până-n seară de vânătorii de autografe și de colecționarii de suveniruri, care țineau morțiș să aibă o amintire de la el, indiferent ce, chiar și un fir de păr. Așa încât Kerman abia dacă mai îndrăznea să se aventureze în afara biroului agenției noastre.

Grilajul de la intrarea proprietății „Ocean End“ stătea închis, iar telefonul fusese decuplat. Casa era cufundată într-o tăcere de moarte. Circula zvonul că Serena, ajunsă în pragul disperării, se îmbolnăvisese grav.

Cât era ziua de lungă, avioanele se roteau pe cer, supraveghind dunele și colinele de la marginea orașului. Patrule de poliție împânzeau străzile și șoselele. Agenți în civil umblau din poartă-n poartă, arestând suspectii. În Coral Gables, cartierul din estul orașului, poliția declanșase o operațiune de mari proporții, făcând razii prin lumea interlopă.

Activitatea depusă era impresionantă, însă, în ciuda eforturilor agenților federali, ale poliției municipale, ale poliției de stat, ale armatei și ale câtorva sute de voluntari, nici Lee Dedrick și nici răpitorii lui nu au putut fi găsiți.

În a cincea dimineață, Serena părăsi locul retragerii ei dure-roase pentru a participa personal la căutări. Prin intermediul presei și radioului anunțase o recompensă de douăzeci și cinci de mii de dolari, pentru informația în urma căreia puteau fi arestați răpitorii, și câte o mie de dolari, pentru orice altă informație care putea fi utilă în cazul respectiv.

Ca urmare a acestui anunț, aproape toți locuitorii orașului, mai puțin cei bogați, evident, s-au transformat în detectivi amatori, iar orașul a devenit un infern.

Era a șasea seară de când dusesem banii pentru răscumpărare și tocmai mă pregăteam să mă refugiez în bungaloul meu liniștit, ușurat în sfârșit că mă îndepărtasem de tumultul de nedescris al orașului. Îmi propusesem să mă închid în casă și să mă bag în pat devreme.

Bungaloul era construit printre dunele de nisip de pe malul mării, iar cea mai apropiată locuință se găsea la un kilometru depărtare. Grădina era mică și în paragină, deși Toni, individul

care avea grijă de casă, era plătit și pentru întreținerea ei. Din veranda ale cărei ferestre erau acoperite cu jaluzele decolorate, se intra într-un living și apoi în două dormitoare. Mai aveam o baie și o bucătărie, mare cât o cabină telefonică.

Îmi plăcea colțișorul meu, pentru că era izolat și liniștit. Nu se auzea urlând radioul vecinului și puteam cânta în baie cât aveam chef, fără să mă tem că cineva avea să-mi bată în țevi să tac. Însă izolarea bungaloului meu nu-i putea decât încuraja pe indivizii care nu mă aveau la inimă. Un strigăt de ajutor de aici avea mari șanse de a rămâne neauzit.

Tocmai mă pregăteam să bag cheia în broască, când în spatele meu foșni ceva. De obicei, am nervii tari, dar emoțiile ultimelor cinci zile îmi cam zdruncinaseră. M-am întors brusc, cu răsuflarea tăiată, și am dat cu ochii de o siluetă vag conturată în întuneric.

Pumnul drept mi s-a destins ca un arc, dar s-a oprit la jumătatea drumului. Am întrezărit la timp că vizitatorul meu nocturn era o femeie. Am lăsat mâna în jos, am tras adânc în piept aerul cald al nopții și am întrebat cu o voce pe care m-am străduit s-o fac cât mai fermă:

— Ai vrut să mă sperii?

— Dumneata ești Malloy?

Am încercat să disting trăsăturile individei, însă în tunericul de pe verandă era de nepătruns. În afară de faptul că era scundă și subțirică, nu puteam vedea mare lucru.

— Mda, eu sunt Malloy. Dar tu cine ești?

— Trebuie neapărat să-ți vorbesc. Pot intra?

Am intrat în living, gândindu-mă că vocea ei avea duritatea unei coji de nucă, ceea ce era păcat. S-a ținut după mine, iar când am aprins lumina, am dat peste doi ochi mari care mă priveau. Niște ochi care știau răspunsuri la multe întrebări.

Femeia avea vreo douăzeci și cinci de ani. Era frumoasă. Părul mătăsos și des îi era despărțit la jumătatea creștetului de o cărare, încadrându-i o figură plăcută, care ar fi fost banală dacă nu ar fi avut o paloare insolită, iar expresia nu i-ar fi fost de o duritate precoce. Rujul de un roșu strălucitor îi puneă în evidență forma buzelor, iar ochii ușor cerniți aveau ceva atrăgător.

Era îmbrăcată într-un hanorac verde de mătase și purta pantalonii până. Silueta ei putea figura pe orice reclamă pentru suține.

— Salut, i-am spus în timp ce o examinam. Cu mine ai treabă?

— Da, cu tine, dacă tu ești Malloy, îmi răspunse ea apropiindu-se de șemineu. (S-a întors cu fața spre mine, și-a băgat mâinile în buzunare și m-a privit fix.) Nick Perelli mi-a spus să vin la tine.

— Aha. (M-am uitat drept în ochii ei, încercând să ghicesc despre ce anume ar putea fi vorba.) Ce mai face? A mai adormit multă lume cu săculețul lui de nisip?

— Nu, dar are probleme. (Și-a scos din buzunar un pachet cam șifonat de Lucky Strike și și-a aprins o țigară.) A fost arestat pentru răpirea lui Lee Dedrick.

Liniștea se instalează din nou. Se auzeau doar ticăitul precipitat al pendulei și bâzâitul iritant al frigiderului din bucătărie.

Individa mă observa în continuare, ținându-și capul ușor aplecat într-o parte, ca să evite să-i intre în ochi fumul de la țigară.

— Perelli? am întrebat eu pe un ton neutru.

A dat din cap în semn că da.

— El zice, îmi explică ea, că ești un tip descurcăreț. Așa că, acum trebuie să te descurci. Dacă ții neapărat să-l scoți din rahatul ăsta, nu mai este timp de pierdut.

— Când l-au arestat?

— Acum o oră. (Se uită pe deasupra umărului la pendulă.) Mai exact, acum o oră și cinci minute.

— Poliția federală?

A dat din nou din cap în semn că da.

— L-a înhățat un tip masiv și bine înțolit. Mai erau și doi sticleți cu el, iar alți doi așteptau în mașină.

— Nu cumva o fi fost Brandon? Unul cu picioare scurte, bondoc și cu părul alb?

— Ba da; cam așa era. Cine-i tipul?

— Șeful poliției.

A tras fumul în piept și a început să-și examineze unghiile, încruntându-și sprâncenele.

— Nu știam că șeful poliției în persoană se deranjează să aresteze oamenii.

— Păi, așa se întâmplă atunci când este vorba despre niște parale ca lumea drept recompensă și o publicitate ca asta. Și, în plus, Brandon ținea de mult să tragă clapa polițiștilor federali.

— Înseamnă că a reușit. (S-a îndepărtat de șemineu și s-a așezat pe canapea.) Nick mi-a spus că ai putea să-l ajuți. Așa este?

— Habar n-am. Adevărul e că-i sunt obligat, și o să fac totul ca să-l scot din belea. De fapt, ce vrea exact?

— Nu mi-a spus. Era prea agitat. Nu l-am văzut niciodată într-o asemenea stare. După ce i-au găsit pistolul, mi-a spus să te caut.

Am deschis barul, am scos o sticlă de whisky și două pahare și le-am pus pe masă. Apoi am luat din frigider o sticlă de apă minerală.

— Hai să începem cu începutul, i-am propus eu. Așa totul o să fie mai clar. Ți pun sec sau cu apă?

— Nu prea pari a fi un tip descurcăreț, făcu ea. Nu-ți dai seama că poate fi condamnat la moarte? Așa că nu cred că este cel mai potrivit moment ca să bem ...

Mi-am turnat whisky fără apă minerală și m-am instalat în fotoliu.

— Mai întâi și-ntâi, nu știi nimic, iar pe urmă, nervii pe care ți-i faci nu-i pot ușura situația lui Nick.

S-a ridicat brusc, a făcut trei sau patru pași spre ușă, s-a întors pe călcâie și a revenit pe canapea. Și-a strâns pumnul drept și a izbit cu el în palma stângă.

Am întrebat-o:

— În fond, spune-mi și mie, cine ești?

— Sunt Myra Toresca, prietena lui Nick.

— Bine, acum să vedem ce putem face. Spune-mi ce s-a întâmplat, de-a fir-a-păr, însă iute.

— Am ajuns în același timp cu sticleții, începu ea precipitat. Trebuia să mergem la cinema, eu și Nick. Nu era gata. L-am sunat de la recepție și mi-a spus să urc, că tocmai se îmbrăca. În lift i-am văzut pe indivizii ăia și m-am prins din prima că sunt

sticleți. Am ieșit cu toții din lift la etajul patru și i-am lăsat s-o ia înainte. Au făcut la dreapta pe culoar și m-am ținut după ei. Doi aveau pistoalele în mâini. S-au oprit în dreptul ușii lui Nick. Eram cu ochii pe ei, dar nu m-au băgat în seamă. Individul ăla mare a bătut la ușă. Nick a crezut probabil că sunt eu. A deschis ușa și imediat au sărit pe el. Nici nu și-a dat seama ce s-a întâmplat, că s-a și trezit cu cătușele la mâini. După care au început să scotocească prin apartament. Ușa de la intrare a rămas întredeschisă, așa că am putut vedea ce se petrece. Nick stătea cu spatele sprijinit de perete și se uita la ei cum cotrobăiau peste tot. La un moment dat s-a uitat spre mine și mi-a făcut semn s-o întind. Însă eu am continuat să rămân acolo. Au găsit pistolul în spatele unei pernuțe de pe canapea. Brandon, dacă așa spui că-l cheamă pe sticletele ăla masiv, avea aerul că totul îi mergea ca pe roate. A spus că ăla era pistolul cu care fusese curățat șoferul lui Dedrick. Lui Nick i-a intrat spaima în oase. Noi doi suntem jucători profesioniști de cărți. Am învățat să citim cuvintele de pe buze. Chestia asta folosește atunci când nu ai cărți bune. În felul ăsta mi-a spus să te caut. Și am plecat. Am auzit cum sticleții urlau la el ca niște apucați.

— De unde a știut Brandon că pistolul ăla aparținea asasinului șoferului lui Dedrick?

A clătinat din cap.

— N-am nici o idee.

— Și pe urmă, ce s-a întâmplat?-

— Am coborât și am așteptat pe trotuarul din față. După vreo jumătate de oră, au ieșit împreună cu Nick. Abia dacă mai putea merge. Era plin de sânge, și pe față, și pe haine.

S-a ridicat și și-a stins țigara în scrumieră.

— L-au băgat într-o mașină a poliției. Iar eu am venit aici.

Preț de o secundă am rămas nemișcat și am privit-o, după care am întrebat-o:

— Știi ceva în legătură cu răpirea lui Dedrick?

Ochii ei căprui îmi înfruntară privirea.

— Doar ce s-a scris prin ziare.

— Asta-i tot?

— Da.

— Și Nick?

— Nici el nu știe mai mult. Nu s-ar fi băgat într-o chestie ca asta în ruptul capului. N-om fi noi cei mai corecți jucători de cărți, dar, în orice caz, numai atât mi se poate reproșa.

— Nick a mai fost până acum închis?

Ochii îi deveniră duri.

— Da, o dată sau de două ori.

— Are cazier?

— Se prea poate. A fost condamnat la San Francisco pentru doi ani, dar după patru luni a fost eliberat.

— Și mai înainte de asta?

— Am impresia că ești cam curios.

— Trebuie să știu tot ce scrie în dosarul lui. Este absolut indispensabil.

— În opt ani de zile, a fost condamnat la șase luni, apoi la un an și, în cele din urmă, la doi ani.

— Fiindcă a trișat la joc?

A dat din cap în semn că da.

— N-a avut niciodată neplăceri cu săculețul lui de nisip?

— Nu. Sau, în orice caz, nimeni nu a depus vreo plângere pentru așa ceva.

— Și în legătură cu răpirea, ești sigură că nu are nici un amestec? Nu s-ar fi putut să participe fără să-ți spună?

— Nici pomeneală! Nu se bagă el în așa ceva. Nu înțelegi?

Ar fi fost bine să fie așa, m-am gândit eu. I-am spus în concluzie:

— În regulă. Acum să vedem ce pot face pentru el.

Am ridicat receptorul telefonului și am format un număr. Peste câteva clipe, mi-a răspuns o voce politicoasă:

— Apartamentul domului Francon.

— Bună seara. Domnul Francon este cumva acasă? Mă numesc Vic Malloy.

— Da, domnule, numai o clipă, vă rog.

Am așteptat câteva secunde, după care am auzit vocea lui Francon:

— Salut, Vic! Ia zi, care-i treaba?

— Fii atent, acum o oră, Brandon, însoțit de doi polițiști, a făcut o descindere într-un apartament din Jefferson Avenue și a arestat pe un anume Perelli. Au cotrobăit prin apartament și au găsit un pistol care, așa după cum pretinde Brandon, este pistolul cu care a fost împușcat șoferul lui Lee Dedrick. Prin urmare, l-au arestat pe Perelli, pretinzând că el ar fi autorul răpirii. Justin, aș vrea să preiei cazul ăsta și să-l aperi. În ceea ce privește onorariul tău, să fii liniștit, că nu-i nici o problemă. Aș vrea să te duci la poliție și să intervii. Ția de acolo au început să-i tăbăcească pielea, iar treaba asta trebuie să înceteze. Ce spui,iei cazul?

— A participat sau nu la răpire?

— Nu pot băga mâna-n foc. Prietena lui, care știe totul despre el, pretinde că nu. Și eu, ca să fiu sincer, am impresia că este o înscenare. De altminteri, Brandon nu avea cum să-și dea seama că pistolul ăla era arma crimei, doar uitându-se la el. Așa că se putea foarte bine ca Brandon să aibă pistolul ăla la el și să pretindă că l-a găsit acolo, în apartamentul lui Perelli.

— Ei, ce naiba, cum poți să spui una ca asta! exclamă Francon șocat.

— Auzi, bătrâne, fii liniștit că nu ne aude nimeni! Ți dai seama ce lovitură ar fi pentru Brandon dacă ar rezolva afacerea asta de unul singur, trăgându-le clapa polițiștilor federali? Nimeni nu l-ar putea opri.

— Dar, în fond, cine-i Perelli ăsta?

— Este un jucător de cărți profesionist și pe deasupra trișor. Are și un dosar la poliție.

— Mda, cam neplăcut. Și de ce te ocupi de el?

— Fiindcă odată m-a scos dintr-un rahat cât casa. Dacă accepți să-l aperi, este ca și cum mi-ai face mie un serviciu. Justin, pentru început nu-ți cer decât să te duci la poliție și să faci în așa fel încât ăia să nu-l mai caftească.

La celălalt capăt al firului se lăsă o liniște lungă. Probabil că Francon medita asupra celor spuse de mine, așa că l-am lăsat să mediteze. În cele din urmă îmi spuse:

— Nu prea sunt sigur că mă înnebunesc după treaba asta. S-ar putea ca Brandon să țină în rezervă niște probe mai flagrante decât pistolul ăla.

— Se prea poate, dar nu asta-i problema. Doar n-o să lași un tip să fie acuzat de crimă pentru simplul motiv că are cazier.

— Nu, bineînțeles. Bine, Vic, atunci, așa rămâne. O să mă duc la poliție. Însă vreau să te previn că, dacă mi se pare că este amestecat în răpirea asta, mi-am și luat mâna de pe el. Afacerea asta a făcut mult prea mult zgomot ca să mă bag așa, ca prostul.

— Eu îți spun că am impresia că la mijloc este o înscenare. Și să nu te lași impresionat de probele care sunt aduse împotriva lui. Justin, fii convins că o să mă ocup și eu de toată povestea asta.

— Bine, atunci ne-am înțeles. O să văd ce pot face. Treci mâine pe la biroul meu, să mai stăm de vorbă.

— O să te sun chiar în seara asta.

Și am închis, fără să-i mai dau timp să protesteze.

Myra mă privea concentrată.

— Cine-i tipul? mă întrebă ea.

— Este Justin Francon. Cel mai isteț avocat de pe toată coasta Pacificului. Dacă se convinge că Perelli este acuzat pe nedrept, n-o să abandoneze cazul decât în momentul în care va fi eliberat.

— Și chiar o să se ducă la poliție?

— Ba bine că nu! Brandon ar cam trebui să se ferească de el, începând chiar din clipa asta.

Și-a aprins o țigară cu mâna tremurând.

— Nick a știut el ce-a știut când m-a trimis la tine.

Am luat chestia asta ca pe-un compliment. Mi-am terminat de băut paharul, m-am ridicat și am întrebat-o:

— Cum pot da de tine?

— Locuiesc pe Monte-Verde Avenue, la numărul 245. Este o casuță verde, pe stânga. Stau singură.

I-am notat adresa, după care a adăugat:

— Chestia asta o să cam coste, așa-i?

— I-am spus lui Perelli că, la prima ocazie, o să fiu fericit să-i înapoiez serviciul pe care mi l-a făcut. Și să știi că nu m-am răzgândit.

— Mulțumesc.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Fără el, probabil că aș fi avut burta găurită. Acum, fii atentă, eu o să merg la poliție. Nu cred că o să pot face mare lucru, mai înainte de a ști cu exactitate care sunt probele care-l acuză. Însă, cu nițică baftă, poate reușesc să stau de vorbă cu el.

— Crezi că o să ți se permită să-l vezi?

— Habar n-am. Unul dintre ofițerii brigăzii de criminalistică îmi este prieten. Este suficient să fie bine dispus, că...

Preț de o fracțiune de secundă, ochii i s-au mai împlânzit, iar buzele mânjite cu roșu i-au tremurat.

— Spune-i că-l sărut, făcu ea.

II

Când am ajuns în Princess Street și Center Avenue, mi-am dat seama că vestea arestării lui Perelli făcuse înconjurul orașului.

La cinci sute de metri de sediul poliției, un baraj împiedica accesul mașinilor. Am încercat să trec de el, însă un polițist cu figura stacojie m-a somat s-o iau spre Center Avenue. Alți trei polițiști erau ocupați să oprească mașinile care încercau să treacă de zona interzisă.

Pe trotuarele de pe Princess Street era o mare de oameni. Am luat-o la stânga și am intrat în Orchid Avenue.

Am găsit un loc de parcare și m-am întors pe jos. Mulțimea care se îngrămădea în fața sediului poliției creștea văzând cu ochii. Polițiștii șiroind de transpirație încercau în zadar să împingă lumea care sosise ca la bălci, așa că nimeni nu se sinchisea de îmbrâncelile și înjurăturile apărătorilor ordinii. O echipă de duri, aleși pe sprânceană de către Brandon, păzea intrarea în sediu, cu bastoanele de cauciuc în mâini. Nu aveam nici o șansă să trec de ei.

Am reușit cu greu să-mi fac loc și să ajung într-un băruleț. Localul era gol. Numai barmanul de noapte, care stătea în pragul ușii, privea cu invidie mulțimea.

— Nu te deranja, vreau doar să dau un telefon, i-am spus eu, văzându-l cum își părăsește dezamăgit postul de observație.

— Mamă, ce mai lovitură! făcu el, lingându-și buzele. Se pare că Brandon a pus mâna pe răpitor. Crezi că o să înhațe alea două ș cinci de miare? Mamă, mamă! Dacă aș fi în locul lui, te asigur că aș ști cum să le cheltuiesc!

Am scos drept răspuns câteva sunete nearticulate și m-am închis în cabina telefonică.

Am cerut centralistei să-mi facă legătura cu poliția.

— Imposibil, îmi spuse aceasta. Toate liniile sunt ocupate. De douăzeci de minute încerc să prind un fir liber. Ce naiba s-o întâmpla?

— Se pare că unui polițist i-a venit ideea să-și lustruiască nasturii și toată poliția a intrat în grevă, i-am răspuns morocănos, după care am închis.

Am ieșit din cabină. Barmanul se instalase în spatele tejghelei și, urcat pe un taburet, privea afară peste capetele oamenilor. Mulțimea umpluse deja strada și se înghesuia până în apropierea vitrinei barului. Aveam impresia că nu mai puteam ieși de acolo.

După ce am încercat în zadar să străpung zidul de corpuri omenești care barau ieșirea, l-am întrebat:

— Cum naiba să fac ca să ies de aici?

— Da' de ce vreți să ieșiți? Mai bine vă urcați și dumneavoastră pe un taburet. Se vede la fix așa.

— Ce să se vadă?

M-a privit din cap până-n picioare, cu sprâncenele încruntate:

— Poate că-l transferă în altă parte. Sau poate că vine individ aia, nevasta lui Dedrick, să-l vadă ce mutră are. Se poate întâmpla orice. Mamă, ce bine ar fi fost dacă era aici și gagica mea! S-ar fi distrat clasa-ntâi!

— Mai este vreo ieșire în spate?

— Da. Prin ușa aia. Dă drept în Orchid Avenue.

— Mulțumesc.

Am apăsât pe clanță și chiar în acel moment am auzit un zgomot infernal de geamuri sparte. Vitrinele bărulețului cedaseră presiunii monstruoase la care fuseseră supuse. N-am mai așteptat să constat pagubele produse. Am luat-o de-a lungul unui coridor și am ieșit într-o străduță întunecoasă care dădea în bulevard.

Mifflin locuia într-o casuță din West-Wood Avenue, împreună cu soția sa, cu cei doi copii, un câine boxer, două pisici albe și un canar. Din momentul în care ieșea din sediul poliției, devenea un om de casă și se spunea despre el că îi era chiar mai frică de nevastă-sa decât de Brandon.

M-am hotărât să mă duc la el și să-l aștept. Nu știam când își termina serviciul, dar cu tot balamucul ăla de poliție, erau toate șansele să întârzie al naibii de mult.

Așa că m-am instalat în mașină, mi-am aprins o țigară și m-am pregătit pentru o așteptare lungă. Una dintre ferestrele de la parter era luminată. Din când în când, pe perdea se profila o siluetă feminină...

Pe la unsprezece și un sfert, lumina de la parter s-a stins, după care s-a aprins alta, la etaj. Peste câteva minute, s-a stins și asta, iar întreaga casă s-a cufundat în întuneric.

Am închis ochii și am încercat să mă gândesc la Perelli, însă mai înainte de a cunoaște faptele, nu puteam eșafoda nici o teorie. Cu siguranță că Francon avea dreptate când spunea că, pe lângă pistol, Brandon trebuia să mai aibă și alte probe împotriva lui Perelli. Puteam băga mâna-n foc că cineva, dornic să pună mâna pe ăia douăzeci și cinci de mii de dolari, dăduse un pont poliției. Speranța de a pune mâna pe un asemenea bănet ar fi incitat pe orice ființă slabă de înger să toarne câteva minciuni bime ticluite.

O mașină apărui, urcând cu greu panta. După ce farurile mă orbiră, mașina opri.

Am scos capul pe geam, plin de speranțe. Era într-adevăr Mifflin. Și-a scos și el capul pe geam, însă figura îi era ursuză.

— Dă-ți naibii la o parte grămada asta de fier vechi din drumul meu și arunc-o în mare. Mă împiedici să intru în casă.

— Salut, Tim, i-am spus și am ieșit din Buick.

M-a privit scurt.

— Ce dracu' faci aici?

Am deschis portiera mașinii și m-am așezat lângă el.

— Ce să fac, uite, sufăr de singurătate. Așa că m-am gândit că mi-ar prinde bine compania ta.

— Hai, ia viteză! Pentru astăzi îmi ajunge. Vreau să mă culc.

— Mifflin, șezi blând! De ce l-a arestat Brandon pe Perelli?

— Aha, va să zică, și tu ești la curent cu treaba asta? mormăi Mifflin. N-ai decât să citești ziarele de mâine dimineată, în loc să mă sâcâi acum. Cred că mi-o ajunge și mie. Parcă a înnebunit toată lumea.

— Știu. Am văzut și eu. Dar, Tim, ascultă-mă o clipă, se întâmplă că Perelli ăsta îmi este prieten. Nu el l-a răpit pe Dedrick. Chestia asta nu are nici în clin, nici în mână cu el.

Mifflin mormăi din nou:

— Dă-mi o țigară. Mi le-am terminat.

I-am dat o țigară și i-am aprins-o.

— Crezi că el l-a răpit?

— Habar n-am. Se poate, dar nu prea pare verosimil. Tu ni l-ai trimis pe cap pe Francon?

— Mda... A reușit să-l vadă pe Perelli?

— E prea șmecher ca să fie oprit din drum, când și-a pus ceva în cap. Bineînțeles că l-a văzut. Chiar am impresia că i-a salvat viața. Ția de-acolo îl cam luaseră la poceală.

— Nu-i așa că poliția a avut pontul ăsta de la un informator anonim?

Mifflin făcu din cap în semn că da.

— Mda. Și, de-asta, toată povestea îmi cam pute. Individul care a telefonat a cerut să vorbească cu nimeni altcineva decât cu Brandon în persoană. N-a vrut să-și spună numele, ceea ce înseamnă că nu-î păsa de recompensă. Chestia nu mi se pare catolică. Doar cineva complet ȋicnit poate renunța la bănetul ăsta. Așa că se poate presupune că, dacă și-ar fi dezvăluit identitatea, ar fi riscat enorm. Și individul l-a sfătuit pe Brandon să se ducă imediat la Perelli, precizându-i că arma crimei se afla în spatele pernuțelor de pe canapea, fără a mai pune la soco-

teală și celelalte probe, care se găseau și ele prin apartament. Adică, tot tacâmul ca Perelli să fie acuzat. Brandon a încercat să afle cu cine vorbea, dar individul a închis. Însă s-a descoperit de unde telefonase. Dintr-o cabină publică din cartierul Coral Gables, însă asta a fost tot.

— Înseamnă că individul ăla moare de dragul lui Perelli.

— Se prea poate. Sau o fi unul dintre răpitori, căruia i s-a făcut brusc frică. Habar n-am. În orice caz, Brandon s-a deplasat personal la Perelli. Și știi ce a descoperit?

— Pistolul.

— Da, bineînțeles. Dar a mai găsit și trei bucăți de pânză cauciucată, o sută de mii de dolari în bancnote uzate de douăzeci și o undiță. Probabil aia care o fi folosit la pescuirea pachetelor cu bani.

Am fluierat încetșor:

— Și unde a găsit toate chestiile astea?

— Paralele se găseau într-o valiză, dintr-un dulap. Bucățile de pânză cauciucată erau dosite sub un sertar, iar undița sub pat.

— Cred că numai cineva căzut în cap și-ar ține acasă dovezi atât de compromițătoare. Și Brandon ăsta nu s-a prins că la mijloc este o înscenare?

— Auzi, Brandon ține în primul rând ca poliția federală să se cărăbânească cât mai repede din oraș. Și, în plus, Perelli are un cazier destul de frumușel. Chestia asta a căzut la țanc. Brandon poate să se dea și peste cap, că n-o să se găsească nimic care să permită eliberarea lui pe cauțiune.

— Dar Perelli are vreun alibi pentru ora răpirii?

— Alibiul lui nu prea stă în picioare. A pretins că a jucat cărți cu Joe Betillo, într-un separeu din barul „Delmonico“. L-am întrebat pe Joe. Individul a declarat că a jucat cu Perelli până la nouă și jumătate seara. Joe și-a amintit de oră fiindcă Perelli tocmai câștigase, după care s-a ridicat și a plecat, pe motiv că nu avea carte. Lui Joe nu prea i-a plăcut figura, întrucât pierdea și spera să-și recupereze din pagubă. Însă Perelli a afirmat că au jucat până la zece și jumătate. După cum știi, răpirea a avut loc la zece și zece.

— L-a văzut cineva pe Perelli când a plecat de la „Delmonico“?

— Cică ar fi plecat pe ieșirea de serviciu, răspunse Mifflin dând din cap.

— Mă rog, cuvântul unei canalii ca Betillo nu prea contează pentru mine.

— Ei bine, totuși Brandon l-a crezut. Și este gata să creadă orice i-ar permite să scape de poliția federală. Vic, povestea asta cu paralele găsite la Perelli îmi stă pe creier. Toată chestia asta miroase de la o poștă a înscenare, dacă n-ar fi fost banii ăia. Nu prea arunci, așa, o sută de miare pe fereastră, doar de dragul de a compromite pe cineva. După mine, vreo două mii ar fi fost de ajuns...

— Exact din cauza asta și mie mi se pare că pute. În fond și la urma urmelor, răpitorul mai are încă patru sute de miare să-și cumpere vată pe băț. Punând o sută în apartamentul lui Perelli, a dat o lovitură de maestru. Dovada este că și noi ne mai îndoim.

— Asta înseamnă a arunca cu banii pe fereastră. Și-mi vine greu de crezut că răpitorii au recurs la soluția asta extremă.

— Nu-ți vine să crezi, fiindcă tu nu câștigi atât de mult. Însă în Orchid City există o grămadă de indivizi care ar sacrifica o sută de miare fără ca măcar să clipească din ochi.

— Jurații sunt prost plătiți, așa că niciodată n-or să înghită povestea asta.

Am aruncat țigara pe geam și am dat din umeri. Evident că avea dreptate.

— Tim, ia spune-mi, în ce stare se află Perelli?

— Perelli? Una peste alta, s-a descurcat destul de bine. Nu l-au făcut să mărturisească, deși l-au bumbăcit serios. Însă dacă nu ar fi apărut Francon, cred că l-ar fi pus cu botul pe labe. Javrele alea două de Mac Graw și Harstell începuseră să mă calce pe nervi. Cea mai mare plăcere a lor este să burdușească pe cineva care are cătușe la mâini.

— Mda, și eu am încasat-o o dată de la ei... Am vreo șansă să-l văd?

— Nici cât negru sub unghie. Brandon îl consideră pe Perelli un fel de prizonier personal. Chiar și ăia de la poliția federală au cam trebuit să-și arate colții ca să li se permită să-l vadă.

Mi-am mai aprins încă o țigară și i-am întins pachetul lui Mifflin.

— Tim, nu cred că este vinovat.

— Treaba ta, când o să vină ziua procesului, o să fii singurul care o să creadă una ca asta. Poți să te convingi citind ziarele de mâine dimineață. Ziariștii sunt convinși că este deja judecat și condamnat. Dacă vrei să-l scapi, trebuie musai să-l găsești pe adevăratul răpitor.

— Mda, trebuie să mă descurc. Și ce intenții are Brandon?

— Nici una. Din punctul lui de vedere, ancheta a luat sfârșit. L-a arestat pe Perelli și are probe împotriva lui. Afacerea este ca și încheiată.

Am deschis portiera și am ieșit.

— Mă rog, cel puțin așa, am câmp liber de acțiune. Acum, nu-mi mai rămâne decât să-mi suflec mânecile și să mă apuc de treabă.

— Îți urez baftă, spuse Mifflin. Numai că n-aș vrea să fiu în locul tău. De unde o să începi? Ce elemente ai la dispoziție?

— Nu prea mare lucru. O să încerc să dau de Mary Jerome. Am impresia că știe despre tărașenia asta mai mult decât se pare.

— Se poate, însă mă cam îndoiesc. Dacă ar fi participat la răpire, cu siguranță că nu s-ar mai fi întors.

— Poate că o fi uitat ceva compromițător. De altfel, nu prea se aștepta să dea de mine. Se prea poate să nu știe nimic, dar, ca să fiu sigur, o să fac niște săpături.

— Bine. Dacă ai nevoie de mine, să mă anunți. Și eu cred că Perelli este nevinovat, dar asta să rămână între noi!

— Îți mulțumesc, Tim. Precis că o să-ți dau niște ponturi. Pe curând.

M-am urcat în Buick, i-am făcut un semn amical cu mâna și am pornit în trombă spre Center Avenue. Pe la jumătatea drumului, am zărit o cabină telefonică. Am oprit lângă trotuar, am intrat în ea și am format numărul lui Justin Francon.

Mi-a răspuns chiar el.

— Ia spune, Justin, ce părere ai?

— Nu prea cred s-o fi făcut el, îmi răspunse Francon scurt. Însă asta nu înseamnă că-l și pot scoate de acolo. O să fac tot

ce se poate, dar treaba se prezintă destul de prost. Înscenarea a fost foarte bine făcută. Cine a organizat-o și-a cunoscut meseria. Iar suta aia de mii de dolari a fost culmea culmilor! Poți trece mâine pe la biroul meu? O să analizăm împreună situația și o să vedem ce-i de făcut. Pe la zece e bine?

— Este perfect.

— Vic, și să nu-ți prea faci iluzii! Îmi vine greu să ți-o spun, dar am impresia că o să asistăm la o înmormântare clasa-ntâi.

— Până una alta, Perelli încă mai respiră, i-am retezat-o eu. Și am închis.

III

Justin Francon stătea instalat în spatele biroului, cu picioarele cocoțate pe brațul fotoliului și cu degetele mari de la mâini băgate pe sub vestă. În colțul gurii îi atârna un trabuc.

Era un omuleț slab, cu pielea de un cafeniu închis, cu o mustață neagră, cu pomeții ridicați, cu un nas mare și osos și cu ochii negri și strălucitori. De fiecare dată când îl vedeam, îmi venea să mă gândesc la o nevăstuică. Deși nici pomeneală să zici despre el că era cel mai isteț avocat de pe întreaga coastă a Pacificului, totuși asta era adevărul. Era imposibil să fie clasificat într-o categorie anume, însă se putea lăuda că avea cei mai mulți clienți milionari decât oricare alt avocat din țară.

Paula, Kerman și cu mine stăteam în semicerc în fața biroului său masiv, contemplând destinși profilul gazdei noastre, care privea prin fereastra deschisă spre plaja însorită, aflată cu douăzeci de etaje mai jos. În încăperea spațioasă domnea o liniște religioasă, în timp ce maestrul medita asupra afacerii.

În cele din urmă, dădu din umeri, își puse picioarele pe po-dea și își întoarse figura spre noi:

— Din tot ceea ce mi-ați spus, nimic nu ar putea convinge un juriu de inocența lui Perelli, fie în asasinarea lui Souki, fie în răpirea lui Dedrick. Mi-ar trebui elemente mult mai solide. În așteptarea lor, tot ce avem este egal cu zero. Cu probele astea împotriva lui, orice juriu o să-l declare vinovat, fără ca măcar

să se mai deranjeze să părăsească sala de ședințe pentru a de-libera. Încercați să priviți lucrurile drept în față. Spiritele sunt agitate, așa că nu trebuie să ne bazăm pe imparțialitatea juriului. Ca să nu mai vorbim de faptul că și cazierul lui atârână greu. Dacă n-o să-mi aduceți niște argumente solide, care să-l impresioneze pe procuror, tot ceea ce pot face pentru Perelli este să-mi debitez pledoaria cu cât mai multă emfază. Lucru care n-o să-i folosească la nimic. Poliția intenționează să-l acuze pentru asasinarea lui Souki, dar, dacă între timp o să fie găsit și corpul lui Dedrick, fiți siguri că se va sublinia legătura dintre cele două crime. Iar Perelli poate să se pregătească pentru camera de gazare.

Francon își privi încruntat trabucul stins, după care-l aruncă în coșul de hârtii.

— Acum, continuă el, ia să vedem nițel care ar putea fi argumentele acuzării. În apartamentul lui Perelli a fost găsit pistolul ăla. Poate că o să reușesc să conving juriul, însă cu multă caznă, că arma a fost pusă acolo de cineva rău intenționat. La fel se poate întâmpla și cu undița. Însă în ceea ce privește banii, nimeni n-o să creadă că au fost puși acolo doar pentru a-l compromite pe Perelli. Asta-i punctul în care autorul înscenării și-a dovedit măiestria. O sută de mii de dolari este o sumă uriașă. În privința asta, suntem cu toții de acord, nu?

Am dat din cap în semn că da.

— Ei bine, atunci ne aflăm în situația în care renunț să mai supun atenției juriului ideea că banii au fost sacrificați pentru a întări impresia de autenticitate. O să mă descurc și cu cele trei bucăți de pânză cauciucată. Dar dacă juriul este convins în forul său interior că banii nu au fost depuși de către altcineva, atunci, toată argumentația mea referitoare la pistol, undiță și la pânza cauciucată o să se ducă pe apa sâmbetei, iar procurorul o să mă facă praf în doi timpi și trei mișcări. Sunteți de acord cu mine?

— Bineînțeles, însă noi știm că banii au fost puși în apartamentul lui Perelli în scopul de a-l compromite. Nu puteți convinge jurații că răpitorul și-a sacrificat o parte din banii primiți pentru a-și salva pielea?

Francon dădu din cap neîncrezător.

— Mă îndoiesc. E destul de riscant. Dacă Perelli ar fi avut un alibi solid, alta ar fi fost povestea. Dar alibiul lui nu face doi bani. Și mai este ceva. Pe pistol au fost găsite amprentele lui.

— Am auzit și eu chestia asta, dar nu prea cred.

— Totuși, așa este.

— Bine, dar Perelli nici nu s-a atins de pistolul ăla.

— După câte mi-a spus el, Brandon i-a întins arma, întrebându-l dacă o recunoaște. Așa că a atins-o, însă după ce i-a fost percheziționat apartamentul.

— Fir-ar al naibii să fie! Doar n-o să-l lași pe Brandon să-și facă de cap cu potlogăriile astea!

— Nu am decât cuvântul lui Perelli împotriva aceluia al șefului poliției. După tine, care dintre ele o să fie luat în considerație?

S-a întrerupt câteva clipe, după care a continuat:

— Așadar, vedeți și voi cum stăm. Ca să întorc situația, îmi trebuie niște argumente senzaționale, iar dacă nu mi le puteți furniza, să știți că o să renunț să mai pledez. Asta-i situația. Dați-mi fapte noi. Asta-i treaba voastră.

— Fii liniștit, o să-ți găsesc eu ceva. O să mă dau peste cap, și tot o să-ți găsesc, i-am spus eu. Iar ca să reușim, nu văd decât o singură cale. Afacerea trebuie reluată de la bun început și analizată element cu element, până se găsește o pistă. Îmi spune mie ceva că aici nu este vorba despre o afacere clasică de răpire. Poate că mă înșel, însă, pe zi ce trece, impresia asta mi se conturează tot mai mult.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, făcu Francon cu sprâncenele încruntate.

— De fapt, nici eu nu-mi dau prea bine seama, i-am răspuns zâmbind, însă sunt convins că Franklin Marshland este al naibii de mulțumit să-l considere pe Dedrick ca făcând parte dintre dispăruți. O să fac pe dracu-n patru să descopăr de unde și până unde atâta înverșunare împotriva lui Dedrick. Bătrânul are un aer inofensiv, dar din când în când i-am surprins în priviri o lucire care m-a cam pus pe gânduri. Nunta a fost celebrată în secret. De ce oare? Ia imaginați-vă că Marshland asta le-o

fi dat răpitorilor ideea! O fi descoperit că Serena s-a măritat cu o canalie care îi vâna banii, așa că s-a hotărât să scape de gine-rele său, înscenând o răpire. Nu am pretenția că ăsta o fi ade-vărul, dar după mine este o ipoteză care merită atenția. Se mai poate întâmpla și ca Mary Jerome să fi jucat pe vremuri un rol oarecare în viața lui Dedrick. V-ați prins unde vreau să ajung? Dacă este vorba despre o răpire obișnuită, iar dacă răpitorii sunt niște răufăcători obișnuiți, atunci ne-am dus pe copcă. Dăr dacă este cumva vorba despre o afacere de familie și Marsh-land este ăla care trage sforile, atunci mai avem o șansă.

Francon păru interesat.

— Vic, ideea ta nu este chiar atât de proastă cum pare la pri-ma vedere. Oricum, merită atenția.

— Nu avem de ales. O să încep s-o caut pe Mary Jerome. A fost văzută pentru prima oară la garajul Acme, așa că de aco-lo o să-mi încep cercetările. Dacă-aș putea descoperi ce anume a făcut din momentul sosirii ei la garaj și până a apărut la „Ocean End“, în noaptea răpirii, poate că aș da de ceva intere-sant. O să încerc să aflu despre antecedentele lui Souki. Până acum, nimeni nu l-a băgat în seamă pe ăsta. Apoi, mai este și Dedrick. Am de gând să-l trimit pe Jack la Paris, să-mi culegă toate informațiile posibile despre trecutul lui.

— Mda, filiera cu Mary Jerome merită osteneala, făcu Fran-con, bătând darabana pe nasul său osos, dar trecutul lui Souki mi se pare lipsit de interes.

— Tocmai de-aia mă frământă. Nimeni nu s-a ocupat de Souki. În prezent, Souki nu este altceva decât un cadavru! Însă nu-mi pot permite să neglijez piste secundare.

— Corect, dar să nu pierzi vremea. Îi știi pe dușmanii lui Perelli? Cred că ăla care i-a făcut figura asta îl dușmănește de moarte.

— Mda, așa m-am gândit și eu. În cazul ăsta, cred că există un individ căruia i s-ar potrivi mănușă rolul ăsta. Este vorba despre o canalie, pe nume Joe Barratt. Fumează marijuana și este javră până-n măduva oaselor. Iar apartamentul lui se află chiar în fața celui al lui Perelli.

Și i-am povestit lui Francon vizita mea la Barratt și intervenția providențială a lui Perelli.

— Brandon știe ceva despre chestia asta? mă întrebă Francon, vădit interesat.

— Nu, dar chiar dacă ar ști, tot nu și-ar schimba părerea. O să încerc să aflu cât mai multe și în legătură cu Barratt ăsta. E destul de greu de dus o undiță undeva, fără să te vadă nimeni. Însă cineva tot a dus-o la Perelli. Poate că o să am noroc și o să dau de un martor. (M-am ridicat.) Păi, cred să ar trebui să ne punem pe treabă. O să-ți dau de știre de îndată ce o să aflu ceva.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, îmi sugeră Francon. Afară, pe culoar, Kerman mă întrebă cam agitat:

— Ce-ai vrut să spui în legătură cu plecarea mea la Paris?

— Exact asta. Vreau să pleci imediat. Paula o să aibă grijă de toate. O să-ți plătească toate cheltuielile, însă ai grijă să fie motivate. Ești de acord să pleci la Paris, nu?

Kerman făcu ochii mari și încercă să-și ascundă bucuria.

— Ce să fac, o să mă resemnez, asta e! spuse el. În fond, lupt pentru o cauză dreaptă.

IV

Doamna Martha Bendix, directoarea agenției de plasare Bendix și, în același timp, vecina mea de palier de la sediul agenției, era o femeie masivă și jovială, cu părul scurt, al cărei râs evoca o salvă de artilerie.

În clipa în care am trecut pragul biroului meu, tocmai ieșea din sediul ei. Mi-am amintit pe moment că aveam să-i spun ceva.

— Hei, salut, Vic! strigă ea cât o ținu gura. Unde naiba te-ai ascuns? Nu te-am văzut de o mie de ani!

— Martha, chiar că am de vorbit ceva cu tine. Ai puțin timp?

Și-a privit ceasul de la mână, mare cât o roată de căruță, și, constatând că are puțin timp, împinse ușa de la biroul ei.

— Hai, intră. Pariez că iar vrei să-ți dau niște ponturi, așa-i? Am o întâlnire, dar nu-i chiar așa de urgentă.

A intrat înaintea mea în biroul zugrăvit în verde și crem. Am urmat-o și am închis ușa după mine.

— Închide-o cu cheia, făcu ea într-o șoaptă care probabil că reverberase până în celălalt capăt al culoarului. Am o sticlă de Vat'69, care nu cere altceva decât să fie destupată.

În timp scotea sticla dintr-un sertar, m-am așezat într-un fotoliu. Martha umplu o treime dintr-un pahar și mi-l puse în față pe birou, cu un gest energic.

— Hai, dă-l pe gât, făcu ea.

— Ai un mod de a te exprima, i-am spus eu în timp ce-mi duceam paharul la gură, că mă întreb unde oi fi fost crescută! Hai noroc!

— Dă-l dușcă! tună ea, după care dădu paharul peste cap. Nu-i rău deloc! Mai vrei unul?

Am refuzat-o, dar am acceptat să ronțai cele trei boabe de cafea pe care mi le-a aruncat pe sugativă de pe birou.

— Ia spune, care-i treaba? mă întrebă ea, instalându-se la birou și începând și ea să ronțăie cafea. Ce ponturi vrei de la mine?

— Aș vrea niște informații cu privire la un individ pe nume Toa Souki. A fost șoferul Serenei Dedrick. L-a angajat la New York și m-am gândit că poate sucursala ta de acolo a fost cea care l-a plasat.

— Măi băiatule, doar n-ai de gând să te bagi în povestea asta!

Am fost obligat să recunosc că mă și băgasem deja, după care am continuat:

— Cum aș putea să aflu câte ceva despre Souki ăsta?

Martha s-a scărpinat în cap cu coup-papier-ul și căzu pe gânduri.

— S-ar putea să te rezolv, spuse ea în cele din urmă. Dacă nu găsesc nimic la agenția mea, o să mă interesez la Syd Silver, care se ocupă cu plasarea băieților de culoare. Îmi este prieten! În cazul în care o să-ți facă rost de ceva informații, o să-l plătești?

— O sută de dolari.

A holbat ochii:

— Pentru banii ăștia, e în stare să-și omoare părinții.

Am protestat, propunându-i să-i transmită lui Syd ăla să-și lase părinții în viață și să-mi facă rost de niște informații despre Souki.

— Contează pe ele. Peste două zile, o să le ai precis. E-n regulă?

— Dacă o să le am mâine, mai pun încă cincizeci de dolari pe lângă suta aia.

— O să le ai, afirmă Martha, ridicându-se.

— Ți mulțumesc, Martha. Pe cuvântul meu că ești de milioane. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Îmi zâmbi:

— Auzi, Vic, când ai de gând să te însori cu frumusețea aia de brunetă care lânzește prin biroul tău?

— Dacă vorbești despre Paula, nici să nu te gândești. Și te rog să nu mă mai sâcâi cu treaba asta. Ți-am spus că nici prin cap nu-i trece să se mărite!

Mi-a tras una de era să-mi disloce coloana vertebrală și a izbucnit într-un hohot de râs de au început să vibreze geamurile:

— Întreab-o și ai să vezi! Nu s-a mai pomenit o femeie care să nu vrea să se mărite. Dacă o femeie nu este măritată, înseamnă că nu a fost cerută în căsătorie, află de la mine!

V

Mi-am parcat Buick-ul în curtea interioară a imobilului din Jefferson Avenue și am intrat în holul liniștit.

La biroul de la recepție nu se mai afla Gracie, cea cu figura ca de vulpe, ci o altă tipă. Mesteca chewing-gum și citea o revistă umoristică, însă expresia morocănoasă de pe figura ei m-a convins că revista nu era mai amuzantă decât cea pe care o avusese Gracie în mâini, atunci când trecusem pe-acolo pentru prima oară.

Maxie, supraveghetorul cu pălăria trasă până peste urechi, își făcu apariția de după ultima coloană și mă privi cu un aer semeț.

— Salut, i-am spus eu, rânjind cu gura până la urechi. Putem să stăm nițeluș de vorbă?

— Să stăm de vorbă? De ce? mormăi el, iar mustața i se zbârlă. Nu am nimic să-ți spun. Și, în afară de asta, sunt ocupat.

Am înțeles că trebuia să-i prezint un argument solid. Mi-am scos portofelul și am extras din el o bancnotă de zece dolari.

— Dacă am sta nițeluș de vorbă undeva, într-un locșor mai liniștit?

A examinat bancnota cu un aer gânditor, scobindu-și molarii cu un deget arătător murdar și umflat cât un cârnat. După care și-a șters degetul de fundul pantalonilor și s-a întors cu fața spre individa de la recepție.

— Hei! i-a strigat el. Dacă ai nevoie de mine, sunt jos. Să nu lași pe nimeni să intre, auzi?

Tipa nici n-a catadicsit să-și ridice ochii de pe revista ei, dar a înclinat capul cu câțiva centimetri, arătând astfel că a recepționat mesajul și că este de acord.

Maxie se îndreptă spre lift cu mersul său greoi.

Am intrat în cabină amândoi, iar cât timp a durat coborârea la subsol, am rămas tăcuți, suflându-ne reciproc respirația în figură.

După ce am ieșit din lift, m-a condus de-a lungul unui culoar cu faianță albă, luminat de becuri protejate cu plasă metalică. Am intrat în urma lui într-o cămăruță în care se aflau o masă și două scaune. Pe perete, deasupra unei conducte pline de funingine, era prinsă cu o pioneză o fotografie de-a lui Jack Dempsey.

Maxie s-a instalat în spatele mesei, și-a dat pe ceafă pălăria și s-a aranjat mai bine în scaun. Ochii îi rămăseseră lipiți de bancnota mea de zece dolari.

I-am întins-o. Știam că, dacă nu-i dădeam banii, ar fi fost incapabil să se concentreze la cele ce aveam să-i spun.

Degetele lui groase și îngălbenite de nicotină au înhățat bancnota și au făcut-o să dispară în buzunarul din spate al pantalonilor.

Am pronunțat un singur cuvânt:

— Perelli.

Și-a frecat nasul cu dosul mânecii și a oftat, aruncându-mi în față un iz proaspăt de bere și usturoi.

— Fir-ar să fie! Iarăși el!

— Chiar așa. Dar ce te frământă?

— Toți șticleții din oraș au venit să mă întrebe despre Perelli. Le-am spus tot ceea ce știam.

— Puțin îmi pasă mie de asta, fiindcă habar n-am despre ce anume le-ai povestit. Eu am de gând să-ți pun niște întrebări pe care precis că poliția le-a neglijat.

— Bine. De acord, făcu el fără prea mult entuziasm. Din moment ce mă plătești pentru deranj...

I-am aruncat o țigară pe masă, ca să-i demonstrez că nu intenționez să precipit lucrurile și nici să-i menajez timpul. Apoi mi-am aprins și eu una.

— Crezi că Perelli l-a răpit pe Dedrick?

Ochii săi clipiră rapid. Nu se aștepta la o întrebare ca asta.

— Ce-ți pasă ce cred eu?

— Uite că-mi pasă și eu zic să nu mai pierdem vremea. Dacă n-ai de gând să-mi răspunzi la întrebări, dă-mi banii înapoi și o să caut pe altcineva.

Ne-am privit ochi în ochi și, în cele din urmă, a înțeles că nu glumeam câtuși de puțin.

— Vrei o bere? m-a întrebat. Măcar să ne simțim bine.

S-a răsucit pe scaun, a luat din spate două cutii de bere și mi-a întins una.

— În cinstea femeilor pe care le iubești, mi-a urat.

— Și ție la fel.

Am băut amândoi, am scos niște oftaturi de satisfacție încărcate de virilitate și am pus apoi cutiile pe masă.

— Nu cred s-o fi făcut el, spuse în cele din urmă. Nu-i genul lui de afaceri.

— Și mie mi-a spus același lucru. (M-am aplecat în față și am început să fac pe suprafața mesei cerculețe cu fundul umed al cutiei.) Aș vrea să-l ajut, dacă chestia asta e posibilă. Poate că știi niște amănunte, care mi-ar putea fi folositoare.

A reînceput să-și curețe molarii, după care s-a răzgândit și a întreprins o explorare a urechilor.

— E un tip destul de cumsecade. Cel puțin mie nu mi-a făcut nici o figură nasoală. Și gagica lui e de treabă. Ai văzut-o?

— Da, am văzut-o.

— Și-a închis ochiul drept, după care l-a deschis din nou.

— Are cel mai teribil fund din câte am văzut în viața mea. Nu crezi?

— Tot ce se poate. L-ai văzut pe Perelli urcând la el cu o undiță?

— A dat din cap în semn că nu.

— Nu. Știu că nu a avut niciodată vreo undiță. Am întrebat-o și pe camerista care face curat prin apartamentul lui. Nici ea nu a văzut vreodată așa ceva la el.

— S-a uitat și pe sub pat?

— Bineînțeles, doar mătură și pe sub paturi.

— Aseară, polițiștii au găsit undița la el în apartament. Camerista i-a măturat pe sub pat ieri-dimineață?

— Mi-a făcut semn că da.

— Pe la ce oră?

— A fost în întârziere. Iar Perelli nu a plecat decât pe la douăș'pe jumate. Așa că nu a putut să înceapă curățenia mai înainte de ora asta.

— Și poliția? La ce oră a descoperit poliția undița?

— Pe la șapte jumate seara.

— Înseamnă că undița i-a fost pusă în intervalul ăsta, între douăsprezece jumătate ziua și șapte și jumătate seara. E corect?

— Da. Cu condiția ca să fi fost într-adevăr pusă.

— Bine. Așadar, între douăsprezece și jumătate ziua și șapte și jumătate seara, Perelli sau altcineva a introdus undița aia în clădire. Ești de acord cu asta?

— Negăsind nici o fisură în raționamentul meu, a fost nevoit să admită:

— Mda.

— Mai există vreo altă intrare, în afară de cea principală?

— Da. Este intrarea de serviciu, care dă în subsol.

— Se poate urca la etaj, trecând pe acolo?

— Nu.

— Ești sigur?

— Normal. Așa cum a fost construit blocul ăsta, pe oriunde ai intra, ori pe la subsol, ori pe ușa principală, ești obligat să traversezi holul, unde nu ai cum să nu fii văzut.

— Unde ai fost ieri, între douăsprezece și jumătate ziua și șapte și jumătate seara?

— Am fost la cinema.

— Adică, nu ai fost deloc pe-aici?

— Am fost la cinema.

— Ai avut liber?

— Da.

— Și cine te-a înlocuit?

— Gracie Lehmann.

Maxie mai bău o înghițitură de bere, după care adăugă:

— Iar astăzi, este liberă ea.

— Poliția a întrebat-o ceva?

— Ce s-o întrebe?

— Păi cum, poliția nu a fost interesată de undița aia? Nu a căutat să afle cum a ajuns în apartamentul lui Perelli?

— Ce rost ar fi avut?

Am mai dat și eu pe gât o înghițitură de bere. Evident, avea dreptate. Au găsit undița la Perelli acasă și asta a fost de ajuns. Nu aveau de ce să-și spargă capul ca să afle cum a ajuns undița aia la Perelli.

— Poate că l-a văzut pe tipul care a adus undița?

— Dacă cineva a adus undița, atunci cu siguranță că Gracie l-a văzut.

— Dar dacă o fi fost nevoită să lipsească câteva clipe? Poate că s-a dus la toaletă, și tocmai atunci s-o fi întâmplat să treacă individul cu undița.

Maxie a dat din cap:

— Îi este interzis să părăsească holul. Așa este regulamentul. Are o toaletă în spatele biroului, iar când se duce acolo, apasă pe o manetă care comandă soneria de la cele două uși. Oricine ar intra printr-una din ușile astea declanșează soneria. E ceva automat, mă înțelegi? Au fost o grămadă de furturi pe aici și de-aia s-a recurs la soluția asta, cu soneria. Dacă pe aici ar fi

trecut vreun individ cu o undiță, înseamnă că Gracie ar fi dat cu ochii de el.

— Cu alte cuvinte, am ajuns la concluzia că undița a fost adusă ori de Perelli, ori de către altcineva. Și, indiferent cine ar fi fost, Gracie l-ar fi văzut.

— Corect.

Mi-am terminat de băut berea și mi-am aprins o altă țigară. Începusem să mă simt emoționat.

— Mai vrei una? mă întrebă Maxie, care-și luase încă o cutie de bere.

Am acceptat, dând din cap.

— Cred că cel mai bun lucru pe care-l am de făcut este să mă duc să stau de vorbă cu Gracie, am spus eu, în timp ce Maxie desfăcea cele două cutii de bere. S-ar putea să fie martorul cheie.

— O să fie aici mâine. Dar fii atent, trebuie să-i dai ceva.

— Unde locuiește?

A căzut câteva clipe pe gânduri, după care a clătinat din cap.

— Nu-ți pot da adresa ei. Regulamentul interzice asta.

Am învățit câteva secunde cutia de bere în mână, m-am ridicat, am făcut câțiva pași și m-am oprit în fața fotografiei lui Dempsey.

— Pun pariu că undița asta a fost adusă de Jeff Barratt.

Maxie, care tocmai sorbea o înghițitură, se înecă brusc. Am fost obligat să-i dau câteva palme în spate, ca să-l ajut să-și recapete răsuflarea. L-am lovit chiar mai tare decât ar fi trebuit.

— Barratt? făcu el cu o voce găuită, de îndată ce putu să vorbească. Ce naiba tot spui acolo?

— Barratt nu-l putea înghiți pe Perelli, la fel ca și individul care i-a lăsat acestuia undița. Apartamentul în care locuiește Barratt se află chiar în fața apartamentului lui Perelli. Barratt este o javră și jumătate. Bineînțeles că jurații nu pot fi convinși cu argumentele astea, însă mie nu-mi mai trebuie nimic altceva.

Maxie a reflectat câteva clipe, după care a dat de câteva ori din cap, în semn că era de acord cu mine.

— Nu-i deloc imposibil.

După remarca asta, ne-am permis amândoi câte o nouă înghițitură de bere.

— Dacă ai impresia că Gracie o să-ți dea niște informații în legătură cu Barratt, să știi că te înșeli, îmi spuse el pe o voce confidențială. Îi cam place de el.

Am simțit că, în sfârșit, aveam să aflu ceva mai de Doamne ajută pentru banii pe care îi dădusem.

— I-auzi! am exclamat eu. Dar cum poate un individ ca Barratt să se uite la o fată ca Gracie?

— Proprietarul blocului ăstuia ține neapărat să-și păstreze un renume de om respectabil. Mă întreb de ce, la urma urmelor. Mă rog, asta-i treaba lui. Așa că, după cum spune regulamentul, femeile care vin în vizită sunt obligate să plece mai înainte de ora unu noaptea, altminteri i se face raport chiriașului respectiv. Gracie este de serviciu din două-n două săptămâni și nu-i face nici un raport lui Barratt pentru tipele care-l vizitează și care rămân și peste noapte.

— Și cum s-o fi aranjat Barratt pentru asta? O plătește pe Gracie? Iar dacă da, înseamnă că și eu pot face la fel.

Maxie își termină de băut berea, își scutură scrumul de pe pantaloni și se ridică de pe scaun.

— E timpul să mă întorc la treabă.

— Stai jos și deșartă-ți sacul! Până acum, nu mi-ai spus nimic care să valoreze zece dolari.

— Ba eu cred că ți-am spus destule pentru banii ăștia. Dar dacă mai pui zece dolari, o să-ți spun una de o să rămâi tuț.

— Cinci dolari.

— Opt.

Ne-am înțeles la șapte dolari și jumătate. I-am dat banii și s-a reasezat.

— Gracie se droghează cu marijuana. Te-ai prins? Barratt îi face rost de droguri. Așa că o să cam ai de furcă.

Am reflectat câteva clipe și am ajuns la concluzia că putea avea dreptate, dar merita totuși să încerc.

— Dă-mi adresa ei.

Suplimentul de bani pe care l-a încasat l-a incitat să încalce regulamentul.

— 247, Felman Street. Este o casă cu apartamente de închiriat.

M-am ridicat de pe scaun.

— Maxie, să-ți ții gura! Dacă te întreabă cineva, indiferent cine, nu m-ai văzut.

A scos un mormăit, s-a bătut peste piept și m-a privit mustător.

— Fii liniștit, nu-s eu ăla să facă una ca asta.

Am ieșit din cămăruță, lăsându-l în compania cutiilor de bere și privind în gol.

VI

Ușa de la intrarea imobilului de la numărul 247 de pe Felman Street se găsea între vitrina unei tutungerii și terasa unei cafenele de mâna a doua. Pe o placă de aramă fixată pe ușă, se putea citi:

*Camere de închiriat pentru femei singure
Profesiuni administrative și lucrative
Masa nu este asigurată
Câinii nu sunt tolerați
Bărbații nu sunt admiși*

Un carton, care purta urma unor degete murdare, era băgat sub placa metalică, anunțând că imobilul era „Complet“.

Pe terasa cafenelei învecinate, se aflau patru frapiere supravegheate de un ospătar în vârstă, cu o figură prelungă și osoasă și cu niște ochi infinit de triști. Cât timp am parcat Buick-ul în fața intrării, m-a privit plin de speranță, ba chiar a izgonit muștele de pe o frapieră, ajutându-se de un șervet murdar. Numai că nu i-am băgat în seamă invitația.

Am urcat cele trei trepte de piatră până la ușa a cărei jumătate superioară era de sticlă, am împins-o și am intrat într-un hol întunecos și urât mirositor, parcă destinat uitării. În stânga mea, pe perete, erau agățate cutiile de scrisori. M-am apropiat de ele și am încercat să descifrez în dreptunghiurile ruginite

de metal numele locatarelor. După ce am citit un număr impresionant de „Lulu“, „Mimi“ și „Belle“, am găsit ceea ce căutam. Pe a patra cutie, începând din dreapta, stătea scris „Gracie Lehmann. Camera 23. Et. II“.

În fața mea se afla o scară acoperită cu o mochetă de fibră vegetală. Am urcat vioi vreo treizeci de trepte și am ajuns la etajul întâi, deservit de un culoar lung. În fața ușilor zăceau sticle cu lapte și ziare. Întrucât era ora douăsprezece și un sfert, mi-am zis că femeile alea singure erau cam leneșe, dacă făceau cu adevărat parte din categoria celor ce aveau funcții administrative sau lucrative.

Am început să urc treptele spre cel de-al doilea etaj, când în capul scărilor apărură un individ slab, cu o figură dură. Era îmbrăcat într-un costum ruginiu, pe cap avea o pălărie albă, iar la ochi ochelari cu lentile negre. Zărindu-mă, a tresărit brusc, a ezitat o clipă, neștiind dacă s-o ia înapoi sau să-și continue drumul, după care s-a hotărât să coboare în întâmpinarea mea, cu o nonșalanță provocatoare.

L-am așteptat. Când a trecut prin dreptul meu, și-a scărpinat obrazul neras. Eram sigur, că în spatele lentilelor negre, ochii săi erau neliniștiți.

— Căinii nu sunt tolerați, iar bărbații nu sunt admiși, am făcut eu.

M-a privit surprins pe deasupra umărului, s-a oprit și a spus:
— Pofim?

Am dat din umeri.

— N-am nimic de zis. Probabil că a vorbit conștiința ta.

Cât am urcat scările, m-a urmărit cu privirea. După care s-a întors încet și a dispărut.

Etajul al doilea era replica fidelă a celui dintâi. Aceleași sticle cu lapte și aceleași ziare străjuiau ușile de pe culoar. Am continuat să merg, încercând să fac cât mai puțin zgomot, privind la numerele de pe uși. Camera 23 se găsea la jumătatea culoarului. M-am oprit în fața ei, căutând în minte un pretext pentru a intra în vorbă cu Gracie Lehmann. Dacă Maxie spusese adevărul — și nu aveam nici un motiv să cred că ar fi mințit — atunci tipa asta ar fi fost în stare să-l scoată pe Perelli din be-

leaua în care intrase. Important era s-o conving să se desolidarizeze de Baratt.

Cum mă pregăteam să bat la ușă, am auzit în spatele meu pe cineva dregându-și glasul. Am privit prudent peste umăr.

Ușa din spatele meu era întredeschisă. O tipă roșcată, masivă și cu forme languroase, stătea sprijinită neglijent de tocul ușii, adresându-mi un zâmbet sugestiv. Pe șoldurile rotunde i se mula un halat verde. Nu avea ciorapi, iar în picioare purta niște papuci de puf. Își atinse părul cu degetele subțiri, care mai mult ca sigur că nu cunoscuseră greutatea vreunei profesii administrative sau lucrative, în timp ce zâmbetul de pe figura ei îmi transmitea un mesaj elocvent și vechi de când lumea.

— Salut, frumusețeo, mi se adresează ea. Cauți pe cineva?

— Hm, așa și așa, am făcut eu. Aproape c-am găsit pe cine căutam. Dar fii atentă, o să ți se răcească micul dejun.

Zâmbetul i s-a întins pe toată figura:

— Își pierzi vremea cu ea, nici măcar nu s-a trezit. Am încercat mai devreme și era pus lanțul de siguranță. Dar eu, să știi, sunt gata de atac.

Mi-am scos pălăria și am salutat-o plin de curtoazie:

— Doamnă, aș fi fost încântat și fericit în același timp să deschid focul, însă, din păcate, am treabă. Poate altădată. Sper să vă bântui visele, așa după cum dumneavoastră le veți bântui pe ale mele. Resemnați-vă, așa cum mă resemnez și eu spunându-vă în același timp că mâine o să apară soarele și n-o să avem nimic de pierdut dacă o să așteptăm.

Zâmbetul îi dispăru pe loc și privirea îi deveni dură.

— Ești un prost, făcu ea cu un aer dezgustat.

Și-mi trânti ușa-n nas.

Am oftat, m-am răsucit pe călcâie și am bătut la ușa lui Gracie. A trecut o jumătate de minut fără să se întâmple nimic. Am bătut încă o dată, mai tare. Nici de data asta nu s-a produs nimic. Am privit în stânga și în dreapta și am apăsat încet pe clanț. Ușa s-a deschis spre interior.

Camera era suficient de mare pentru a încăpea în ea patul, două fotolii, o comodă și o noptieră prevăzută cu o oglindă basculantă. Nu era nimeni înăuntru. Patul nu era făcut, iar dacă

ar fi trebuit să mă iau după cearșafuri, așternutul nu mai fusese schimbat de cel puțin șase luni. Suprafața oglinzii era acoperită de un strat opac, pe covor era scrum de țigară, iar sub pat praful se strânsese în ghemotoace. Era o cameră cu adevărat sordidă, care provoca dezgust.

În apropierea patului, se mai găsea o ușă care probabil dădea în baie. M-am uitat la ea, gândindu-mă dacă nu cumva Gracie se găsea acolo. Așa că am mai bătut încă o dată la ușa de la intrare, să văd ce se întâmplă. Nu s-a întâmplat nimic. Atunci am intrat de-a binelea și, ca s-o descurajez pe roșcata de vizavi, am închis ușa în urma mea.

Pe unul dintre fotolii, erau aruncate în dezordine o rochie, o pereche de ciorapi, un portjartier roz-cenușiu și un sutien mai mult cenușiu decât roz.

Încăperea era impregnată de mirosul atât de caracteristic al marijuanei. Se părea că nu se fumase recent, însă izul drogului pătrunsese în decursul lunilor prin pereți, îmbibase perdelele și fusese absorbit de mobilă.

M-am apropiat fără zgomot de baie și am bătut ușor. Nu mi-a răspuns nimeni. Broboanele de sudoare de sub pălărie au început să-mi curgă pe față.

Am apăsat clanța și am împins ușa. S-a deschis greu, dar totuși s-a deschis. De cealaltă parte a ușii, ceva o împiedica să se deschidă ca lumea. Mi-am simțit inima cum zvâcnea. Am parcurs cu privirea interiorul băii. Cada murdară, prosoapele șifonate, savoniera și tubul de pastă de dinți pe jumătate plin...

Știam ce se găsea în spatele ușii. Eram sigur...

Am intrat, cu nervii înțiși la maximum. Era într-adevăr acolo, atârnată de un cârlig din perete. Era îmbrăcată într-un capot bleu mototolit, picioarele îi erau îndoite, iar capul înclinat într-o parte. În apropiere de urechea dreaptă, se putea distinge nodul de la frânghie, restul fiind acoperit de o umflătură de carne tumefiată.

Era rece, țeapănă și fără viață.

CAPITOLUL IV

I

Am aruncat o privire pe culoar. Era gol. Însă un zgomot îndepărtat mi-a dat de veste că, din spatele ușilor, locatările respective se hotărâseră în cele din urmă să salute apariția noii zile.

Am ieșit cu grijă din camera 23 și am închis ușa în urma mea. Mi-am scos pălăria, mi-am șters fața cu batista, mi-am aprins o țigară și am tras fumul în plămâni. Chestia asta mi-a mai remontat moralul. Însă simțeam că aveam neapărată nevoie de un whisky ca lumea.

Am făcut doi pași și m-am oprit în fața ușii roșcatei. Pe o carte de vizită prinsă cu o pioneză se putea citi:

„D-ra Joy Dreadon este acasă în fiecare zi, după ora 17.”

Am răsădit la ușa cu unghia, încercând să fac cât mai puțin zgomot posibil. Răspunsul nu s-a lăsat mult așteptat. Ușa s-a întredeschis de o palmă și apărură chipul domnișoarei Dreadon. După expresia de pe figura ei, se părea că-și pierduse buna dispoziție ospitalieră.

— Ce vrei?

Ochii ei mari și verzi mă priveau bănuitori.

Mi-am spus că nu mai era cazul să pierd vremea și că trebuia să folosesc un limbaj clar și convingător.

— Am nevoie de câteva informații, pe care sunt dispus să le plătesc, i-am spus, întinzându-i cartea mea de vizită. Tariful meu este de douăzeci de dolari pentru zece minute, în bancnote noi-nouțe, iar discreția este absolută.

A citit atentă cartea mea de vizită cu expresia neîncrezătoare a celor care nu sunt obișnuiți să citească și pe care termenii tehnici îi descumpănesc. Mai că nu a silabisit cu voce joasă cele citite.

A mai deschis ușa cu câțiva centimetri și mi-a înapoiat cartea de vizită.

— Ia să văd paralele alea de care pomeneai!

Mi-am zis că aveam în sfârșit parte de un suflet simplu și candid, care mergea drept la țintă, fără să se complice în inutilități.

Mi-am scos portofelul și am extras din el două bancnote noi și foșnitoare.

S-a uitat la ele cu privirea preocupată a unei fete în fața unei vitrine cu jucării și a deschis larg ușa.

— Hai, intră. Nu mă interesează cine ești, dar am un chef nebun să pipăi hârtiuțele astea. Precis vrei niște informații? Nu cumva altceva?

Am trecut pragul și am intrat într-o cameră nițel mai mare decât cea de la numărul 23. Era însă mult mai drăguță și mai confortabilă. Mobilierul se compunea dintr-un divan, o canapea și două fotolii. Pe mocheta care acoperea podeaua, erau puse două carpete chinezești, care probabil costaseră destul de mult. Lângă fereastră, pe o măsuță, se afla o vază cu begonii roșii și galbene.

Mi-am pus pălăria pe un scaun și i-am confirmat individei că eram interesat doar de niște informații.

Și-a întins spre mine o mână ale cărei unghii erau lăcuite în roșu închis:

— Mai întâi, dă-mi jumătate din bani. Nu că nu te-aș crede, dar așa, din principiu.

I-am dat o bancnotă de zece dolari, gândindu-mă că ancheta asta avea să mă coste cam scump. Începând de dimineață, nu făcusem altceva decât să împart parale în dreapta și-n stânga.

A îndoit bancnota și și-a băgat-o în sutien. Am făcut remarcă subtilă că un păhărel de whisky s-ar asorta la fix cu decorul.

Nu s-a lăsat rugată și a adus o sticlă și un pahar și m-a invitat să mă servesc singur.

— Scuză-mă o clipă să fac o cafea, după care sunt a ta, a adăugat.

Când a revenit, aveam deja două pahare avans.

A pus tava pe măsuta cea mai apropiată de mine și s-a așezat pe divan, dezgolindu-și niște picioare fine, care probabil că mi-ar fi dat de gândit, dacă nu eram preocupat de altceva. Mi-a urmărit privirea, și-a încheiat capotul și m-a întrebat, ridicând din sprâncene:

— În fond, ce ești? Un detectiv particular?

— Cam așa ceva.

— Eram sigură. Cum te-am văzut, mi-am dat seama că nu ești un client obișnuit. Îmi plac ochii tăi... Nu vrei ca mai întâi să ne distrăm nițel?

Am început un discurs politic și stânjenit, dar m-a oprit cu o mișcare a mâinii, zâmbind franc și prietenos:

— Gata, las-o baltă, glumeam și eu. Nu primesc prea des vizita unui bărbat așa drăguț ca tine, care, cum trece pragul ușii, să nu sară pe mine. Chestia asta reprezintă o noutate pentru mine și, ca să fiu sinceră, nu-mi displace. Ia spune-mi, ce vrei să știi?

Mi-am turnat un al treilea pahar cu whisky.

— Obiectivul meu este Gracie Lehmann. O cunoști?

Trăsăturile i s-au înăsprit.

— Asta-i culmea! Doar n-ai de gând să-ți cheltuiești banii pentru una ca ea!

— Sunt angajat de un client care are necazuri cu poliția. Gracie l-ar putea ajuta să scape basma curată. Asta-i singurul motiv.

— Păi atunci, n-ai decât să te duci și să-i vorbești! De ce ai venit la mine dacă ai treabă cu ea?

— Fiindcă, în starea în care este acum, nu cred că-mi poate fi de prea mare ajutor. E moartă.

A făcut o mișcare bruscă și și-a vărsat cafeaua pe genunchi. A bodogănit o înjurătură, a pus ceașca deoparte și și-a șters genunchiul cu o batistă.

— Zău că m-ai dat gata! făcu ea.

Și, întrucât continuam să rămân tăcut, fără să-mi dezlipesc privirea de pe chipul ei, a reluat:

— Nu se poate! Doar n-o să mă convingi că a murit!

— Ba chiar așa. Tocmai am ieșit de la ea. E atârnată de un cârlig, în baie.

Întreg corpul i-a fost străbătut de un fior, după care fața i s-a schimonosit de groază, s-a cutremurat din nou și a înhățat sticla de whisky.

— Era o găsculiță, spuse ea, dar nu o credeam în halul ăsta. Nenorocirea a fost că nu se putea lipsi de droguri.

— Mi-am dat seama de asta. De altminteri, în camera ei putea a marijuana de-ți mută nasul din loc.

Mi-am scos tabachera și i-am întins-o.

Și-a luat o țigară, și-a aprins-o, după care și-a turnat o porție zdravănă de whisky în cafea și a dat-o peste gât.

— Acum o să mor de frică, făcu ea. Chestiile astea mă îmbolnăvesc, pur și simplu.

— Ai văzut-o aseară?

— Da. Aproape tot timpul mă întâlneam cu ea pe scări.

— Pe la ce oră v-ați întâlnit?

— Păi, tocmai ieșeam să mănânc ceva, iar ea se întorcea acasă. Și, apoi, ne-am mai întâlnit din nou, când m-am întors acasă. Probabil că ieșise între timp. Așa că am intrat împreună.

— Pe la ce oră?

Domnișoara Dreadon încercă fără prea mult succes să-și înăbușe un câscat.

— Era târziu. Nu cred că trecuse de trei noaptea. Nu am avut nici un motiv să rețin ora, dar cam pe-atunci cred că a fost.

— Era singură?

Dădu hotărâtă din cap:

— Nu! Era însoțită de un bărbat, ca de obicei. Mă întreb ce naiba or fi găsit bărbatii la curva asta... (Se întrerupse și-și încruntă sprâncenele.) Oh! Mai bine să n-o vorbesc de rău, din moment ce a murit...

— Și cum era individul?

— Păi, era un tip mult prea bine pentru ea. Un tip pentru care aș fi căzut în fund imediat, un tip de genul lui Clark Gable. Nu că i-ar fi semănat, dar era același gen.

— Și cum era îmbrăcat?

— Păi, avea un costum de culoarea frunzelor veștede, o pălărie albă, o cravată pictată de mână și niște ochelari de soare, cu lentilele cât farfuriile de cafea. Probabil că și-a pus

ochelarii ăia de frică să nu fie recunoscut de cineva. Doamne, ce le mai poate trece prin cap bărbaților ăstora!

M-am tras pe marginea scaunului, căznindu-mă să-mi păstrez calmul.

— Nu cumva avea o mustață neagră, foarte subțire și o figură slăbănoagă și dură?

— Ba da. Ce, îl cunoști?

— M-am întâlnit cu el adineaori, în timp ce urcam scările.

— Adineaori? exclamă ea cu ochii dilatați. Păi, dacă a murit...

— Mda, chiar așa. Murise cu destul de mult timp în urmă. După părerea mea, cu vreo opt ore.

— Doar nu vrei să spui cu Gracie s-a spânzurat în baie, în timp ce individul ăla o aștepta în camera de alături?

— L-am văzut coborând acum vreo douăzeci de minute. Iar ea a murit cu vreo opt ore în urmă, adică pe la patru dimineața. Cel puțin așa cred. Se pare că individul a fost împreună cu Gracie când aceasta a murit, doar dacă el n-o fi plecat înainte de ora patru și nu s-o fi întors mai târziu.

S-a lăsat să cadă pe pernutele de pe divan și și-a făcut vânt cu mâna:

— El să fi fost ăla care să-i fi făcut felul? Doamne sfinte! Și eu care o luasem deja razna!

Mi-am amintit că individul ăla slab nu era bărbierit. Dacă plecase dimineața, de ce oare nu se bărbierise? Probabil că întrebarea asta își avea un răspuns de nota zece, dar, așteptându-l, totul părea să indice faptul că tipul își petrecuse noaptea în camera lui Gracie.

Punctul ăsta era prea important pentru a putea fi neglijat. Era prea târziu pentru a mai broda tot felul de ipoteze.

— Uite și restul de zece dolari pe care ți-i datorez. Ai fost drăguță că m-ai ajutat. Și, dacă vrei să-ți dau un sfat, nu te băga în povestea asta. Până la urmă, cineva tot o să-i descopere cadavrul.

— Doamne sfinte! Dar n-o să pot pune capul pe pernă, știind-o moartă la doi pași de mine.

— Și, cu atât mai puțin, dacă un polițist o să te târască prin sediul poliției și o să te ia la întrebări. Stai la locul tău și nu te băga.

— Și tu n-o să spui nimănui nimic?

Am dat din cap în semn că nu:

— Nu-mi pot permite să-mi pierd vremea cu sinuciderea asta. Dar, până la urmă, cineva o să se intereseze de ea, și chiar mai devreme decât îți închipui. Așa se întâmplă întotdeauna. (Mi-am scos din portofel o a treia bancnotă de zece dolari.) Dacă poliția o să te ia la întrebări, să-l iei pe nu în brațe. Poți să le pomenesti de tipul ăla cu pălărie albă, dar, mai întâi, așteaptă să fii întrebată.

A luat bancnota și a făcut-o să dispară în sutien.

— Nu-ți face griji, n-o să suflu un cuvânt.

În timp ce ieșeam pe ușă, mi-am întors privirile spre ea. Stătea în continuare pe divan, cu sprâncenele încruntate și mușcându-și buza de jos. De pe figura ei dispăruse orice expresie de îngrijorare.

Am ieșit pe culoar, am privit în dreapta și stânga și, după ce m-am asigurat că nu era nimeni prin preajmă, am intrat din nou în camera cu numărul 23. Am închis ușa în urma mea și am început să scotocesc în grabă totul, dându-mi silința să nu neglijez nimic.

Era absolut necesar să descopăr un indiciu care să demonstreze că falsul Clark Gable își petrecuse noaptea acolo. Nici eu nu știam prea bine ceea ce căutam, dar de ambiționat, mă ambiționasem.

Mai întâi și întâi, mi-am concentrat atenția asupra patului unde am găsit două fire de păr negru pe pernă. Gracie era blondă, dar, dacă vizitatorul ei se întinsese în pat, asta nu însemna neapărat că-și petrecuse toată noaptea în camera ei. Însă, mă rog, era deja o indicație.

După ce am controlat metodic toate ungherele, eram pe punctul de a renunța, când, în sfârșit, am găsit dovada evidentă. În bucătărie existau două dulapuri. Într-unul se aflau farfuriile, cești și șervete. În celălalt, tăvi și castroane. Însă în acesta din urmă se mai găseau rățacite o ceașcă și o farfurie, care ar fi

trebuit să găsească în primul dulap. Chestia asta mi-a dat de gândit, așa că am început să caut prin coșul de gunoi. Chiar deasupra, se afla o grămăjoară de zaț de cafea, care încă mai era caldută. Concluzia mi s-a părut firească: în decursul dimineții, cineva vărsase la gunoi filtrul de cafea. În dimineața asta, Gracie nu-și putea face cafea. Asta era clar. Iar dacă slăbănogul ăla cu pălărie albă se întorsese pentru a pune mâna pe un lucru uitat în timpul nopții, nu și-ar fi pierdut timpul să-și facă o cafea. Dar dacă își petrecuse noaptea acolo, s-ar fi putut foarte bine să-și fi luat micul dejun înainte de a pleca. În cazul ăsta, însemna că individul avea nervii tari, întrucât nu se putea să nu facă abstracție de Gracie, care stătea spânzurată în baie. Și culmea era că știa că murise, din moment ce se trântise în patul ei pentru a se odihni... Tipul avea niște nervi de oțel, asta era clar...

Și, brusc, adevărul mi-a țâșnit ca lumina unui far în plină noapte.

Nu era vorba de o sinucidere, ci de o crimă.

II

Într-un colț întunecat din hol se găsea o cabină telefonică.

Am intrat în ea și, imediat, m-a izbit un miros ca de câine plouat.

Am încercat să-mi țin respirația, am acoperit microfonul cu batista și am format un număr.

Peste câteva clipe, în receptor a lătrat o voce:

— Poliția, vă ascult. Sunt inspectorul Harker.

— Dați-mi-l, vă rog, pe ofițerul Mifflin, am spus eu, depăr-tându-mi receptorul de gură.

— Cum vă numiți?

— Harry Truman. Și mai repede, dacă se poate. Nu prea am timp de pierdut.

— Așteptați, vă rog, o clipă, spuse inspectorul.

După care, l-am auzit clar cum discuta cu cineva:

— Pe unde-i Mifflin? Întreabă de el un tip... Cică îl cheamă Harry Truman... Parcă-mi spune ceva numele ăsta...

Drept răspuns, o voce îi aruncă lui Harker un epitet deloc de invidiat. În cele din urmă, Mifflin luă receptorul:

— Sunt Mifflin, spuse el cu o voce severă. Cu cine vorbesc?

— Vă informez că în Felman Street, la numărul 247, cineva s-a spânzurat. E vorba despre camera 23, de la etajul al doilea. Dacă o să vă mișcați repede, o să găsiți un indiciu interesant în coșul de gunoi. Să nu trageți prea repede concluzia că ar fi vorba despre o sinucidere, iar dacă o să faceți o mică anchetă asupra individei în cauză, n-o să regretați.

— Cum vă numiți?

I-am răspuns:

— Asta mă întreb și eu.

După care am închis.

Mi-am băgat batista în buzunar și am ieșit afară, cât am putut de iute. Nu dispuneam decât de vreo câteva minute pentru a părăsi zona periculoasă. O fi fost ea, poliția municipală, destul de bătută-n cap, dar de mișcat, se mișca repede.

Am urcat în Buick și am trântit portiera, când, brusc, un puști cu tricoul rupt și cu pantalonii murdari se apropie de mașină și-și băgă capul ciufulit pe geam.

— Hei, șefu', tre' s-o-ntinzi iute la Coral Row, la numărul 2. Dar iute de tot, că-i urgent.

Am pornit motorul, cu ochii în oglinda retrovizoare, așteptându-mă ca din clipă-n clipă să apară mașina poliției.

— Cine ți-a spus chestia asta?

— Un tip mi-a dat un dolar și mi-a spus să vă spun asta. Cică arde și știți despre ce-i vorba.

Și-a tras capul și a luat-o la goană de-a lungul străzii. Nu mai aveam timp să mă iau după el. Tare aș fi avut chef să-l prind, însă cel mai bine era să mă îndepărtez cât puteam de repede din fața numărului 247. Deja din depărtare se auzea sirena poliției. Am demarat în trombă și am luat-o spre Beach Road.

Numele de Coral Row îmi era cu desăvârșire necunoscut, însă am presupus că era vorba despre grupul de locuințe din Coral Gables. Curiozitatea m-a împins s-o iau într-acolo. Cu toate astea, în cap mi se ciocneau mii și mii de întrebări. M-am întrebat dacă nu cumva ospătarul ăla bătrân avea să-și amin-

tească de mine și de numărul mașinii mele. Nu aveam nici un chef să nimeresc în labelle lui Mifflin. Ca să-și continue ancheta asupra morții lui Gracie nu avea nevoie de mine, iar eu aveam alte planuri. Dar dacă i-ar fi dat cumva prin minte să-l întrebe pe ospătarul ăla ceva, precis că individul i-ar fi dat semnamentele mele. Iar dacă ar fi aflat că am părăsit locurile alea fără să-l aștept, cu siguranță că nu i-ar fi picat bine.

Am ajuns în apropiere de Beach Road, am cotit la stânga, am luat-o de-a lungul apei și mi-am oprit Buick-ul într-un loc liber, printre niște suluri de parâme și de bidoane.

Coral Gables era un cartier rău famat, iar dacă erai neînarmat sau umblai neînsoțit, riscai s-o pățești. Chiar și polițiștii patrulau în echipe de câte doi, și rar se întâmpla să treacă vreo lună fără să nu fie pescuit vreun individ cu un cuțit înfipt între omoplați.

Am ieșit din mașină și am aruncat o privire spre portul în care se îngrămădeau vase de pescuit și de agrement. Mi-am dat imediat seama că trezisem curiozitatea pescarilor care se prăjeau la soare în tricourile lor multicolore. M-am apropiat de un individ singuratic, cu înfățișare cumsecade, care, ocupat nevoie mare, cioplea ceva într-o bucată de lemn.

— Spune-mi, te rog, unde este Coral Row?

M-a privit din cap și până-n picioare, s-a întors, a scuipat în apa portului poluată cu petrol, după care mi-a arătat cu degetul mare al mâinii drepte șirul de dughene și de tarabe care populau cheul.

— În spatele barului „Yster“, îmi spuse el laconic.

Barul „Yster“ era o clădire de lemn cu un singur etaj, unde se puteau mânca fructe de mare și unde se putea bea bere englezească, din aia care, dacă nu ești atent, ți se urcă la cap. Numai că nu trebuia să acorzi atenție vecinilor de masă. Fusesem și eu pe acolo împreună cu Kerman, o dată sau de vreo două ori. Era genul ăla de bombă în care te puteai aștepta la orice, și în general, așteptările nu rămâneau fără rezultat.

— Mulțumesc, i-am spus eu.

Apoi m-am îndreptat spre bar, de cealaltă parte a cheului.

Clădirea de lemn a barului „Yster“ mai avea o ieșire, care dădea într-un coridor. Pe o bucată de hârtie, agățată de perete, aproape de tavan, se putea citi: „*Către Coral Row.*“

M-am oprit să-mi aprind o țigară, privind fără cel mai mic entuziasm și cu o oarecare neîncredere în suflet la străduța în care ajunseseam. Zidurile înalte obturau lumina soarelui, iar la capătul străduței, se întindea o zonă întunecoasă, de mizerie și de liniște, care nu prevestea nimic bun.

Mi-am strecurat mâna pe sub haină, să mă asigur că, în caz de nevoie, puteam ajunge ușor la pistolul meu, după care am înaintat către zona cea întunecoasă a străduței. Am făcut câțiva zeci de pași și am ajuns într-un loc în care, dintr-un unghi drept, se putea vedea o fundătură cufundată în beznă, flancată pe trei părți de niște construcții în ruină, care probabil că odinioară fuseseră un fel de depozite, dar care în prezent nu mai erau decât niște dărăpănături infestate de șobolani.

M-am oprit în fața acelei curți interioare și am privit în jurul meu, întrebându-mă dacă nu cumva căzusem într-o cursă. În fața mea se afla o ușă de lemn, mâncată de carii și pe jumătate smulsă din balamale. O placă de aramă oxidată se mai ținea încă de ea, prinsă în șuruburi. Nu mă înșelasem. Mă aflam într-adevăr la Coral Row, la numărul 2. Trebuia să mă hotărâsc dacă să intru sau nu. Am tras un fum din țigară și m-am uitat de jur-împrejur. Am presupus că în interiorul acelei clădiri era beznă ca într-un tunel și că podelele erau cu siguranță șubreze, încât nu aș fi putut umbla fără să nu fac zgomot. Cu toate astea, m-am decis să intru.

Am aruncat țigara, am traversat curtea și am ajuns la poarta de lemn. Îmi simțeam inima cum îmi bătea să-mi spargă pieptul, însă, cu toate astea, mi-am continuat drumul, fidel principiului meu că, din când în când, este bine să-ți domini impulsurile de moment.

Am urcat scările, fără să fac zgomot, scrutând în același timp întunericul. În fața mea se afla încă o scară, fără balustradă și cu câteva trepte rupte. Chestia asta mi s-a părut din cale-afară de nesigură, încât m-am hotărât să nu mă aventurez pe ea. În schimb, mi-am propus să inspectez culoarul.

Podeaua scârțâi și gemu sub pașii mei. Totuși, am avansat precaut în beznă plină de mirosuri grele. Auzeam șobolanii cum mișunau și fugeau din calea mea. M-am oprit locului, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul și cu părul măciucă. Ca să fiu pregătit pentru orice eventualitate și ca să-mi mai ridic moralul, mi-am scos pistolul.

Am ajuns în capătul culoarului, în pragul unei uși deschise. M-am oprit și am încercat să străpung întunericul cu privirea. Însă degeaba. Nu mă prea grăbeam să intru. Încetul cu încetul, am reușit să disting niște dăre slabe de lumină care răzbăteau printre crăpăturile zidurilor, însă era totuși prea întuneric pentru a distinge ceva cu claritate.

Am făcut unul sau doi pași și m-am oprit de cealaltă parte a ușii. M-am întrebat ce naiba căutam eu acolo și ce anume mă reținea în dărăpănătura aia. Dacă cineva m-ar fi pândit în întuneric, cu siguranță că nu l-aș fi văzut, dar șansele ca și eu să fiu văzut ar fi fost mici... Numai că în privința asta mă înșelam.

O scândură a scârțâit brusc în apropierea mea. Am perceput șuieratul provocat de deplasarea prin aer a unui obiect greu. M-am îndoit de mijloc și am făcut un pas într-o parte. Un obiect dur mă lovi în umăr, provocându-mi o durere ascuțită, iar pistolul îmi scăpă din mână. Era clar că îmi fusese țintit capul, iar dacă lovitura ar fi reușit, cu siguranță că aș fi căzut lat, într-un somn fără vise.

M-am trezit în patru labe. Niște picioare s-au frecat de mine, după care niște degete au urcat de-a lungul mâinilor mele, căutându-mi figura și coborând apoi spre gât. Degete subțiri, puternice, umede și reci.

Mi-am aplecat bărbia în piept, pentru a împiedica mâinile alea să-mi cuprindă gâtul, m-am ridicat în picioare și mi-am repezit mâna prin aer. Degetele mi s-au lovit de stofa unei haine, după care au întâlnit proeminența unui biceps puternic. Puteam așadar să determin înălțimea agresorului meu. Directa mea de dreapta, scurtă și dură, zdrobi ceea ce bănuiam a fi fost o ureche.

Adversarul meu invizibil scoase un fel de mormăit, după care o greutate de vreo optzeci de kilograme se prăvăli asupra

mea, răsturnându-mă pe spate. Degetele alea subțiri și puternice mi s-au înfipt din nou în gât, în timp ce în obraz simțeam o răsuflare caldă și precipitată.

Însă, de data asta, individul nu mai avea de a face cu o biată femeie. Probabil că nu avusese nici o problemă să-i vină de hac lui Gracie, însă cu mine era cu totul altceva.

L-am apucat de degetele mari și i le-am îndoit spre spate. L-am auzit gemând de durere. A reușit să-și elibereze degetele, dar asta numai pentru că eu am dorit așa, întrucât, în fracțiunea de secundă care urmă după ce-și retrase mâinile, l-am și pocnit, trimițându-l de-a berbeleacul în întuneric. Din gură îi scăpă încă un geamăt.

Tocmai încercam să mă ridic, palmele fiindu-mi încă în contact cu podeaua, când se aruncă din nou asupra mea. Am reușit să disting o siluetă destul de vagă care se năpustea. M-am ridicat dintr-un salt și m-am repezit spre el. Șocul ciocnirii a fost teribil, obligându-l să facă un pas în spate, ceea ce mi-a permis să-i trag una drept în stomac. Lovitura nu a fost suficient de puternică să-l scoată din luptă, dar i-a tăiat respirația. Am auzit cum i-a ieșit aerul din plămâni aidoma unui cauciuc care se dezumflă.

Am continuat să înaintez spre el, trimițând lovituri în stânga și-n dreapta. Pumnii mei nu-și atingeau mereu ținta, dar, de fiecare dată când îl nimeream, îl nimeream la fix. Am încasat și eu una drept în falcă, de era cât pe ce să-mi zboare capul de pe umeri, dar chestia asta nu mi-a oprit elanul.

L-am auzit gâfâind și retrăgându-se în grabă. Nu-l mai puteam atinge, întrucât se retrăsese într-o beznă totală. Cu toate astea, încă îi mai auzeam respirația spasmodică.

Preț de o secundă sau două, am rămas nemișcați, gata să ne parăm reciproc orice atac care ar fi survenit pe neașteptate.

Mi s-a părut că văd o umbră în stânga mea. Am tras un picior în direcția aia, iar umbra făcu o mișcare bruscă. Fără să-i mai dau adversarului timpul să se apere, am făcut un salt și am lovit la întâmplare, reușind însă să-l ating sub ureche.

L-am auzit cum a respirat cu dificultate. S-a prăbușit pe spate, după care a făcut câțiva pași înapoi, împleticindu-se. Am

avut impresia că singura lui dorință era să scape cât mai repede de mine și să se întoarcă acasă. M-am lansat în direcția lui, sperând să-l trăsnesc la mir ca să-l las lat, însă o scândură putredă cedă sub greutatea mea. M-am prăvălit și, în cădere, m-am lovit la cap.

Eram la discreția lui, însă n-a prea dat semne să fie interesat de persoana mea. Singurul lui gând era s-o întindă cât mai repede.

L-am auzit cum o luase la trap spre ieșire.

Am încercat să mă ridic, însă piciorul mi se prinsese în gaura dintre scândură și podea.

Totuși, am avut timp să zăresc în penumbra din apropierea ușii o siluetă înaltă, cu umerii lați, după care dispăru din vedere.

În timp ce mi-am eliberat piciorul din strânsoare, mi-am dat seama că ar fi fost inutil să o iau pe urmele agresorului necunoscut.

Am ajuns la ușă șchiopătând și înjurând, când, brusc, un obiect căzut pe jos îmi atrase atenția. L-am ridicat.

Era o pălărie albă.

III

Barmanul de la „Yster“ semăna cu un fost luptător.

Mi-a dat o halbă de bere și un sandvici cu carne de pui, după care m-a privit cum mâncam, sprijinindu-se de tejghea cu brațele lui păroase.

La ora aia, barul era încă liniștit. Înăuntru nu se aflau decât vreo cinci sau șase clienți, care erau probabil pescari în așteptarea fluxului. Nici unul dintre ei nu-mi dădea vreo atenție, însă barmanul continua să se uite la mine de parcă l-aș fi fascinat.

— Puișor, te-am mai văzut pe undeva, făcu el în cele din urmă, frecându-și nasul turtit. Ai mai fost pe-aici?

I-am răspuns că, într-adevăr, mai fusesem pe-acolo. A dat satisfacut din căpățâna rasă, s-a scărpinat în locul unde odini-

oară fusese o ureche și și-a dezvelit două rânduri de dinți foarte albi și foarte regulați.

— Întotdeauna îmi aduc aminte de clienții mei. Poți să te că-răbânești, după care să te întorci peste cincizeci de ani, că tot te recunosc. Așa-i cum îți spun eu.

M-am gândit că, în general, sunt cam rare cazurile astea de longevitate, pentru a încerca o astfel de experiență, însă am preferat să nu-i dezvălui cugetarea mea pesimistă. Așa că i-am spus:

— Este formidabil să ai o așa memorie a figurilor! Și eu aș vrea, dar nu reușesc. Uite, de exemplu, dacă fac cunoștință cu un individ și îl văd apoi a doua zi, nu mai știu cine este. Iar în afaceri, chestia asta este cât se poate de neplăcută.

— Mda, făcu barmanul... Ieri a venit un tip. Nu mai pusese piciorul aici de trei ani. Ei bine, eu i-am dat o halbă de bere englezească, fără să aștept să-mi spună ce avea de gând să bea. Și asta era băutura lui preferată. După mine, asta înseamnă să ai memorie.

Dacă mi-ar fi dat o halbă de bere englezească, aș fi băut-o fără să crâcnesc. Barmanul avea o figură care nu prea tolera să fie contrazis.

— Ei bine, atunci o să te pun la încercare. Este vorba despre un individ înalt, subțirel și cu umerii lați. Umblă îmbrăcat într-un costum ruginiu și cu o pălărie albă pe cap. L-ai văzut cumva pe-aici?

Corpul îndesat și masiv al barmanului păru că se pietrifică, iar figura sa mutilată deveni dură.

— Auzi, pușor, îmi spuse el coborând vocea, te sfătuiesc să nu pui întrebări în cârciuma asta. Dacă vrei să-ți păstrezi dinții din față, ascultă sfatul meu și ține-ți pliscul închis!

Am băut câteva înghițituri de bere, privindu-l pe deasupra paharului.

— Asta nu este un răspuns, i-am zis, punând paharul jos și făcând să apară o bancnotă de cinci dolari.

Și am ascuns bancnota în căușul palmei în așa fel încât, în afară de el, să n-o mai poată vedea nimeni.

Și-a întors capul la stânga și la dreapta, a ezitat, după care a mai privit de jur-împrejur, foarte atent:

— Fă-te că-mi dai o țigară, mi-a șoptit fără să-și miște buzele.

I-am întins o țigară și bancnota. Le-a luat cu o mișcare care se voia a fi discretă, dar care a fost lipsită de îndemânare. A remarcat-o toată lumea, mai puțin individul care stătea cu spatele la bar.

— Este vorba despre un tip din banda lui Barratt, făcu barmanul. Nu te lua în bețe cu el. E periculos.

— Mda, și un fânțar poate fi periculos, dacă e s-o luăm așa...

Mi-am plătit berea și sandviciul. În timp ce-mi lua banii, l-am întrebat:

— Și cum îl cheamă?

M-a privit cu sprâncenele încruntate, după care s-a dus în celălalt colț al barului. Am așteptat, să revină, dar, întrucât întârzia, m-am dat jos de pe taburet și am ieșit afară.

Va să zică, Jeff Barratt... Nu știam că avea o bandă. În cazul ăsta, însemna că avea toate motivele s-o reducă la tăcere pe Gracie. Începusem să mă întreb dacă nu cumva el fusese cel care pusese la cale răpirea. Totul părea să-l indice pe el ca fiind făptașul. Însă ar fi fost prea frumos ca să poată fi adevărat.

În timp ce traversam cheiul pentru a ajunge la Buick-ul meu, m-am gândit și la Mary Jerome. Oare să fi fost în cârdășie cu Barratt? Venise timpul să mă ocup și de ea. M-am hotărât să merg la garajul Acme și să pun niște întrebări celor de acolo.

Am luat-o de-a lungul lui Beach Road, am cotit pe Hawthorne Avenue, după care m-am angajat în Foothill Avenue, care se afla în stânga mea.

Garajul Acme era amplasat la colțul dintre Foothill Avenue și Hollywood Avenue. Nu era o construcție din cale-afară de luxoasă și m-am întrebat de ce naiba oare Lute Ferris își alesese locul ăsta izolat pentru a-și instala acolo stația lui de benzină.

Pompele de benzină erau în număr de șase, aliniate în fața unui hangar metalic vast, care servea drept atelier de reparații. În dreapta se găsea un bar, iar mai departe, pe jumătate ascunsă de hangar, o căsuță joasă, cu acoperișul plat.

În dreptul unei pompe se oprise un Bentley lung și elegant, a cărui culoare neagră scânteia în razele soarelui. La extremitatea rampei care ducea la atelier era parcat un camion de patru tone.

Nu se vedea nimeni. Am înaintat încet cu mașina până în dreptul unei pompe de benzină și am oprit la doi metri de Bentley.

Am claxonat, privind primprejur. Însă n-am observat nimic interesant. După câteva clipe, din garaj a ieșit un puști în blue-jeans unsuroși, care s-a îndreptat spre mine fără să se grăbească absolut deloc. A trecut de Bentley și s-a oprit lângă Buick-ul meu, privindu-mă nepăsător. Avea probabil vreo cincisprezece sau șaisprezece ani, iar ochii săi mici și verzi îi umblau prin cap fără încetare.

În timp ce-mi aprindeam o țigară, i-am spus:

— Pune-mi zece litri! Și nu te grăbi prea mult! Am toată viața înaintea mea.

Mi-a aruncat o privire rece și a ocolit mașina. Am fixat cu ochii contorul pompei, ca să fiu sigur că nu mă trage pe sfoară.

A reapărut în dreptul meu peste vreun minut și și-a întins spre mine palma-i unsuroasă. I-am plătit.

— Unde-i Ferris? I-am întrebat.

M-a privit scurt, după care și-a întors capul.

— La plimbare.

— Și când se întoarce?

— Nu știu.

— Și doamna Ferris? E acasă?

— E ocupată.

Am întins degetul spre căsuța cu acoperișul plat.

— Acolo?

— Acolo sau în altă parte, e ocupată, făcu puștiul depărtându-se.

Eram pe punctul de a-l striga, când în colțul atelierului apărut o siluetă. Era un individ zdravăn, îmbrăcat într-o vestă de vară, în carouri, cu o pălărieuță trasă pe ochi și cu o agrafă ca sângele la butonieră. Era Jeff Barratt.

Am rămas pe loc și l-am observat pe îndelete, întrucât știam că nu-mi poate distinge trăsăturile prin parbriz.

S-a uitat nepăsător în direcția Buick-ului meu, s-a urcat în Bentley și a pornit în direcția lui Beachwood Avenue.

Puștiul a intrat în garaj. Cu toate că nu se vedea, aveam senzația că mă observa. Am încercat să chibzuiesc. Oare prezența lui Barratt în garajul ăsta putea fi o coincidență? Era greu de crezut. Din câte îmi aminteam eu, Mifflin îmi spusese că Ferris era bănuît pentru trafic cu marijuana. Iar Barratt fuma marijuana. Așa că cei doi aveau cel puțin acest lucru în comun. Putea fi o coincidență faptul că Mary Jerome își alesese tocmai garajul ăsta izolat pentru a-și închiria o mașină? Și chestia asta mi se părea greu de înghițit. Mi-am dat brusc seama că ancheta mea progresa, așa că m-am hotărât să-i fac o vizită doamnei Ferris.

Am coborât din mașină și am luat-o pe alea de ciment care conducea de-a lungul garajului până la casuță.

Puștiul stătea la umbră, lângă intrarea în garaj. Ne-am privit drept în ochi.

Nici n-a mișcat, nici n-a spus nimic. Așa că mi-am continuat drumul, am ocolit garajul și m-am îndreptat spre casuță. În grădina mică și lăsată în paragină era întinsă o frânghie pe care erau puse niște rufe la uscat. M-am aplecat să pot trece pe sub o pereche de ciorapi, după care am bătut la o ușă scorjită și plină de crăpături.

După ce am așteptat câțva timp, m-am pregătit să bat din nou, când ușa s-a deschis. În prag apără o tipă scundă și ciufulită. Era greu să-i dai vreo vârstă. Putea la fel de bine să aibă douăzeci de ani, dar și treizeci. Văzând-o, s-ar fi zis că nu avusese parte în viață decât de spini, și, totuși, nu încetase să creadă în trandafiri. Părul blond îi era încălцит și-i stătea țepos, figura îi era buhăită, iar ochii înroșiți de niște lacrimi recente. Însă cuta dură și amară pe care i-o făcea gura arăta că încă nu se resemnase complet.

- Pe cine cauți? făcu ea, privindu-mă bănuitor.
- Pe domnul Ferris. Este acasă?
- Nu. Cine ești?

— Mi s-a spus că i-a închiriat domnișoarei Jerome o mașină. Aș fi vrut să vorbesc cu dumnealui despre lucrul ăsta.

A făcut încet un pas înapoi, în timp ce mâna i se îndrepta spre clanță. Dintr-o clipă-n alta, avea să-mi trântască ușa-n nas.

— Nu este acasă, iar eu nu vă pot spune nimic.

— Pot plăti orice informație care mi se dă, i-am spus eu grăbit, observând ușa care începuse să se miște.

M-a privit ca un câine înfometat care zărește un os.

— Asta depinde de informație. Pot plăti chiar și o sută de dolari.

Își umezi buzele cu vârful limbii.

— Ce fel de informație?

— Pot intra câteva minute? N-o să te rețin mult.

A ezitat, pradă unei lupte interioare date între frică, neîncredere și cupiditate. În cele din urmă, a învins ca întotdeauna setea de bani.

S-a dat la o parte din calea mea.

— E-n regulă. Poftim, intră. E cam dezordine, fiindcă eram ocupată cu altceva.

M-a condus până în camera din fund, care s-a dovedit a fi o încăpere în paragină, murdară și sordidă. S-a trântit într-un fotoliu, care s-a lăsat sub greutatea ei, și m-a privit neliniștită și bănuitoare.

Am trecut la atac:

— Puștiul mi-a spus că soțul tău este plecat într-o călătorie. Nu l-am crezut.

— Nu știu unde-i... (Ochii i s-au umplut brusc de lacrimi și și-a întors capul de la mine.) Am impresia că s-a ușchit.

— Ce te face să crezi una ca asta?

Și-a șters ochii cu dosul palmei.

— Și banii? Nu am nici măcar o para chioară. S-a cărat și a lăsat peste tot numai datorii. N-am nici cu ce să cumpăr de mâncare.

— Dacă o să-mi dai informațiile de care am nevoie, o să ai bani, nu-ți face griji.

Figura i se înăspri.

— Am o grămadă de lucruri de spus. Ei își închipuie că nu știu nimic, dar se înșeală. Am ochi și nu sunt surdă. Chiar sunt la curent cu ceea ce se petrece. Și, în afară de asta, m-am săturat până peste cap de maghernița asta. Dacă-mi dai cât îmi trebuie ca să pot pleca, îți spun totul.

— Totul despre cine?

— Despre Lute și Barratt.

Mi-am scos portofelul. Mi s-a părut cam subțirel. Nu mai aveam decât treizeci de dolari. I-am fluturat pe sub nas o bancnotă de douăzeci.

— Or să mai vină și altele. Care-i prețul tău?

S-a aplecat în față și mi-a înșfăcat banii.

— Cinci sute și-ți spun totul.

— Cinci sute? Da' ce, mă iei drept Rockefeller? O sută.

— Cinci sute, ăsta-i ultimul preț. Ori da, ori ba. O să-ți dau o declarație scrisă și semnată cu care să le dai peste cap toată afacerea lor murdară. Ori da, ori ba.

— Mai întâi, trebuie să știu ce anume ai de vânzare. Dacă o să-mi dai niște ponturi interesante, o să ai paralele... Ei, ce zici?

A ezitat și m-a cântărit din priviri.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru Perelli. Hai, dă-i drumul.

— O să-ți spun câteva lucruri, făcu ea în cele din urmă, și după ce o să am toți banii, o să-ți spun și restul. Lute, Barratt și Dedrick conduc cea mai importantă afacere de contrabandă de pe întreaga coastă a Pacificului. Furnizează marijuana la peste un milion de clienți și chiar și la Paris, Londra și Berlin. Lute se ocupă de zona americană, dintre Los Angeles și San Francisco, Barratt de New York și Londra, iar Dedrick de Paris și Berlin. Îți place începutul?

— Ești sigură despre Dedrick?

A zâmbit sarcastic.

— Mai mult decât sigură. I-am auzit vorbind. Își închipuiau că sunt complet tâmpită, dar s-au înșelat. Dacă ar fi fost corecți cu mine, mi-aș fi ținut gura. Știu și unde-și țin marfa. Sunt la curent cu absolut totul. Dă-mi cinci sute de dolari și-ți pun întreaga afacere pe tavă. Și să știi că-i un preț foarte bun.

— Ce știi despre Mary Jerome?

— Totul. Știu chiar și unde stă.

— Unde?

— A tras la „Beach Hotel“, dar nu mai stă acolo. Nu-ți mai spun nimic dacă nu-mi dai paralele. Știu și de ce a fost răpit Dedrick. Crede-mă pe cuvânt că, dacă îți spun tot ce știu eu, întreaga afacere sare în aer.

— Bine, în regulă. Am mașina afară. Mergem la biroul meu, îți dau banii și putem discuta în liniște.

— Nu fac un pas de aici. La urma urmelor, de unde să știu eu unde ai de gând să mă duci?

— Ți-am spus, la biroul meu. Hai...

— Nici gând. Doar n-am căzut în cap!

— Ce voia adineaori Barratt?

— Habar n-am. A venit să-l vadă pe-ăla mic. Ai văzut și tu cum sunt tratată. Nici măcar n-a catadicsit să treacă și să dea ochii cu mine. Stă de vorbă cu ăla mic, după care se cară. Lute n-a mai pus piciorul aici de când s-a înhăitat cu târfa aia.

— Te referi la Mary Jerome?

— Nu știu cine poate fi. Poate să fie și aia. N-am văzut-o. Când a telefonat, l-am auzit pe Lute spunându-i: „Hai, iubito, nu te mai agita atât... Vin într-o clipă!“. Nici măcar nu i-a spus la revedere. A luat mașina și a întins-o. De atunci, nu l-am mai văzut.

— Și când s-a întâmplat asta?

— În seara în care a fost răpit Dedrick.

— Pe la cât?

— Nu cred să fi fost opt.

— Barratt are vreo legătură cu răpirea lui Dedrick?

S-a uitat la mine și a zâmbit șiret.

— Auzi, nu încerca să mă tragi de limbă! Vîno cu toți banii și o să auzi cum se termină povestea. O știu de-a fir-a-păr, dar n-o să mai scot un cuvîntel, până n-o să-i număr pe toți.

— Și dacă o să chem poliția? Aia or să te facă să vorbești, și chiar să spui totul!

A izbucnit în rîs:

— Vreau să-l văd și eu pe ăla care să mă facă! să spun totul! Dacă n-ar fi fost vorba de parale, nu ți-aș fi spus nici măcar atât!

— Ascultă-mă, ai face mai bine să vii cu mine. Dacă rămâi aici, s-ar putea să apară careva să-ți facă rău. Așa s-a întâmplat și cu Gracie Lehmann. A fost omorâtă fiindcă știa prea multe.

— Nu-mi este frică. Știu să mă apăr. Așa că nu-mi duce tu grija, mai bine fă rost de parale!

Mi-am dat seama că-mi pierdeam vremea. Atâta timp cât nu-i dădeam satisfacție, nu mai aveam ce scoate de la ea.

— O să mă întorc peste o jumătate de oră, i-am spus.

— Te aștept.

Am ieșit din camera aia sordidă și am luat-o pe alee spre Buick-ul meu.

IV

Am intrat în birou ca o furtună. Paula, care examina niște hârtii împrăștiate în fața ei pe o masă, își ridică ochii spre mine.

— Am nevoie rapid de cinci sute de dolari, i-am spus eu găfăind. Să știi că ancheta noastră avansează nostim de tot. Ia ceva de scris și vino cu mine. O să-ți explic pe drum ce se întâmplă.

N-a dat nici un semn că și-ar fi pierdut cumpătul. Și-a păstrat calmul ei din totdeauna. S-a ridicat de pe scaun, a deschis seiful, a scos douăzeci de bancnote de douăzeci și cinci de dolari, a deschis un sertar și a scos din el bloc-notesul în care stenografia, după care și-a luat din cuier genul ăla de calotă pe care ea îl numea pălărie și, în cele din urmă, a pus mâna pe clanța ușii de la ieșire. Totul în mai puțin de cincisprezece secunde.

Am târât-o după mine pe culoar, ținând-o de mână.

— Hei!

O voce de stentor îmi izbi timpanele. Era vocea Marthei Bendix.

M-am întors spre ea.

— N-am timp, îmi pare rău! Pe altădată!

— E vorba de clientul ăla al tău. Souki! Tocmai am primit raportul. E curat ca lacrima! A fost în serviciul lui Marshland timp de zece ani! tună Martha. Când o să-mi capăt paralele?

I-am strigat:

— O să le capeți, n-avea nici o grijă!

Apoi am împins-o pe Paula spre lift.

— Alți o sută cincizeci de dolari aruncați pe apa sâmbetei, am făcut eu pe un ton morocănos. Speram să dibuiesc ceva în trecutul șoferului ăstuia. Bine, asta e. Lasă că, dacă o să avem baftă, îi dăm noi până la urmă de capăt.

Cât timp am condus Buick-ul de-a lungul lui Orchid Avenue și Hawthorne Avenue, gura mi-a turuit întruna. N-o mai văzusem pe Paula din ajun, și aveam să-i povestesc o grămadă.

Am ajuns în Foothill Avenue și am început să-i spun și despre întâlnirea cu doamna Ferris.

— Asta-i bomba bombelor! Auzi tu, Dedrick ăla, un traficant de marijuana! Cine ar fi crezut una ca asta? Și numai pentru cinci sute de dolari este gata să-mi semneze o declarație!

— Dar nimic nu dovedește că spune adevărul, remarcă Paula.

— Cum o să avem declarația, o s-o dau la poliție. Bineînțeles că-și va primi banii, dar fiecare cuvânt din declarația ei va fi verificat.

Am încetinit și am oprit în dreptul stației de benzină. Era pustiu. Am coborât din mașină, iar Paula m-a urmat. Am luat-o pe aleea care ducea pe lângă garaj. M-am oprit și am privit înăuntru. Nici urmă de puști. Am simțit un fel de contracție în stomac și imediat am iuțit pasul. Când Paula m-a ajuns din urmă, tocmai băteam la ușa căsuței.

Nu mi-a răspuns nimeni. Nimic nu s-a mișcat înăuntru.

— Și doar am prevenit-o, am bombănit eu iritat.

M-am dat un pas înapoi și mi-am făcut vânt cu umărul înapoi. Ușa nu fusese construită să reziste șocurilor și a cedat brusc.

M-am oprit împreună cu Paula în holișorul întunecos. Am strigat:

— Doamna Ferris! Doamna Ferris!

Liniște absolută.

— Va să zică, e clar. Javrele alea au acționat rapid. Paula, eu zic că-i mai bine să rămâi pe loc. O să arunc o privire prin casă.

— Ce crezi, s-o fi răzgândit și o fi plecat?

Am dat neîncrezător din cap.

— Hm, nici vorbă. Prea avea nevoie de bani. Mai mult ca sigur că puștiul ăla a ciripit.

Am lăsat-o pe Paula în holișor și am vizitat succesiv toate camerele. Doamna Ferris nu se afla nicăieri. M-am întors și i-am spus Paulei:

— Nimic. Poate că au luat-o cu ei sau poate că i s-o fi făcut frică între timp și a plecat.

Mi-am adus aminte de silueta ghemuită în capotul bleu, agățată de ușa băii. Dacă doamna Ferris era atât de bine informată, după cum pretindea ea, atunci, într-adevăr, viața ei nu valora nici cât o ceapă degerată.

— Hai cu mine în dormitor, să vedem dacă nu și-a luat cu ea niște haine, i-am spus Paulei. Mai mult ca sigur că nu avea cine știe ce garderobă.

Am intrat împreună în încăperea în care discutasem cu soția lui Ferris și am început să scotocim, dar nu am găsit nimic care să justifice plecarea ei.

— Din câte-mi dau eu seama, spuse Paula, n-a luat nimic cu ea. Șifonierul este plin de haine, iar în sertare nu s-a prea umblat.

— Fir-ar să fie, dacă aș pune mâna pe puștiul ăla, să-l fac să vorbească...

— Vic!

Paula privea pe fereastră. M-am dus lângă ea.

— Ce-i acolo? Nu cumva...

La capătul grădinii părginite se afla o magazie mică, a cărei ușă era întredeschisă. Pe pământ se zărea ceva alb.

— Așteaptă-mă aici. Mă duc să văd.

Am ieșit pe ușa din spate și am traversat în fugă grădina. Apropiindu-mă de magazie, mi-am scos pistolul, după care am deschis ușa și am privit în penumbra dinăuntru.

Era chiar doamna Ferris. Zăcea cu fața la pământ și cu mâinile lipite de ceafă, ca pentru a se apăra. Probabil că-i văzuse

sosind pe alee și, pierzându-și capul, alergase înnebunită spre magazie. Cine o împușcase nici măcar nu se mai obosise să traverseze grădina ca să se asigure că murise de-a binelea. M-am răsucit pe călcâie și am pornit iute spre Paula.

V

În holul din „Beach Hotel“ se găseau câțiva indivizi bine hrăniți, îmbrăcați elegant și cu înfățișare distinsă. Când am traversat holul împreună cu Paula, îndreptându-ne spre biroul de recepție, toți și-au ațintit privirile asupra gleznelor ei.

Recepționarul era un tânăr molatec, cu părul blond și cârlionțat, cu tenul rozaliu, cu ochii albaștri și blazați.

— Bună seara, ne salută el, înclinându-se ușor în fața Paulei. Aveți camerele rezervate?

— Nu, nu despre asta-i vorba, i-am răspuns eu, punându-i sub ochi cartea mea de vizită. Am venit aici în speranța că am putea obține niște informații...

Sprâncenele blonde se ridicară mirate. Tânărul se uită în direcția cărții mele de vizită, se hotărî s-o citească, o luă între degete și o parcurse cu privirea.

— Ah, da! Domnul Malloy! Cu ce vă pot fi de folos?

S-a uitat încă o dată la Paula și și-a aranjat din reflex nodul de la cravată.

— Încercăm să dăm de urmele unei tinere care a venit aici pe data de 12 sau poate 11.

— Domnule Malloy, să știți că regulamentul ne interzice să dăm informații asupra clienților noștri.

— Te înțeleg perfect. Numai că tânăra despre care îți vorbesc se întâmplă să fie sora doamnei. (Și am arătat cu degetul spre Paula, care îi lansa printre gene tânărului o privire pustiitoare.) A plecat de acasă și noi încercăm s-o găsim.

— Aha, da! Înțeleg... (A ezitat.) Păi, în cazul ăsta, poate că aș putea... Puteți să-mi spuneți cum se numește?

— Suntem convinși că s-a înscris sub un nume fals. Însă cu siguranță că printre clienții hotelului nu există multe femei singure.

A dat din cap cu regret că, într-adevăr, asta era situația.

— Da, aveți dreptate, Cred că știu despre cine este vorba... Dacă-mi amintesc bine, Mary Henderson. (A început să frunzărească registrul, a parcurs lista numelor cu un deget, a căru manichiură era îngrijită, și s-a oprit.) Da, așa este, domnișoara Henderson. Tânără, înaltă, brunetă și foarte drăguță. Credeți că poate fi vorba despre sora doamnei?

— Da... Descrierea se potrivește. În seara zilei de 12, era îmbrăcată într-o rochie roșu-violet, peste care avea o pelerină neagră de mătase.

A dat din cap, și-a tamponat buzele cu o batistă imaculată, după care i-a adresat Paulei un zâmbet fermecător:

— Într-adevăr, este vorba despre domnișoara Henderson.

— În regulă. Și când a sosit?

— Pe data de 12, la ora șase.

— A lăsat vreo adresă unde să-i fie trimisă corespondența?

— Mă tem că nu.

— Și când a plecat de la hotel?

— A doua zi. Acum îmi amintesc perfect. Am fost chiar nedumerit, deoarece își rezervase camera pentru opt zile.

— Avea vreo mașină?

Tânărul și-a încruntat sprâncenele și a privit spre figura fermecătoare și îngrozită a Paulei. Se pare că ceea ce a văzut i-a fost suficient pentru a-i înlătura îndoielile, așa că a răspuns:

— La drept vorbind, nu avea. Cel puțin, când a ajuns. Însă înainte de a urca în cameră, a cerut să-i fie închiriată o mașină chiar în acea seară, întrucât avea de gând să iasă.

— Și dumneata i-ai făcut rost de mașină?

— Da, bineînțeles. De obicei, noi suntem în legătură cu gara-jul Acme. Probabil că-l știți, nu?

— Da, i-am răspuns, îl știu.

— Ferris i-a adus mașina domnișoarei Henderson pe la șase și jumătate sau șapte.

— Ferris a văzut-o pe domnișoara Henderson?

Și-a ridicat din nou sprâncenele.

— Nu... Nu era necesar.

— Ești sigur că n-a văzut-o?

— Absolut sigur.

— Și ce s-a întâmplat cu mașina?

— Acum, că mă întrebați, îmi dau seama că a rămas în continuare în garajul nostru. Bine că mi-ați amintit. De obicei, tot Ferris vine să le ia înapoi. Trebuie să-i telefonez.

— Pot să-mi arunc și eu ochii?

— Bineînțeles!

— Ce marcă este?

— Un Lincoln negru. O să v-o arate mecanicul.

Avea un aer stupefiat.

— Bine, îți mulțumesc mult. O ultimă întrebare. Cât a stat în hotel, domnișoara Henderson a primit vreo vizită?

A căzut pe gânduri câteva clipe, după care a spus:

— Da, a venit s-o vadă un domn. Așa este. În după-amiaza zilei de 13. Iar după ce a plecat domnul acela, a plecat și dumneaei.

Mi-am aprins o țigară și l-am întrebat:

— L-ai văzut?

— Sigur că da. Doar s-a anunțat la recepție.

Și-a tamponat din nou buzele cu batista și a aruncat Paulei o privire rapidă și admirativă.

— Îmi poți spune cum arăta?

— Era un domn în vârstă. Bine îmbrăcat și cu siguranță că foarte bogat. S-a prezentat drept domnul Franklin Marshland.

Am tras adânc aer în piept.

— Un tip scund, foarte bronzat, cu nasul ca un cioc de vultur și cu picioarele foarte mici?

— Nu i-am observat picioarele, domnule Malloy, dar, în rest, descrierea este foarte exactă.

— Și domnișoara Henderson a plecat imediat după el, nu? Ți s-a părut cumva surescitată?

— Surescitată este cam mult spus, poate puțin agitată. Era foarte grăbită să plece, asta era clar. Cum v-am mai spus, lucrul

ăsta m-a cam mirat, întrucât îşi rezervase camera pentru o săptămână.

— A luat vreun taxi?

— Cred că da. S-ar putea să-şi amintească portarul.

— Dacă am găsi şoferul taxiului, am putea afla unde s-a dus...

Recepţionerul păru hotărât să ia problema în mâini:

— Mă duc să-l întreb pe portar. Aşteptaţi, vă rog, o clipă.

În timp ce se îndrepta spre uşa de intrare, am schimbat o privire cu Paula:

— Avansăm, fără doar şi poate, i-am spus eu. Mă întreb ce naiba o fi vrut Marshland ăla. Încep să cred că am avut dreptate când am presupus că Marshland nu este străin de răpirea lui Dedrick.

— Unde o fi fost în seara răpirii?

— După mine, nu prea are importanţă. E clar că n-a participat direct. Le-a dat altora în grijă treaba asta.

Recepţionerul se întoarse.

— Îmi pare rău, făcu el. Portarul îşi aminteşte de domnişoara Henderson, dar nu ne poate spune precis ce taxi a luat. Era o maşină care tocmai trecea prin faţa hotelului.

— Oricum, îţi mulţumesc că te-ai deranjat. O să arunc o privire în Lincoln-ul ăla. Garajul se află în spatele hotelului, nu?

— Da, trebuie să ocoliţi hotelul... Sper s-o găsiţi, adăugă tânărul, adresându-i-se Paulei.

Aceasta îi mulţumi cu un surâs care-i tăie răsufierea. Ne-a urmărit cu privirea în timp ce-şi trecea reflex mâna prin păru-i cârlionţat.

Mecanicul de la garaj ne-a condus în dreptul unui Lincoln mare şi negru.

— Asta-i maşina, făcu el. Mă întreb ce naiba o aştepta Ferris, de nu vine s-o ia.

— Îţi aminteşti la ce oră s-a întors în noaptea aia?

— Nici o problemă. Notăm toate maşinile când se întorc.

A intrat în ghereta lui să se uite prin registru, iar eu am profitat de ocazie pentru a scotoci maşina. M-am uitat prin despăr-

țiturile ușilor, am băgat mâna pe sub banchete și am ridicat covorașele de cauciuc, dar n-am găsit nimic.

Mecanicul reveni:

- Mașina s-a întors la unsprezece fără douăzeci.
- Ai văzut-o pe femeia care conducea?
- Sigur că da, numai că nu-mi amintesc cum arăta.
- Ar fi fost prea frumos să fie altminteri.
- În regulă, i-am spus dându-i un dolar. Îți mulțumesc.
- Am urcat cu Paula în Buick. Era deja șase și jumătate.
- Te las la birou, i-am spus.
- Și tu?
- Mă duc să stau de vorbă cu Marshland.

CAPITOLUL V

I

În timp ce rulam spre „Ocean End“, mi-am recapitulat în minte ultimele descoperiri.

La drept vorbind, nu prea avansasem cine știe ce, pentru a-l putea elibera pe Perelli din închisoare, însă aveam impresia că, tot răscolind în stânga și-n dreapta, aveam să ajung până la urmă să descopăr probele de netăgăduit care-mi erau necesare.

Gracie fusese asasinată pentru că știa cine-l băgase la apă pe Perelli. Ceea ce însemna că Perelli era nevinovat.

Dacă era să mă iau după cele ce-mi spusese soția lui Ferris, Dedrick se ocupa cu aprovizionarea Parisului cu marijuană de contrabandă, mai înainte de a o cunoaște pe Serena. Să fi fost răpit din cauza asta? Dacă după ce se căsătorise cu Serena își manifestase dorința de a nu mai lucra pentru Barratt, era posibil ca acesta să-l fi aranjat. Iar, în cazul ăsta, răpirea ar fi fost organizată de Barratt doar pentru a stoarce cât mai mulți bani de la Serena.

Și, acum, Marshland ăsta. Era amestecat în vreun fel în răpire? Să zicem că Souki a mirosit ce învârtea Dedrick și i-a dat raportul lui Marshland. Putea să izbucnească un scandal clasa-ntâi: una dintre cele mai bogate femei din lume, căsătorită cu un traficant de droguri! În asemenea situație, Marshland ar fi recurs la orice pentru a-și cruța fiica. Nu avea decât să angajeze pe cineva care să-l scape de Dedrick. Poate că el inventase înscenarea cu răpirea, și nu Barratt. În fond și la urma urmelor, era posibil ca Dedrick să zacă îngropat undeva, prin „Ocean End“. Până acum, nimeni nu se gândise să răscolească locurile.

Și Mary Jerome? Oare ce amestec putea să aibă în toată istoria asta? Cine era ea de fapt? Brandon a încercat, de altmin-

teri fără prea multă convingere, să dea de urma ei, dar Marshland a descoperit-o aparent fără nici o dificultate. Cum o fi făcut? De ce s-a dus s-o vadă? Și de ce a plecat ea imediat după întrevăderea avută cu Marshland?

Am cotit pe aleea care ducea la „Ocean End“. Razele asfințitului se reflectau de parbrizul meu.

Ca și la prima mea vizită acolo, lângă terasă era parcat un Cadillac mare și negru.

Mi-a deschis Wadlock. Și-a încruntat sprâncenele stufoase și mi-a adresat o privire încărcată de reproșuri.

— Salut, i-am spus. Aș vrea să vorbesc cu domnul Marshland.

— Vă rog să intrați, domnule Malloy, făcu el, dându-se la o parte. Însă domnul Marshland nu este aici.

Am intrat în holul care, în comparație cu căldura de afară, era răcoros. Fără să-l privesc, i-am spus:

— Parola este „Beach Hotel“. Spune-i și o să înțeleagă el...

— „Beach Hotel“?

— Exact. O să te miri când o să vezi cum reacționează. Să aștept în salon?

— Dacă doriți...

— Cum se mai simte doamna Dedrick?

— Având în vedere împrejurările, sănătatea dumneaei este satisfăcătoare.

L-am privit gânditor, însă figura lui bătrână nu trăda nici o emoție. Așa că m-am hotărât să intru în salon. Mi-am aprins o țigară și am trimis fumul în direcția șei mexicane care atârna în dreptul meu. Mă simțeam cam obosit.

Peste câțva timp, să fi fost vreo zece minute, am auzit pași pe scară. Ușa s-a deschis și și-a făcut apariția Serena Dedrick.

Era îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, cât se poate de simplă, iar în păr avea un trandafir. Ochiul îi erau încercănați, iar gura îi forma o cută dură și amară. Cât timp m-am ridicat s-o salut, m-a privit fix, după care mi-a zâmbit fără nici o căldură și m-a invitat să iau loc.

— Nu te deranja. Vrei un whisky?

— Nu, mulțumesc, nu chiar acum. Aveam de gând să stau de vorbă cu tatăl dumneavoastră. Nu v-a spus Wadlock?

S-a apropiat de bar și a pregătit două pahare cu whisky. Mi-a întins unul, mi-a făcut semn să mă servesc cu un trabuc dintr-o cutie, după care s-a instalat în fața mea.

— Tatăl meu a plecat ieri la New York, mi-a spus, întorcându-și privirea de la mine. De ce voiai să-l vezi?

— Doamnă Dedrick, aveam de gând să-l întreb ceva, dar, dacă-i plecat, nu-i nici o problemă. Puteți să-mi dați adresa dumnealui de la New York?

— Este chiar atât de important?

— Vreau doar să-l întreb ceva. Pot s-o fac și prin telefon.

După o tăcere prelungită, mi-a răspuns în cele din urmă:

— De fapt, doar a trecut prin New York. Povestea asta l-a afectat mult. Nu cred că poți da de el.

Am băut jumătate din pahar, l-am pus pe măsută și m-am ridicat.

— Bine, nu-i nimic. De fapt, nu era cine știe ce urgent.

S-a uitat la mine cam mirată:

— Dar nu-mi poți spune despre ce anume este vorba?

— Ba da, vă spun. Uitați care-i treaba. În ziua care a urmat răpirii soțului dumneavoastră, domnul Marshland a făcut o vizită aceleia care s-a dat drept secretara dumneavoastră, adică lui Mary Jerome. Întrevederea a avut loc la „Beach Hotel“, acolo unde a tras Mary Jerome. Aveam de gând să-l întreb pe tatăl dumneavoastră despre subiectul discuției dintre ei doi și de unde îi știa adresa lui Mary Jerome.

Figura i s-a împietrit.

— Tatăl meu?

— Da, chiar dumnealui. Și-a dat numele la recepția hotelului, pentru a fi anunțat. Receptionerul și-a adus aminte perfect de el.

— Dar, nu înțeleg... Nu se poate să fi fost tatăl meu. Nu are cum s-o cunoască pe individă aia...

— Asta nu l-a împiedicat totuși s-o vadă și să-i vorbească. Trebuie să aflu despre ce anume au discutat. Iar dacă tatăl dumneavoastră refuză să-mi spună, o să fiu obligat să comunic informația asta șefului poliției.

Ochii Serenei mă fulgerară.

— Asta-i cumva o amenințare?

— Luați-o cum doriți.

— În seara asta, tatăl meu a plecat în Europa. Nu am nici o idee unde s-a dus. Când vrea să se odihnească, de multe ori pleacă așa, fără nici o țintă precisă.

— În orice caz, și-a ales bine momentul de a pleca într-o vacanță. Mă rog, din punctul dumnealui de vedere.

S-a apropiat de fereastră, părând că este absorbită de contemplarea grădinii.

— Și chiar nu știți de ce s-a dus s-o vadă pe Mary Jerome? am insistat eu.

— Nu.

— Nu aveți nici o ipoteză să-mi propuneți?

— Nu.

M-am dus lângă ea.

— Doamnă Dedrick, și mai este o întrebare pe care doresc să v-o pun, așa, personal...

Ochii ei continuau să admire grădina.

— Te ascult.

— Credeți că Nick Perelli l-a răpit pe soțul dumneavoastră?

— Bineînțeles.

— De ce „bineînțeles“? Ce vă face să fiți atât de sigură?

A făcut un gest de nerăbdare.

— Nu țin câtuși de puțin să discut despre lucrul ăsta. Dacă atât ai avut de discutat cu mine, o să te rog să mă scuzi...

— Nu cred că Perelli este răpitorul, am întrerupt-o. Nu v-ați gândit niciodată că tatăl dumneavoastră ar fi avut vreun motiv foarte serios să se debaraseze de domnul Dedrick?

S-a întors brusc. Sângele îi fugise din obraji, iar în ochii mari i se citea groaza.

— Cum îndrăznești? Nu mai am ce discuta cu dumneata. Nu ai nici un drept să intri în casa mea și să mă iei la întrebări și să faci aluzii jignitoare. Am să mă plâng poliției!

A ieșit din salon. În timp ce urca scările, am auzit-o cum plângea în hohote.

Am rămas lângă fereastră. Ultimele lumini ale crepusculului păleau în fața nopții. Am început să chibzuiesc la o nouă

problemă: oare de ce anume îi era frică Serenei? Să fi fost oare la curent cu faptul că tatăl ei pusese la cale răpirea și tot el o organizase?

În spatele meu, cineva și-a dres ușor glasul. M-am întors.

Wadlock stătea în pragul ușii.

Am traversat salonul și m-am oprit în fața lui:

— Aparent, domnul Marshland a plecat în Europa, am spus eu.

Ochii lui uzați nu și-au schimbat expresia. Mi-a răspuns:

— Aparent, domnule.

— Souki ăla ți-a spus că Dedrick era traficant de droguri sau ai descoperit de unul singur?

L-am luat pe nepusă masă, așa după cum și intenționez. A fost cam lipsit de fair-play din partea mea să-i fac una ca asta. Era prea bătrân ca să-și mai poată controla reflexele, numai că eu trebuia să aflu neapărat asta.

Gura i s-a deschis mare, iar ochii i s-au dilatat.

— Nu, Souki a fost...

S-a oprit, dar era prea târziu. Figura i s-a îmbujorat ușor, dar un om de vârsta lui nu mai putea avea forța de a se înfuria.

— Pălăria dumneavoastră, domnule.

Mi-am luat pălăria și mi-am pus-o pe cap.

— Îmi pare rău, i-am spus sincer. Nu te mai gândi la asta.

A închis ușa în urma mea. M-am întors și am văzut cum se uita după mine prin geamul ușii. Am ajuns la capătul terasei și tot mai aveam impresia că mă urmărește cu privirea. M-am urcat în Buick, am pornit și am început să mă gândesc.

Dacă Souki vorbise cu Wadlock, atunci însemna că și Marshland era la curent cu asta. Ancheta mea nu avansa rapid, dar de fiecare dată mai aflam ceva.

Perelli îi declarase lui Francon că în seara răpirii jucase cărți cu Betillo în barul „Delmonico”. Și, după cum spusese, se despărțise de acesta pe la zece și jumătate. Pe când Betillo declarase că fusese vorba de nouă și jumătate. De ce nepotrivirea asta? Să fi fost și Betillo băgat în toată povestea sau doar fusese cumpărat ulterior?

Aveam toată seara în fața mea. În fond, nu era o idee prea rea să-i verific alibiul lui Perelli. Mă simțeam într-o dispoziție combativă. În aceeași zi fuseseră asasinate două femei. Un individ necunoscut, cu ochelari negri, făcuse pe dracu-n patru să mă expedieze într-o lume mai bună. Moștenitoarea celei de-a patra averi din lume mi-a servit o grămadă de gogoși. Așa că mă simțeam în formă pentru a-mi băga nasul prin barul „Delmonico“, cel mai rău famat bar de pe întreaga coastă a Pacificului.

II

Vocea proaspătă a Paulei se făcu auzită la celălalt capăt al firului.

— Bună seara. Suntem „Universal Services“...

Am întrebat-o:

— Ești singură?

— Ah, Vic! Da, sunt singură. Cum a mers treaba?

— Hm, nimic senzațional... Însă poți să faci ceva. Trimite-i o telegramă lui Jack și pomenește-i despre ce am aflat în legătură cu Dedrick. Și spune-i să-i dea zor.

Mi-a promis că o să expedieze imediat telegrama.

— Și tu ce ai de gând să faci? mă întrebă ea apoi.

— O să încerc să miros ceva. Încă nu s-a făcut târziu.

— Vic, să ai grijă. Te implor!

Am asigurat-o că o să am grijă de persoana mea, după care am închis fără să-i mai dau răgazul să mă întrebe și altceva.

Am urcat în mașină și m-am îndreptat spre Monte-Verde Avenue. După câte îmi spusese Myra Toresca, la numărul 245 se afla un bungalou mic, vopsit în verde, cu o curticică pavată cu mozaic, care ținea loc de grădină, și cu un gard viu înalt, pentru a-i descuraja pe cei curioși. Zgomotul pașilor mei făcu să se aprindă o lumină la una dintre ferestre, și o siluetă se profilă câteva clipe în spatele perdelelor. Am bătut la ușă.

Ușa se deschise cât o palmă și vocea Myrei întrebă:

— Cine-i?

— Malloy.

Scoase lanțul de siguranță și deschise larg ușa. În spatele ei se zărea un culoar întunecat.

— Intră. Te așteptam.

Am urmat-o într-un salon mic și am constatat cu surprindere că gazda mea era amatoare de măști chinezești și de păpuși.

Myra era îmbrăcată tot în pantaloni și în bluza cu care o văzusem prima oară. Avea ochii umflați și era trasă la față. Se părea că nu prea dormise în ultima vreme.

— Ei bine, cum stăm? mă întrebă aducând o sticlă cu whisky, două pahare și gheață. De noaptea trecută, stau ca un leu în cușcă!

Noaptea trecută! Nu mi-a venit să cred că în ultimele douăzeci și patru de ore se întâmplaseră atâtea lucruri.

M-am prăvălit într-un fotoliu.

— Am noutăți, însă nu știu cum ne pot fi de folos. Am o pistă și m-am gândit că poate mă ajuți, dar să-ți spun mai întâi ce și cum.

Cât timp i-am recapitulat rezultatele investigațiilor mele, a rămas nemișcată în fața șemineului, cu mâinile în buzunare și cu țigara în gură. Figura îi era rece și albă.

— Sunt multe elemente, i-am spus eu în loc de încheiere, însă printre ele nu există nici o probă formală. Ori, tocmai de așa ceva avem nevoie. Trebuie să adunăm niște argumente capabile să influențeze jurații. Faptele pe care ți le-am enumerat sunt interesante, nă zic nu, dar Francon nu le poate folosi. Primul lucru de care o să mă ocup este să încerc să consolidez alibiul lui Nick. I-a spus lui Francon că a jucat cărți cu Betillo de la opt și jumătate până la zece și jumătate. Așa că o să mă duc la „Delmonico“, chiar în seara asta. Poate că o să dau de un martor care l-a văzut pe Perelli plecând la ora la care a spus. Este foarte posibil să existe un asemenea martor, care să fi tăcut până acum, de frică să nu se pună rău cu Betillo. Iar dacă o să-l gădesc, o să pun mâna pe Betillo, să-l aduc aici și să-l conving să-și schimbe declarația. De acord?

A zâmbit amar:

— E-n regulă. Iar dacă n-o să reușești să-l faci să se răzgândească, poate că o să-l fac eu să-și schimbe părerea.

— O să încercăm amândoi. Acum, ia spune-mi, Nick are prieteni? Mă refer la cineva important și dur, care l-ar putea impresiona pe Betillo. Poate că Betillo ăsta are nevoie să fie zgâlțâit de cineva.

Myra dădu din cap în semn că nu.

— Nick nu se prea împrietenește așa ușor. Și, în afară de asta, nu suntem de așa de mult timp în orașul ăsta. Însă eu o să te ajut.

Am privit-o atent și mi-am spus că merita încercat.

— Înțelege bine, i-am spus eu. Nu este vorba să lichidăm pe cineva, ci doar să-l facem să vorbească.

S-a uitat la mine în așa fel, încât am simțit că mă străbate un fior.

— Adu-l tu aici și o să-l fac eu să vorbească.

M-am ridicat din fotoliu.

— Bine, atunci hai să mergem.

A tras un sertar, a luat din el un pistol de calibrul 25, a verificat încărcătorul și l-a băgat în buzunarul din spate al pantalonilor. Și-a terminat whisky-ul, s-a privit în oglindă și a exclamat:

— Doamne sfinte! Cum arăt! Bine că nu mă vede Nick în halul ăsta!

— Chiar dacă o să arăți și mai rău, tot o să fie fericit să te vadă, i-am spus în timp ce mă îndreptam spre ușă.

— Auzi, dar dacă am merge după Barratt? L-am putea face și pe el să ciripească... îmi propuse ea în timp ce se așeza lângă mine în mașină.

— Nu prea cred că ar merge chestia asta. Nu-i așa ușor să faci pe cineva să mărturisească, am replicat eu, în timp ce rulam în direcția portului. Poate să țină figura cu Betillo, dar nu și cu Barratt. ăsta este un ticălos și jumătate. Poate să ne îndrume ce vrea el, dar, cum o să se afle pe banca acuzaților, o să jure că mărturisirile i-au fost smulse prin tortură. Și în felul ăsta n-o să ne alegem cu nimic.

— Dacă n-o să reușești să-l salvezi pe Nick, o să mă ocup eu de Barratt ăsta, făcu ea cu o voce dură și rece. Ți-o jur!

Am oprit mașina într-un loc întunecat, la câțiva metri de barul „Delmonico”.

— Mai întâi să ne ocupăm de salvarea lui Nick, i-am spus. Iar dacă n-o să reușim pe căi legale, o să avem tot timpul să ne ocupăm de Barratt. Ai mai fost până acum prin bomba asta?

— Bineînțeles. Nick își petrecea aici aproape toate serile.

— Vreau să văd camera în care Nick și Betillo au jucat cărți. Poți să aranjezi asta?

— Da, nu este ocupată, nu-i nici o problemă.

— Hai să vedem!

Am urcat cele cinci trepte de lemn care duceau spre bar. Sala era luminată puternic și plină de lume. Dintr-un tonomat, se auzeau acordurile din „*Harry Lime Theme*”. La teigheaua barului, erau instalați câțiva indivizi zdraveni, care nu prea păreau prietenoși.

Prin jurul meselor, câteva animatoare încercau să convingă clienții că ar fi fost mai bine să urce cu ele la etaj, decât să stea în sala plină de fum și să bea rachiu. Numai că tentativele lor erau lipsite de succes.

Myra nu dădea semne că ar fi fost stânjenită de atmosfera localului. A traversat sala a cărei podea era acoperită cu rumeguș de lemn, s-a apropiat de bar și i-a făcut semn unuia dintre barmani.

Am rămas în preajma ei. Patru sau cinci indivizi care stăteau cu coatele sprijinite de teighea, toți solizi și cu alură impresionantă, s-au oprit din vorbit și s-au uitat spre ea.

Apoi m-au privit câteva clipe pe deasupra umerilor, au făcut o figură scârbită și și-au concentrat din nou atenția asupra Myrei.

— Salut, păpușel! i se adresă unul dintre ei.

M-am gândit că nu peste mult timp avea să se încingă o bătaie și că fusesem un prost că o adusesem cu mine.

Însă Myra își întoarse capul, se uită dur la cei cinci și le spuse câteva cuvinte ca la ușa cortului. Indivizii nu scoaseră nici o vorbă și se prefăcură absorbiți în contemplarea barului.

Myra îi șopti ceva barmanului, care o privi atent, făcu apoi din cap un semn afirmativ și-i arătă cu degetul către scară.

— Hai, îmi spuse ea, putem să mergem.

— Da' văd că te descurci, nu glumă! am exclamat eu în timp ce urcam scările.

— Mă apăr cum pot. La început, fac ei pe grozavii, însă pe urmă sunt ca niște mielusei și-i poți manevra cum vrei. Am avut de-a face cu bărbați toată viața mea, așa că știu cum să-i iau. (Figura îi deveni rece și gânditoare.) Peste o jumătate de oră, Betillo o să joace un pocher acolo. Barmanul mi-a spus.

— O să-i dea raportul lui Betillo că ne-am interesat de el?

— Nu, ne cunoaștem, așa că n-o să spună nimic. Ia zi, ce facem? Așteptăm să urce, după care îl luăm la întrebări?

— Mai întâi să studiem terenul.

Am ajuns pe palier. În fața noastră se întindea un culoar, cu camere de ambele părți.

— La numărul 15, spuse Myra.

A luat-o înaintea mea, s-a oprit după câțiva metri și a deschis o ușă.

Camera era destul de mare. Sub lustra cu abajur verde se afla o masă mare, cu două perechi de cărți puse pe ea și cu fise de pocher pregătite în lăcașurile de lemn. În jurul mesei erau așezate vreo zece scaune. Trei scuiptoare de aramă completeau mobilierul.

— În regulă, am spus eu, acum vreau să văd ușa de serviciu pe unde a plecat Nick.

A stins lumina și m-a condus până-n capul culoarului. O ușă dădea într-o pasarelă amplasată deasupra străzii, din care pornea o scară cu treptele de lemn, care conducea până jos.

— Mda. Atunci, o să-l așteptăm pe Betillo, iar dacă o să facă pe nebunul, o să-l punem noi cu botul pe labe. Dar mai întâi trebuie să încercăm să-l convingem că are tot interesul să ne urmeze de bună voie...

În timp ce ne întorceam, am întrebat-o:

— Știi cum va, există vreo cameră liberă pe-aici?

— N-ai decât să te uiți.

Și a deschis ușa cea mai apropiată și a aprins lumina. Imediat s-a auzit un strigăt de furie, urmat de un potop de înjurături. Myra a stins lumina și a închis ușa.

— Asta-i ocupată, făcu ea și se îndreptă spre următoarea ușă.

— Hei, stai, am oprit-o eu, luând-o de braț. Dacă o să continui tot așa, o să declanșezi o adevărată revoluție. Să încercăm mai întâi la camera de vizavi de cea cu numărul 15.

Am mai făcut câțiva pași și ne-am oprit în dreptul acelei camere. Am bătut încet la ușă. Înăuntru se auzi o mișcare, după care ușa s-a deschis.

O blondă înaltă, cu figura plictisită, îmbrăcată într-un capot de o curățenie îndoielnică, mă privi lung. Figura fardată cam mult i se luminea, iar buzele-i rujate violent schițară un zâmbet.

— Bună seara, iubițel, mă cauțai?

În același timp dădu cu ochii și de Myra, iar fața i se înăspri pe loc.

— Ce vreți?

Mi se părea cunoscută. Am făcut un efort de memorie și mi-am amintit de acea seară petrecută cu un an în urmă. Mă aflasem într-o situație destul de neplăcută. După ce fusesem aruncat prin niște geamuri, îmi găsisem refugiul în acel culoar, unde blonda din fața mea mă salvase. Am întrebat-o:

— Nu-ți mai amintești de mine? Ne-am distrat de minune... (Mi-am adus figura în lumină, ca să mă poate recunoaște.) Tre-cusem printr-o fereastră, cu toți sticleții din Coral Gables pe ur-mele mele.

M-a privit atent, și-a încruntat sprâncenele, după care figura i s-a luminat:

— Sigur că da! Cum naiba să te uit! Ba, dimpotrivă, îmi aduc aminte perfect de tine! M-ai văduvit de cele mai frumoase cearșafuri ca să cobori de la fereastra mea. Ce-i cu tine? Ce faci, iar ai probleme?

— Putem intra? Avem ceva de discutat.

O privi pe Myra.

— Și ea?

— Da, suntem împreună și vreau să discut ceva cu tine.

Probabil că și-a adus aminte că o recompensasem pentru serviciul pe care mi-l făcuse, încât s-a dat la o parte din pragul ușii:

— Bine, intrați. Deși ăsta nu-i un loc prea nimerit pentru a primi musafiri.

Era evident că remarca fusese adresată Myrei.

Am intrat într-o încăpere mică, neaerisită și mobilată sărăcăcios. Un pat, o canapea, o chiuvetă și un covor uzat până la urzeală erau singurele ornamente ale camerei.

— Nu-mi amintesc prea bine de numele tău, i-am spus, sprijinindu-mă de perete.

— Lola, făcu blonda, așezându-se pe pat.

Myra se sprijini cu spatele de chiuvetă, examinând camera cu o curiozitate nedisimulată. Lola o observa, așteptând din partea ei o reflecție, care însă nu sosi.

— Tot pe Betillo îl caut, am informat-o eu. Îți mai amintești? Ultima dată venisem să-l văd însoțit de un ciomag.

— Ce ți-a mai făcut? întrebă Lola interesată. Nu-l pot suferi pe porcul ăsta.

— Mie personal nu mi-a făcut nimic, însă l-a dat în gât pe prietenul ei, i-am spus arătând spre Myra. Este vorba despre Nick Perelli.

Lola făcu ochii mari.

— Aha, individul ăla care l-a răpit pe Dedrick! Nu mai spune! Am citit chestia asta prin ziare. (O privi pe Myra cu un aer invidios.) Și ia zi, drăguțo, frumușelul tău a pus laba pe cinci sute de miare?

Figura palidă a Myrei se crispă. Am intervenit imediat:

— Stai, stai, nu te ambala! Nu e chiar așa. Perelli este nevinovat. Este victima unei înscenări. În momentul în care a avut loc răpirea, juca pocher cu Betillo, numai că ăsta l-a dat pe mâna poliției. Și eu asta caut, să demonstrez că nu a fost așa.

— Ce porcărie! Betillo ăsta ar vinde-o și pe mă-sa, dacă ar lua un preț bun, făcu Lola scârbită.

Mi-a venit brusc o idee:

— Nu l-ai văzut cumva pe Perelli când a plecat?

— De unde să plece? Ce vrei să spui?

— Se afla împreună cu Betillo în camera numărul 15. Și a pretins că a plecat pe la zece și jumătate. Iar Betillo a spus că s-au despărțit la nouă și jumătate. Răpirea a avut loc în jur de ora zece.

Lola închise ochii, străduindu-se să-și amintească.

— Nu cred să-l fi văzut, spuse ea în cele din urmă. În seara aia a fost o adevărată defilare pe la mine.

— Era îmbrăcat cu o vestă albă de mătase, adăugă Myra, o cămașă bleumarin și purta o cravată albă.

Lola rămase cu gura căscată de uimire.

— Păi înseamnă că el a fost! Îl cunosc, cum să nu! Mi-a spus că se numește...

S-a întrerupt brusc și a roșit, probabil pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani.

O liniște grea, încărcată de electricitate se instalează între noi.

Myra fu cea care rupse prima tăcerea:

— Hai, continuă, nu-ți face probleme din cauza mea. Va să zică, în seara aia a venit să te vadă, nu?

Lola se ridică dintr-un salt. Obrajii încă îi mai erau îmbujorați, însă privirea îi devenise ostilă și dură:

— Ieșiți amândoi de-aici! Hai, cărați-vă! Nu mai scot o vorbă.

— Nu te enerva! am încercat eu s-o potolesc. Situația este destul de gravă. Përrelli a dat de belea, așa că, dacă-l poți ajuta, nu trebuie să mai stai pe gânduri! Dacă poți dovedi că a plecat de la „Delmonico“ la zece și jumătate, înseamnă că i-ai salvat viața. A fost cu tine în seara aia?

Lola îi aruncă Myrei o privire rapidă și scrutătoare.

— Gata cu vorbăria! Hai, întindeți-o!

Am făcut câțiva pași până la ușă, am deschis-o și i-am arătat Myrei culoarul cu degetul.

— Myra, du-te și așteaptă-mă în mașină. Am ceva de discutat cu Lola. Vin și eu imediat.

— Și cu Betillo cum rămâne? întrebă Myra. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Lasă-l naibii pe Betillo! Du-te și așteaptă-mă în mașină!

Myra ieși din cameră cu spatele foarte drept și palidă. Am închis ușa în urma ei, mi-am scos din buzunar pachetul de țigări și i-am oferit una Lolei.

A strâmbat din nas, dar a acceptat țigara.

— Data viitoare să te gândești de două ori, dacă ai de gând să vii împreună cu o femeie într-o bombă ca asta, făcu ea iritată. Am fost cam a naibii!

— Știu și-mi pare rău, însă nu aveam cum să prevăd chestia asta. Dar, în fond, s-ar putea să am baftă. Lola, nu trebuie să fii timidă, ce naiba! A fost sau nu Perelli cu tine?

— Sigur că a fost. După ce a terminat de jucat cărți cu Betillo, a venit la mine. E un client vechi.

— Îți amintești pe la ce oră a plecat?

— Păi, pe la zece și jumătate, cam așa ceva.

— Mda, am făcut eu sarcastic, va să zică Betillo nu a mințit când a spus că s-a despărțit de Perelli la nouă și jumătate.

Lola nu a făcut nici un comentariu.

— Probabil că lui Perelli i-a fost frică să nu audă Myra ceva și s-a bizuit pe Betillo ca să-i confirme versiunea. Lola, s-ar putea să fie nevoie să depui mărturie. Trebuie neapărat să-i confirmi alibiul.

— Puțin îmi pasă, a răspuns ea, dând din umeri, însă tipa asta cu care ai venit are nasul cam pe sus. Își imaginează că, dacă un tip stă cu ea, ăsta nu se mai uită la nici o altă femeie. Numai că în viață nu se prea întâmplă așa.

Am scos la iveală o bancnotă de o sută de dolari.

— Îți datorez banii ăștia pentru cearșafurile pe care ți le-am stricat anul trecut. Iar dacă o să fie nevoie să depui mărturie pentru Perelli, o să te anunț eu.

A luat bancnota, a îndoit-o și și-a băgat-o în sutien.

— Bărbații sunt niște porci, concluzionează ea, aruncându-și pe jos țigara pe jumătate fumată și strivind-o cu piciorul.

III

Am deschis portiera Buick-ului, m-am urcat la volan și am pornit motorul.

Myra fuma gânditoare.

— Îl lăsăm în pace pe Betillo? mă întrebă ea cu o voce joasă și parcă fără nici un timbru.

— Se pare că a spus adevărul, i-am răspuns fără s-o privesc. Nick s-a despărțit de el pe la nouă și jumătate.

Am luat-o pe Monte-Verde Avenue, de data asta într-o viteză rezonabilă.

— Văd că preferă să-și riște viața, decât să-și mărturisească micile lui escapade, am făcut eu.

— Oh, mai taci! exclamă Myra, cu o voce în care se putea ghici nesiguranța. Nu-ți cer să-l aperi. Aș fi făcut orice pentru el, mă înțelegi? Orice! Când era la pârnaie, îl așteptam. Când era eliberat, stăteam la poarta pușcării ca să-l întâmpin. Când rămânea lefter, și asta se întâmpla mai tot timpul, îi dădeam parale. Toată noaptea trecută m-am plimbat prin casă și mi-am făcut sânge rău. Și acum să află că m-a înșelat cu o târfă ordinară, în cotețul ăla și, colac peste pupăză, pe parale!

— Ce să-ți spun, îmi frângi inima! Ei bine, de acord, te-a înșelat! Și ce-i cu asta? N-ai decât să-l lași cu fundu-n baltă. Ești liberă. Precis că există o grămadă de tipi care nu ar vrea decât să te facă fericită.

Și-a întors fața spre mine, furioasă foc.

I-am zâmbit:

— Și nu te ambala, puișor. Nu face bine la ten.

Mi-a înfruntat privirea, și-a mușcat limba, după care a surâs vinovată:

— Probabil că ai dreptate. Toți bărbații sunt la fel. Aș vrea să nu-l iubesc pe nemernicul ăsta. Dacă o să scape din rahatul în care a intrat, o să-i zic eu vreo două de o să-l usture. O să se sature el de blonde, câte zile o avea!

Am oprit în fața bungoului ei. M-a întrebat:

— În fond, ce ne oprește să nu spunem la poliție despre invida asta? Cu mărturia ei, Nick o să fie eliberat.

Am dat din cap:

— Nu pune prea multă bază pe așa ceva. Mai întâi și-ntâi, n-o să fie crezută. Una ca ea nu este ceea se numește de obicei un martor onorabil. Și nu mai avem pe nimeni care să confirme versiunea Lolei. Probabil că Nick s-a gândit și el la fel.

— Cu alte cuvinte, ne-am deranjat de pomană?

— Exact. Trebuie să găsesc un alt unghi de atac. O să te țin la curent.

M-am aplecat și i-am deschis portiera.

— Și, în primul rând, nu-ți face griji. Poate că nu pare așa, dar de progresat, progresăm. Iar mâine vom mai descoperi ceva. Noapte bună.

Și-a pus mâna pe brațul meu:

— Îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut, îmi spuse ea. Nu te lăsa învins! Țin neapărat să-l recuperez pe ticălosul ăla.

Am urmărit-o din priviri cât a urcat aleea spre micul ei bungalou, după care am pornit mașina din loc.

IV

Am luat-o pe drumul larg, trasat în nisip printre dune, care conducea la căsuța mea. Brusc, farurile Buick-ului luminară în fața gardului de la intrare o mașină de dimensiuni mari.

Am încetinit, am trecut schimbătorul de viteze la punctul mort, după care am oprit lin. M-am dat jos și m-am apropiat de mașină. La lumina tabloului de bord am recunoscut figura palidă și crispată a Serenei Dedrick. S-a întors spre mine și ne-am privit.

— Sper că nu v-am făcut să așteptați prea mult, am spus eu cam mirat de vizita asta neașteptată.

— Nu are nici o importanță. Trebuie să-ți vorbesc.

— Poftim, intrați.

Și i-am deschis portiera de la mașină. A coborât, punându-și pe umeri o capă stacojie de mătase. Sub razele lunii, era frumoasă ca un vis.

Am mers tăcuți pe alee, până am ajuns pe verandă. M-am dat la o parte și am lăsat-o să intre, întrebându-mă în sinea mea ce voia.

În salon, am aprins veioza de lângă canapea și m-am interesat cu ce o pot servi:

— Doriți ceva de băut sau o cafea?

— Nimic, îmi răspunse scurt.

Când s-a așezat, capul i-a alunecat de pe umeri. Am constatat că se îmbrăcase deosebit de elegant pentru vizita asta: o rochie albă de mătase brodată cu aur, demnă de a fi purtată la un bal dat de un cap încoronat, un colier cu diamante care-i scânteiau la gât și o brățară cu briliante, mare, de vreo zece centimetri, care-i înconjură încheietura mâinii.

Mi-am turnat un whisky sec și m-am lăsat să cad în fotoliul meu preferat. Mă simțeam obosit și cam demoralizat.

Însă suspiciunea mea nativă era totuși trează. Ca urmare a unei inspirații de moment, m-am ridicat și am apăsat pe un întrerupător fixat pe perete. După care m-am întors și m-am așezat din nou în fotoliu.

Serena îmi urmări mișcările cu o privire bănuitoare.

— Am decuplat telefonul din dormitor și am făcut legătura aici, i-am explicat eu. Și acum, doamnă Dedrick, cu ce vă pot fi de folos?

— Am venit să-ți cer să nu te mai ocupi de afacerea asta de răpire.

Am băut o înghițitură de whisky și m-am uitat la ea, prefăcându-mă mirat.

— Cred că glumiți, nu?

Conturul gurii i se înăspri:

— Cătuși de puțin. Dumneata ești un individ care face numai gafe. Încerci să afli lucruri care nu te privesc. Poliția a arestat pe cineva. Din punctul meu de vedere, nici nu încape îndoială că el este cel care l-a răpit pe soțul meu. Așa că nu mai are nici un rost să complici lucrurile.

Mi-am aprins o țigară, am aruncat chibritul în șemineu și am suflat fumul în direcția tavanului.

— Doamnă Dedrick, tipul care a fost arestat de poliție nu are nici înclin și nici în mână cu povestea asta. Și, cu totul întâmplător, îmi este prieten. Așa că o să-mi continui investigațiile, până când o să dovedesc că este nevinovat.

A pălit brusc, iar ochii i-au scânteiat. Măinile pe care și le ținea pe genunchi i s-au crispat.

— Dacă o să renunți la planurile tale, sunt dispusă să te plătesc, roști ea cuvintele cât se poate de sec.

Am replicat:

— Ați fi uimită dacă ați afla câte femei frumoase cu un cont zdravăn în bancă și cu simțul moral cam deficitar au încercat să mă cumpere. Așa că-mi pare rău, dar asta nu-i o pâine pe care s-o mănânc.

— Prețul îl fixezi tu, insistă ea cu o voce în care clocotea furia.

— Mda, am înțeles, însă tot nu mă interesează. Dacă asta a fost tot ceea ce doreați să-mi spuneți, v-aș ruga să mă scuzați. Sunt frânt de oboseală.

— Cincizeci de mii de dolari, făcu ea, pândindu-mi reacția.

I-am adresat un zâmbet larg.

— Doamnă Dedrick, din câte observ eu, suntem pe cale să ne târguim asupra prețului vieții unui om. Dacă o să-mi opresc ancheta, Perelli poate fi trimis la camera de gazare. Orișicât, nu-i doriți moartea, nu?

— Nu-l cunosc pe Perelli ăsta. Și nici nu am de gând să-l cunosc. Dacă o să fie vinovat, înseamnă că așa este. Îți dau cincizeci de mii de dolari dacă pleci o lună din oraș. Ești de acord?

— Doamnă Dedrick, nu pot să plec o lună, pentru că sunt foarte ocupat. Trebuie să-l găesc pe cel care v-a răpit soțul.

— Șaptezeci de mii.

— Dar, în fond, de ce vă este frică? De ce doriți să mă împieciocați să descopăr adevărul?

A repetat:

— Șaptezeci de mii.

— La urma urmelor, ce i s-a întâmplat lui Dedrick? A primit o lovitură care l-a scos din circulație? Ați descoperit că tatăl dumneavoastră a pus la cale toată istoria asta și acum încerci să-l salviți? Sau sunteți condusă de niște scopuri mai egoice? Sau poate că nu vreți decât să ascundeți publicului că ați fost trasă pe sfoară de un traficant de droguri?

A articulat cu greutate:

— O sută de mii!

Buzele îi erau albe, văduvite de sânge.

— N-o să accept nici pentru un milion, i-am spus ridicându-mă. Așa că vă puteți menaja saliva. O să-mi văd de treaba mea și am de gând să mi-o duc la bun sfârșit. Bună seara!

S-a ridicat și ea. Calmul ei brusc și oarecum neobișnuit m-a determinat să inspectez rapid din ochi încăperea, ca să mă asigur că nu venise cu vreo poșetă. Era în regulă. Nu venise cu așa ceva. În starea în care se găsea, dacă ar fi avut o armă în mâini nu ar fi ezitat să tragă.

— Asta-i ultimul tău cuvânt? m-a întrebat.

— Dacă am spus „bună seară“, atunci așa rămâne. Să nu credeți că puteți face întotdeauna așa cum vreți. Haideti, doamnă Dedrick, întoarceți-vă acasă! Mă obosiți, zău așa!

— Există și alte mijloace de a te pune cu botul pe labe, făcu ea, schițând un zâmbet rece și amar. Cu toate astea, îți mai ofer o ultimă șansă. Două sute de mii de dolari. Ce spui?

Am strigat la ea:

— Ieși afară!

Și am traversat salonul pentru a-i deschide ușa.

A făcut câțiva pași, s-a apropiat de telefon, a format un număr, a așteptat câteva secunde, după care a început să strige cu o voce stridentă, care m-a făcut să tresar:

— Poliția! Ajutor! Veniți repede!

A pus receptorul în furcă, după care și-a întors privirile spre mine, cu același zâmbet răutăcios.

— Mda, nostim, am fost eu de acord, așezându-mă în fotoliu. Și de-a ce vă jucați? De-a violul?

Și-a dus mâna în dreptul decolteului și, cu un gest brusc, și-a rupt rochia. Apoi și-a înfipt unghiile în carnea albă și s-a zgâriat. Patru dungi roșii apărură instantaneu. Și-a ciufulit părul, a tras un picior în măsută de a răsturnat-o, după care s-a opintit în canapea, răsturnând-o și pe ea în dreptul șemineului. Cât timp își desăvârșea opera, deranjând covorul de la locul său, am luat telefonul și am format rapid un număr.

— Alo? îmi răspunse Paula.

— Am probleme. Vino repede la mine acasă! Știi ce ai de făcut. Ia-l pe Francon de acasă, fiindcă în cinci minute o să fiu acuzat de viol. Doamna Dedrick a și aranjat totul.

— Vin imediat, spuse Paula și închise.

Am lăsat receptorul din mână și mi-am aprins o țigară.

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră, i-am sugerat eu politicos, mi-aș rupe și ciorapii. Ar fi mult mai realist.

— Ești un tâmpit, și o să regreti că nu ai acceptat banii ăia. O să iei pe puțin doi ani, ascultă-mă pe mine.

— V-ați zgârcit de pomană, i-am spus dând din cap cu părere de rău. Nu a avut nici un rost. Sub unghiile mele n-o să se găsească nici o particulă din pielea dumneavoastră. Țasta-i lucrul care se verifică mai înainte de toate.

Afară se auzi zgomotul unei mașini, care se opri scrâșnind din frâne. Serena scoase un strigăt ascuțit și o zbughi pe ușă, clătinându-se.

Am rămas locului, fără să mă mișc.

În grădină se auzeau pași grei.

Cineva răcni:

— Stai, fetițo, că am ajuns!

Sergentul Mac Graw apărură în pragul ușii, schimonosindu-și gura într-un rânjet răutăcios. În mână avea un pistol.

— Dacă faci o mișcare, am și tras! lătră el la mine, fulgerându-mă cu privirea.

— Bătrâne, nu lua lucrurile în tragic! i-am răspuns eu, scuturându-mi scrumul de la țigară pe podea. Individa asta nu a făcut decât o glumă.

— Nu zău? O glumă? Ia ridică-te și saltă mâinile!

M-am ridicat din fotoliu și am înălțat mâinile în aer.

A intrat în încăpere cu un pas prudent.

— Ei, ia să vedem noi!... Să-l vedem mai îndeaproape pe satirul ăsta... De mult timp te miros eu că ești un individ dubios...

Un polițist în uniformă își făcu apariția, sprijinind-o pe Serena, care se prăbuși într-un fotoliu. Zgârieturile îi sângerău și două dâre subțiri și purpurii i se scurgeau pe sutien. Își juca rolul destul de bine.

— Mamă, Doamne! exclamă Mac Graw. Păi, asta-i doamna Dedrick! Hei, ia pune-i cătușele animalului ăstuia!

Politiștul în uniformă se apropie de mine și, cu o mișcare scurtă, închise cătușele în jurul încheieturilor mâinilor mele, după care mă dădu deoparte, ca pe un lucru lipsit de importanță.

— O să curgă multă apă pe gârlă până o să vezi tu vreo femeie, îmi spuse el cu voce joasă.

Mac Graw își făcu de lucru pe lângă Serena, care plângea și tremura. Îi aduse un pahar cu whisky și rămase lângă ea, cu figura congestionată și cu privirea descumpănită.

Din când în când, mai spunea: „Ce porcărie!“, după care-și freca bărbia gânditor.

— Dă-mi capa de acolo! îi spuse brusc Serena. Mă simt mai bine. Am venit aici să vorbesc despre soțul meu, când, nici una, nici alta, a sărit pe mine ca o fiară.

Am intervenit:

— Frumoaso, cred că se întâmplă destul de rar să sară vreo fiară pe tine. Înseamnă că habar n-ai ce-i aia scârba.

Mac Graw făcu doi pași și-mi trase una cu dosul palmei.

— Așteaptă nițel să te ducem la sediu și o să vezi tu! De mult timp aștept ocazia asta.

— Păi atunci, eu zic să profiți de ea până nu-ți zboară de sub nas, l-am invitat eu zâmbind.

— Doamnă, sunteți atât de amabilă să ne însoțiți până la sediu? o întrebă Mac Graw. Este de la sine înțeles că, dacă nu vă simțiți în stare, nu sunteți obligată să mergeți cu noi.

— Ba da, cum să nu, țin neapărat să stau de vorbă cu comisarul Brandon. Individul ăsta are neapărată nevoie de o lecție.

— O s-o aibă, fiți fără grijă, făcu Mac Graw, arătându-și dinții. Bine, atunci, dacă sunteți gata, putem merge...

Politiștul în uniformă mă luă de braț și mă târî spre ușă.

— Dacă încearcă să facă pe șmecherul, trage-i una, îi recomandă Mac Graw.

Eu și păzitorul meu ne-am instalat pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce Mac Graw și Serena au luat loc în față.

Când am cotit pe Orchid Avenue, am zărit mașina mică și decapotabilă a Paulei, care rula în sens invers.

V

Mifflin tocmai era pe punctul de a pleca, când am intrat cu toții în sala destinată interogatoriilor. Cu pardesiul pe el și pălăria pe cap, stătea aplecat asupra unui birou și dădea ultimele instrucțiuni unui inspector de serviciu.

Când mi-a văzut cătușele la mâini, a făcut ochii mari și a aruncat niște priviri întrebătoare când spre mine, când spre Mac Graw.

— Ce dracu' s-a întâmplat? mormăi el cu o voce spartă. De ce l-ați arestat?

— Șefu', este acuzat de tentativă de viol. Jigodia a agresat-o pe doamna Dedrick. Noroc că am ajuns la timp...

Pe figura lui Mifflin se putea citi o năuceală totală. Ochii îi erau cât două farfurioare.

— Așa este, doamnă? o întrebă el pe Serena, privind-o stupefiat. Intenționați să depuneți plângere împotriva lui Malloy?

— Da, făcu ea scurt. Unde este comisarul Brandon?

— Nu este de serviciu în seara asta, răspunse Mifflin. (Mi s-a părut că în vocea lui plutea o nuanță de ușurare.) Aduceți un scaun pentru doamna Dedrick, ce mai stați!

Serena se așeză, iar capă de pe umeri i se desfăcu, permițând lui Mifflin și inspectorului de serviciu să constate „stricăciunile”. Mifflin trase zgomotos aer pe nări și se uită la mine cu o privire încărcată de reproș și de oroare.

— Tu i-ai făcut toate astea?

— Nu, nu eu.

Mac Graw se pregăti să-mi tragă un pumn în figură, însă Mifflin interveni cu o rapiditate de necrezut pentru cineva atât de corpolent, și-l împinse pe Mac Graw înapoi cu câțiva pași.

— Ajunge! se răsti el dur. Unde te crezi?

Mac Graw îmi adresă un rânjat feroce:

— Am un chef nebun să-i tăbăcesc pielea porcului ăstuia!

— Gura! lătră Mifflin la el.

După care se întoarse spre Serena și o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, doamnă Dedrick?

— M-am dus la el să-l întreb în ce stadiu este ancheta pentru găsierea soțului meu, explică Serena cu o voce calmă și rece. Abia am ajuns, de vreo cinci minute, și s-a și aruncat asupra mea. M-am luptat cu el și am reușit să pun mâna pe telefon ca să anunț poliția. Atunci, mi-a rupt rochia și m-a zgâriat. Noroc că a sosit inspectorul, fiindcă eram la capătul puterilor!

Mifflin își dădu pălăria pe ceafă și-și șterse fruntea cu batista. Avea un aer complet năuc.

— Nu te frământa fără rost, i-am spus eu liniștit. Minte. Uite ce e, eu propun să avem o discuție doar noi trei, eu, ea și cu tine. Dacă ziariștii or să audă ceea ce am de spus, ea va fi prima care va avea de pătit.

— Da, da, chiar pretind să fie convocată presa, strigă Serena. Am de gând să merg până la capăt. Vreau ca toată povestea asta să aibă parte de toată publicitatea. Îmi mențin plângerea. Individul ăsta trebuie să înfunde pușcăria și trebuie să i se ridice dreptul de a mai profesa!

În acel moment se deschise ușa și-și făcu apariția Paula, cu o valijoară de piele în mână. Gâfâia și, pentru prima oară de când o cunoșteam, părul îi era în dezordine.

— Nu l-am putut aduce pe Francon, spuse ea cu sufletul la gură, nu era acasă. Ai fost acuzat?

Mac Graw o luă de braț:

— Nu ai dreptul să intri aici! Ieși afară!

— Las-o în pace! mârâi Mifflin.

Mac Graw îi dădu drumul cu regret, iar Mifflin o întrebă:

— Ce vrei?

Paula puse pe masă valijoara de piele și o deschise, lăsând să se vadă un magnetofon portabil.

— Îți mai amintești, doamnă Dedrick, am început eu, că la începutul interesantei noastre convorbiri, am apăsas pe un întrerupător. V-am explicat că decuplasem telefonul din dormitor și îl cuplasem pe cel din salon. Însă, de fapt, am pornit magnetofonul ăsta. De obicei, când primesc vizite de-astea simandicoase, în timpul nopții, îmi iau și eu măsurile mele de prevedere, pentru a nu fi inculpat cumva de tentativă de viol.

Serena îmi adresa o privire ucigașă.

— Minte! strigă ea. Trebuie să-l acuzați! Ce mai așteptați?

Am continuat, fără s-o bag în seamă:

— Hai, Paula, dă-i drumul!

Paula apăsă un buton al magnetofonului.

Când se auzi vocea mea, deosebit de distinctă, toată lumea tresări..

Iar apoi răsună vocea Serenei, „Prețul îl fixezi tu“. În aceeași clipă, Serena se năpusti spre magnetofon, însă Paula îi bară drumul.

— Opriți-l! urlă Serena. Nu mai vreau să aud nimic! Opriți-l!

I-am făcut semn Paulei, care apăsă pe alt buton.

— Poate că este mai bine să lăsăm magnetofonul să meargă până la sfârșit, făcu Mifflin cu o voce suavă... Doar dacă nu aveți de gând să vă retrageți plângerea, doamnă Dedrick...

Serena se îndreptă de spate. Avea aerul unei regine jignite. Mă privi fix câteva secunde, după care merse spre ușă și ieși, fără să se obosească s-o mai închidă în urma ei.

Cât timp i-au răsunat pașii pe culoar, din ce în ce mai slab, nimeni nu a deschis gura și nici nu a făcut vreo mișcare.

Mifflin fu cel care rupse primul tăcerea:

— Scoateți-i cătușele! ordonă el scurt.

Mac Graw se conformă. Privirea lui evoca pe cea a unui tigru care vede cum îi zboară de sub nas un prânz copios.

— Văd că nu te lași luat pe nepregătite cu una, cu două, făcu Mifflin, cu o admirație nedisimulată. Eu eram sigur că ai încurcat-o!

— Mda, am făcut eu, frecându-mi încheieturile. Acum, dacă ai timp, eu zic să mergem în biroul tău. Trebuie să vorbesc cu tine. (M-am întors apoi spre Paula, care închidea valijoara.) Ai venit cât se poate de repede! Îmi pare rău că te-am deranjat! Probabil că te-am luat din pat!

— M-ai luat din baie, spuse ea. Și acum, dacă nu mai întrezezi nici o altă situație nostimă ca asta, am de gând să mă întorc la baia mea.

— Du-te și-ți mulțumesc! Chiar că m-ai scos din ghearele unei fiare!

Și i-am zâmbit candid lui Mac Graw.

Acesta ieși din încăpere, cu ceafa roșie ca de rac.

După ce plecă și Paula, m-am instalat împreună cu Mifflin în biroul supraîncălzit al acestuia.

— Dacă povestea asta o să se termine cu lovitura de teatru pe care o întrevăd chiar de pe acum, să știi că publicul o să aibă parte de niște revelații trăsnet.

Mifflin se căută disperat prin buzunare de o țigară și, negăsind, își aținti privirea asupra mea, ridicându-și sprâncenele:

— Dă-mi și mie o pipă... Mi le-am terminat pe ale mele. Ce înțelegeți prin revelații trăsnet?

— Totul pare să indice faptul că Marshland a pus la cale chestia cu răpirea. Dedrick este un traficant de droguri care lucrează sub ordinele lui Barratt. Iar sarcina lui Dedrick este să se ocupe de aprovizionarea pieței pariziene. Am senzația că Marshland l-a dibuit și a năimit pe cineva să se debaraseze de ginerele său. Din cauza asta Serena Dedrick mi-a propus să las baltă cercetările.

Mifflin părea de-a dreptul stupefiat.

— Atunci, unde naiba este Dedrick?

— Asta încerc să aflu. După mine, s-ar putea să aflăm de la Barratt. Dar în banda asta mai există încă un personaj, care precis că știe tot atât cât și Barratt. Un tip înalt, cu umeri lați, îmbrăcat într-un costum ruginiu și cu o pălărie albă.

— Și noi îl căutăm pe individul ăsta. Aha, va să zică, tu ai fost ăla care ne-a dat pontul despre el, nu?

— Da, eu. Eram pe altă pistă, altminteri v-aș fi așteptat. V-ați uitat în coșul de gunoi din camera aia?

— Da... se pare că și-a petrecut noaptea acolo, nu?

— Da, așa s-ar părea.

— Mda, încercăm să punem mâna pe pasărea asta. Dar ce te face să crezi că Marshland este și el amestecat?

I-am povestit despre vizita făcută la „Beach Hotel“.

— Dacă ar fi să ne luăm după Serena Dedrick, individul a plecat prin Europa, numai că eu nu cred una ca asta.

— Poate că ar fi bine să mă reped până la el acasă și să-l iau la întrebări.

— Auzi, mai bine așteaptă până mâine. Dacă între timp avem probe că Barratt este traficant de droguri, ce crezi, o să putem scoate ceva de la el?

Mifflin rânji sinistru:

+ Putem încerca.

— Bine. Acum, ia spune-mi, știi vreo modalitate prin care poți face rost de niște marijuana? Să zicem, vreo două sute de țigări?

— S-ar putea ca cei de la brigada de stupefiante să aibă așa ceva. De ce?

— Încearcă să împrumuți. Nu numai Barratt poate să pună la cale o înscenare. În cursul zilei de mâine, o să primiți un pont cum că Barratt are ascunse în camera lui câteva sute de țigări cu marijuana. Îl înhățați, îl scuturați nițel și sunt convins că n-o să reziste. Așa că o să cîrpească...

Mifflin făcu ochii mari:

— Nu se poate! Dacă află Brandon...

— De unde vrei să afle?

M-a privit fix, și-a scărpinat ceafa gânditor, după care a dat din cap.

— Vic, nu-mi place chestia asta.

— Nici mie nu-mi place, însă este singurul mod prin care putem să dăm de capăt afacerii ăsteia.

— Bine, de acord. Dar dacă refuză să vorbească, să știi că o s-o încurcăm.

— Asta-i treaba voastră. N-ai decât să-l lași pe Mac Graw să-l ia la întrebări. Mai ales că, de când l-ai împiedicat să mă chelfănească, se simte frustrat.

Mifflin ieși și mă lăsă singur vreo douăzeci de minute. Când se întoarse, avea cu el o cutie de lemn.

— Ca să primesc țigările astea, am fost obligat să-i spun adevărul șefului de la stupefiante. De câteva luni bune încercă să-l tot prindă pe Barratt cu mâța-n sac, dar nu a reușit. Ideea ta i s-a părut excelentă. (Mifflin părea indignat.) Văd că există polițiști care nu au nici un pic de simț moral, concluzionez el.

Am luat cutia și m-am ridicat.

– Nici eu nu am așa ceva, atunci când este vorba despre o javră ca Barratt.

– Vic, să fii atent! Tipa asta, Serena Dedrick, s-a uitat cam nasol la tine adineaori. Nu prea mi-a plăcut.

– Știu, am văzut și eu. Dar Perelli ce mai face?

– Bine. Francon a trecut în dimineața asta să-l vadă. Nu-ți face griji pentru el, cel puțin pentru moment.

– Nu există nici un mod prin care aş putea vorbi cu el?

– Nu. Este imposibil. Brandon a mai pus încă un polițist în fața celulei lui. Doar Francon are permisiunea să-l viziteze.

– Tim, după ce o să-l înhățați pe Barratt, să faceți pe dra-cu-n patru ca să vorbească. Sunt convins că el deține tot secretele.

– Dacă știe într-adevăr ceva, atunci o să-l fac eu să cânte, îmi promise el.

Mi-am luat valijoara cu magnetofonul din sala de interogatorii, am coborât în stradă și am făcut cu mâna unui taxi.

Era unsprezece fără zece.

Avusesem o zi a naibii de grea.

CAPITOLUL VI

I

Până la prânz, m-am ocupat cu tot felul de treburi curente la agenție. Se simțea lipsa lui Kerman, care, fiind la Paris, mă priva de ajutorul său în rezolvarea unor probleme de importanță secundară, așa încât eram obligat să le rezolv de unul singur. Însă pe la ora unu, am reușit să termin toate mărunțișurile și să mă consacru din nou răpirii lui Dedrick.

— În după-amiaza asta o să mă duc la Barratt, i-am spus Paulei în timp ce luam împreună un prânz frugal, în biroul meu. Am o mică surpriză pentru el.

Și i-am povestit toată tărășenia pe care o pusesem la cale cu Mifflin.

— Așa că, după ce o să-l înhațe pe Barratt și o să-i trântască în spate o mică acuzare, poate că o să reușească să-l mai îmbânzească nițel. În orice caz, Mifflin așa mi-a promis.

Paulei nu-i prea plăcu ideea. Însă adevărul este că dezaproba orice procedeu care depășea limitele legale. M-a întrebat:

— Și care-i planul tău? O să intri în casa lui cât lipsește?

— Chiar așa. Știu că este cam riscant, dar asta este situația. De câtva timp, tot scot bani din buzunar. O să-l conving pe Maxie să mă lase să trec.

— Vic, să fii atent!

I-am zâmbit:

— Îmi tot recomanzi să fiu atent. Ce-i cu tine? Cu doi ani în urmă, nu prea erai așa.

Mi-a adresat un zâmbet fugar și obosit:

— Mă rog, cred că știi tu ce faci, numai că eu aș vrea să-ți reiei ocupațiile liniștite de altădată. Vic, chestiile astea pe muche de cuțit pe mine mă dau gata.

— Să știi că nu de dragul aventurii m-am băgat în istoria asta. Dacă Perelli nu mi-ar fi salvat viața, nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Dar, acum, sunt obligat să merg până la capăt.

Pe la unu și jumătate, mi-am oprit mașina în fața blocului din Jefferson Avenue.

Maxie ardea gazul în fața biroului său. Nu se vedea nici o recepționeră, iar căștile telefonice zăceau stinghere pe masă. M-am îndreptat spre el și i-am spus direct:

— Știu că ai nevoie de parale. Dacă-mi dai o mână de ajutor, am ceva pregătit pentru tine.

M-a privit neîncrezător.

— Nu refuz niciodată paralele. Despre ce-i vorba?

— Vreau cheia ta de la apartamente.

Chiar dacă ar fi fost pocnit în cap, tot n-ar fi părut așa de uluit.

— Vrei... ce?

— Cheia ta, și mai repede. O să-ți dau cincizeci de dolari, banii jos.

— Cincizeci de dolari? repetă el cu o voce nostalgică.

I-am întins pe birou cinci bancnote de zece dolari. Dacă totul avea să continue în ritmul ăsta, luna viitoare aveam să rămân lefter.

S-a uitat la bani, și-a trecut limba peste buze și și-a frecat nasul.

— Pot fi dat afară pentru așa ceva, șopti el. Nu, zău, nu pot să ți-o dau.

Am mai pus două bancnote identice alături de cele cinci și m-am aplecat asupra lor.

— Nici un ban în plus, și pentru toți ăștia nu vreau decât cheia ta, zece minute. Atâta tot.

— Și unde vrei să intri?

— În camera lui Barratt. A plecat?

Ochii săi ca de porc se dilatără:

— Da, a ieșit acum vreo oră.

— Și atunci, ce te frământă? Doar nu-i prietenul tău!

— Pot să-mi pierd slujba, făcu el cu o voce ternă. Cu șaptezeci de dolari, nu ajungi prea departe.

— Țasta-i ultimul preț. Ori accepți, ori nu.

A luptat câteva minute cu conștiința lui, după care a dat din cap și a mormăit:

— Cheia este la tablou. Dar mai întâi vreau paralele.

Am împins bancnotele spre el și le-a făcut să dispară rapid în buzunar.

— Ești sigur că Barratt a ieșit?

— Mda, l-am văzut când a coborât. Nu mai este nimeni sus. (A aruncat o privire pe ascuns în jurul său.) Mă duc să beau o bere. Dă-i drumul repede și ai grijă să nu te vadă nimeni când intri!

Am așteptat să dispară, după care m-am aplecat pe deasupra biroului și am desprins cheia din cuiul în care stătea agățată.

Liftul m-a lăsat la etajul patru. Am luat-o pe culoar și m-am oprit în dreptul ușii cu numărul 4B-15. În apartamentul din față, cineva căuta un post la radio. În celălalt capăt al culoarului, izbucni un râs ascuțit de femeie. Mi-am lipit urechea de ușă, dar n-am auzit nici un zgomot. Am bătut totuși la ușă, am mai așteptat câteva secunde, am mai ascultat din nou, dar nu s-a întâmplat nimic. Am privit în stânga și-n dreapta. Nu era nimeni care să se uite la mine. Am băgat cheia în broască, am răsucit-o încet și am apăsat clanța.

Tipul în costum ruginiu stătea așezat într-un fotoliu, cu fața spre mine. Pe genunchi avea un pistol de calibrul 45, a cărui țevă era îndreptată spre ușă. Mi-a adresat un surâs vag și deloc îmbietor.

— Hai, intră, făcu el, puteam să jur că ești tu.

Cum i-am auzit vocea aia groasă de bariton, am și ghicit cine este. Chiar m-am întrebat cum de nu ghicisem mai devreme.

— Salut, Dedrick, i-am spus.

Am intrat în cameră și am închis ușa în urma mea.

II

— Malloy, să nu-ți treacă prin cap să faci mișcări necugetate, mă avertiză individul în costum ruginiu, ridicând pistolul spre

mine. La etajul ăsta, nu-i nimeni căruia să-i sară inima din loc dacă se aude vreo împuşcătură. Iar eu abia aştept prilejul să te găuresc.

Mi-a arătat cu mâna liberă un fotoliu, de cealaltă parte a şemineului.

La distanţa la care mă aflam de el, nu putea rata ţinta, şi m-am gândit că ameninţarea lui nu era o cacealma. Aşa că am dat curs invitaţiei lui şi m-am aşezat.

— Ai pumnul tare, spuse el, pipăindu-şi cu grijă ceafa. Ticălosule, o să stau două săptămâni cu gâtul ţeapăn! (M-a privit atent cu ochii săi negri şi duri.) Ai avut baftă că ai trăit până acum. S-a hotărât să fii eliminat cât mai repede. Ai devenit prea stânjenitor.

— Zău? Aşa crezi? Problema este că, într-adevăr, am ceva ipoteze, dar nici o certitudine. Serena ştie că eşti aici?

A dat din cap zâmbind:

— Nici nu bănuieşte. Simte-te ca acasă, ai nişte ţigări acolo. Avem ceva timp la dispoziţie. Precis că Barratt o să vrea să-ţi spună vreo două vorbe. Şi, dacă nu eşti prea plictisit de viaţă, să nu încerci să faci vreo figură, ne-am înţeles?

Mi-am aprins o ţigară sub privirea lui atentă. Degetul arător al mâinii drepte îi stătea lipit de trăgaciul pistolului, a cărui ţeavă era îndreptată spre stomacul meu.

— Fii atent cu puşcociul ăla, i-am spus. De aici, de unde stau, nu-mi inspiră nici o încredere.

A râs:

— Nu te nelinişti, n-o să bubuie decât dacă o să faci pe şmecherul.

Şi-a strivit ţigara într-o scrumieră şi şi-a dus alta la buze.

L-am observat fără să mă mişc. Expresia ochilor săi negri era suficient de elocventă. Ştiam că n-ar fi ezitat câtuşi de puţin să tragă.

— Dacă aş fi ştiut că o să ne produci atâtea necazuri, nu te-aş fi sunat, continuă el. Pe moment, mi s-a părut o idee nostimă. Mi-am jucat destul de bine rolul la telefon, nu, ce zici? Paharul cu whisky plin şi chiştocul ăla de ţigară aprins?... Regie, nu glumă!

— Mda, așa este, am fost eu de acord. Însă moartea lui Souki nu a avut nici un rost.

— Categorical. (Și-a încruntat sprâncenele, ceea ce m-a făcut să cred că amintirea asta îi era neplăcută.) Însă și-a căutat-o cu lumânarea.

— Tu l-ai dat pe Perelli în gât?

— Asta a fost ideea lui Barratt. Avea o răfuială mai veche cu el. De altfel, treaba n-a mers rău deloc. La început, terenul era cam fierbinte, dar acum, Perelli fiind la răcoare, totul merge ca pe roate.

— Nu te bucura prea repede. Poliția te caută pentru asasinarea lui Gracie Lehmann.

— Nu-ți face griji pentru mine, zise el dezinvolt. Dintre noi doi, tu ești acum în rahat.

Ușa se deschise și-și făcu apariția Barratt.

Preț de o secundă, m-a privit fără să miște, după care a închis ușa și a avansat în încăpere, având întipărită pe figura lui osoasă o expresie de bucurie.

— Cum a intrat? făcu el.

— A avut o cheie, răspunse tipul în costum ruginiu, ridicându-se din fotoliu. Ar fi bine să-l cauți, să nu aibă vreo armă.

— Ridică-te! făcu Barratt spre mine.

M-am ridicat. S-a apropiat de mine pe la spate și a început să-mi pipăie hainele. Mi-a găsit pistolul pe care mi l-a scos din hamul de la subsuoară. După care a descoperit cutia cu țigări.

S-a îndepărtat câțiva pași, s-a uitat la cutie, după care s-a întors spre mine, zâmbind sarcastic.

— Ce idee! făcu el amuzat. Unde aveai de gând s-o pui?

— Indiferent unde, i-am răspuns. În fond, din câte știu eu, nu dețineți monopolul asupra probelor false.

A aruncat cutia pe o măsută, după care s-a apropiat de mine și mi-a înfipt în coaste propriul său pistol.

— Cum ai intrat?

— Am luat cheia. Era agățată de tabloul de la recepție. Nu știai?

M-a cotrobăit prin buzunare, a dat de cheie și a aruncat-o pe masă, alături de cutia cu țigări.

După care l-a privit pe Dedrick.

— Minte, mai mult ca sigur că Maxie i-a dat-o. Bine, în cazul asta n-o să fiu teribil de distrus dacă o să-l aranjez și pe Maxie.

Și-a scos din buzunar o tabacheră de argint, a luat din ea o țigară, și-a lipit-o de buza inferioară, după care și-a aprins-o, fără să mă slăbească din ochi.

— Malloy, știi că trebuie să-ți plătesc o poliță mai veche, adăugă el. O să vezi că sunt bun de plată, așa că să n-ai nici o grijă.

— Mă uimești, am făcut eu, însă te cred pe cuvânt.

— Și acum, ce facem? Întrebă Dedrick.

Barratt se proțăpi în fața oglinzii de deasupra șemineului și se admiră.

— Ți-l ducem în mină, bineînțeles, răspunse el, doar este cel mai indicat loc. O să-i ia ceva timp până o să crape, asta pot să ți-o spun cu mâna pe inimă.

Dedrick se strâmbă.

— Dar dacă i-am trage un glonț în cap și l-am lăsa aici? Nu mă prea înnebunesc după ideea asta de a coborî din nou în mina aia.

— O să faci ce ți se spune, i-o reteză Barratt, în timp ce-și mângâia mustața. Leagă-i mâinile!

Dedrick ieși din încăpere și se întoarse peste câteva clipe cu un ghem de sfoară.

— Să nu încerci să faci pe șmecherul! mă avertiză Barratt, ridicându-și pistolul către mine. Pune-ți mâinile la spate!

Întrucât nu aveam de ales, am făcut ce mi s-a spus, iar Dedrick a încolăcit imediat sfoara în jurul încheieturilor mele. Se cam pricepea la chestia asta.

— Astupă-i și gura! îi ordonă Barratt.

Dedrick îmi lipi peste gură o bucată de bandă adezivă, strivindu-mi buza superioară peste dinți.

Barratt făcu câțiva pași, se opri în fața mea și-mi rânji cu răutate:

— O să te fac să regreti că m-ai întâlnit, spuse el și-mi trase una.

M-am dat înapoi câțiva pași, împleticindu-mă. M-am lovit cu picioarele de un fotoliu și m-am răsturnat peste el.

— Ia-o mai încet, făcu Dedrick îngrijorat, adresându-i-se lui Barratt. Atâta ar mai lipsi, să-și bage careva nasul aici.

Barratt mormăi ceva și-mi trase un șut în coaste. Animalul de el lovea tare. Am simțit cum mi-au pârăit oasele. Apoi s-a întors cu fața la Dedrick.

— Bine, acum poți să-l duci, dar să fii atent... Dacă apare vreo complicație, lichidează-l!

— Ce tot spui! Doar n-o s-o fac de unul singur!

— Și de ce nu, mă rog? Eu trebuie să-l aranjez pe Maxie și pe urmă s-o întindem. N-ai de ce să-ți faci griji! Dacă te încurcă în vreun fel, lichidează-l!

— Zău? Ca să am sticleții pe urmele mele?

— N-ai decât să-i lichidezi și pe ei, făcu Barratt, izbucnind în râs.

Dedrick păru să ezite, după care dădu din umeri:

— Bine, dar dă-mi un pardesiu, să-i acopăr mâinile. O să ți-l aduc înapoi după ce termin cu el.

Barratt dispăru spre cuierul de la intrare și reveni peste câteva clipe cu un pardesiu.

Dedrick mă luă de braț și mă ridică în picioare:

— O să mergem cu mașina ta. Și, dacă o să faci pe nebunul, să știi că o să-ți zbor creierii.

Barratt îmi aruncă pardesiul peste umeri și-mi înfășură în jurul umerilor o eșarfă de mătase, ca să-mi ascundă banda adezivă de la gură.

— Malloy, noi doi o să ne mai vedem, făcu el. Adică, mai exact, eu s-ar putea să te mai văd, dar tu, în nici un caz. (Și m-a împins spre Dedrick.) Hai, dă-i drumul!

Dedrick m-a luat de braț și m-a tras pe ușă afară.

Nu ne-a văzut nimeni când am intrat în lift. Am coborât până la subsol. Ieșind din lift, Dedrick mi-a împuns coastele cu pistolul.

— Și nu cumva să uiți! Dacă faci pe nebunul, îți zbor creierii!

De-a lungul obrajilor îi curgeau picături de sudoare. În stradă, două individe mergeau pe trotuar în direcția noastră. Ne-au

aruncat o privire indiferentă, după care ne-au depășit. Dedrick deschise ușa din spate a Buick-ului.

— Hai, intră!

M-am aplecat să intru și, în aceeași clipă, mi-a tras una cu patul pistolului drept în moalele capului.

III

Mi-am revenit, având impresia că ieșisem dintr-un puț sau că mă trezisem după o noapte de beție. Am simțit mai întâi o pulsație dureroasă în cap. Am deschis ochii și am realizat că eram culcat pe spate și că fasciculul unei lanterne era îndreptat spre fața mea. Am mormăit ceva și am încercat să mă ridic, dar o mână m-a împins la loc.

— Stai liniștit, făcu Dedrick, pe un ton arțăgos, o să te descurc eu!

Mi-a apucat cu două degete banda adezivă de pe gură, mi-a dezlipit-o nițel, după care a tras brusc de ea. M-a durut și am mormăit din nou.

Lumina lanternei mă deranja, însă cel mai mult mă deranja bezna rece din jurul fasciculului ei luminos.

L-am întrebat:

— Ce naiba se întâmplă?

— O să afli imediat ce se întâmplă.

Am simțit ceva greu care îmi înconjura mijlocul. Mi-am înclinat capul să pot vedea mai bine. Dedrick tocmai terminase să-mi fixeze în jurul corpului un lanț, la al cărui capăt se afla un lacăt. Pe deasupra umerilor, puteam distinge pietrele unui zid, proptite de grinzi înnegrite.

— Unde suntem? În mină?

— Mda, făcu Dedrick. La vreo cincizeci de metri sub pământ. (Închise lacătul cu un zgomot metalic și se dădu înapoi cu un pas.) Malloy, să știi că nu eu am avut ideea asta. Ai auzit, nu, ce-a spus Barratt? Eu nu am nimic cu tine. Dacă ar fi fost după mine, ți-aș fi tras un glonț în cap, însă el o să vină mâine aici, să vadă în ce stare te afli.

— Dar ce, are de gând să mă lase aici, până o să crăp de foame?

Am încercat să-mi îndepărtez încheieturile mâinilor, dar degeaba.

— N-o să mori de foame, îmi răspunse el. (S-a întrerupt să-și aprindă o țigară, și am văzut că mâinile îi tremurau.) N-o să ai timp să ți se facă foame.

— Ce dracu' vrei să spui?

— O să vezi tu. Dacă o să-mi dai cuvântul tău că n-o să încerci nici o șmecherie, o să-ți dezleg mâinile. Cel puțin, o să te poți apăra...

Am simțit cum mă cuprinde panica.

— Dacă o să am mâinile libere, cred că o să încerc să-ți rup gâtul, i-am răspuns eu. Să știi că sunt cam sperios din fire, dar nici chiar așa.

— Ia nu mai vorbi atât! Nici nu știi ce te așteaptă. Întoarce-te cu spatele să te dezleg!

M-am întors cu spatele la el. Și-a proptit genunchiul în șalele mele și mi-a desfăcut sfoara din jurul încheieturilor mâinilor. După care s-a îndepărtat iute, mai înainte de a putea pune mâna pe el.

Am reușit să mă ridic în capul oaselor, dar nu mai mult, întrucât lanțul care mă ținea legat era prea scurt. Cu toate astea, mă simțeam mai în largul meu, având mâinile libere.

— O să-ți las și lanterna, spuse Dedrick. Asta-i tot ce pot face pentru tine.

— Nu prea ai conștiința curată...

În timp ce-mi masam încheieturile mâinilor, l-am privit și l-am întrebat:

— Ia spune-mi, ce o să se întâmple?

— Nu prea știu...

Și-a întors privirile spre tunelul cufundat în beznă, a ridicat lanterna și a proiectat fasciculul ei în întunericul opac.

— Uită-te și tu și o să știi tot atât cât știu și eu.

Lumina lanternei căzu peste ceva ce semăna cu o grămăjoară de cârpe. Mi s-a părut că recunosc zdrențele care odinioară fuseseră o haină.

— Sub alea se află un schelet, spuse Dedrick, răsuflând greoi. Individul a fost lăsat aici zece sau douăsprezece ore și atât a mai rămas din el. Numai niște oase și câteva zdrențe.

— Despre cine-i vorba?

Vocea mea răsunase răgușit.

— Nu contează.

M-am gândit că nu putea fi decât Lute Ferris, așa că l-am întreb:

— Ferris, nu?

— Să spunem că a fost un tip are și-a băgat nasul unde nu i-a fiert oala, răspunse Dedrick, ștergându-și fața cu o batistă. A fost devorat de naiba știe ce. (A scrutat tenebrele neliniștit.) Pe-aici își are sălașul o fiară, probabil un fel de linx.

A scos din buzunar o lanternă și mi-a aruncat-o:

— Asta o să te ajute să-ți mai omori timpul. Dacă o să-l auzi cumva pe Barratt venind, s-o ascunzi, că, dacă află cumva că ți-am lăsat-o, am dat de dracu'.

— Îți mulțumesc, oricum, i-am spus și am îndreptat fasciculul lanternei mele spre el. Dar de ce nu mergi până la capăt? Dă-mi drumul și gata... Dedrick, îmi dau seama că treaba asta nu-ți face nici o plăcere. Hai, ce naiba, ai o șansă să scapi, iar dacă-mi dai drumul, îți dau cuvântul meu că o să fac imposibilul să te scot basma curată.

— Fii serios! Nu-l cunoști pe Barratt! Trebuie să fii într-o dungă ca să te pui cu el. Salut, Malloy. Sper să nu dureze mult.

Am rămas nemișcat, urmărind din priviri lumina lanternei lui, care descreștea pe măsură ce se depărta în tunel.

Fasciculul luminos dispăru, și brusc m-a învăluit o noapte densă și sufocantă. O sudoare rece mi s-a prelinș de-a lungul șirei spinării. Am aprins iute lanterna. Lumina albă, ca o torță vie, împrăștia până departe tenebrele opace. Însă ele se adunau dincolo de raza de acțiune a lanternei, gata să mă înșfăce.

Am început mai întâi să examinez lanțul care-mi înconjura corpul. Era prea solid ca să fi putut spera să-l rup, iar lacătul era mare și greu.

Am mers cu mâna de-a lungul zalelor lanțului, până am ajuns la un belciug fixat în perete. Am apucat lanțul cu amândouă

măinile, m-am sprijinit cu un picior de zid și m-am încordat. Nu s-a întâmplat nimic. Am repetat manevra încă o dată și încă o dată. Articulațiile din corp mi-au pârlit. M-am lăsat să cad la pământ. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Trebuia să scap de acolo. Trebuia să desprind belciugul din zid. Nimănui nu i-ar fi dat prin cap să mă caute aici. Poate că Paulei i-ar fi venit ideea să meargă la imobilul din Jefferson Avenue, dar acolo avea să întâmpine dificultăți. Poate că s-ar fi gândit să-l anunțe pe Mifflin, dar nici el nu-i putea fi de nici un ajutor. Nici un indiciu nu i-ar fi ghidat spre galeria asta, din vechea mină, în care mă aflam.

M-a cuprins panica. Aveam senzația că eram îngropat de viu. Nu slăbeam din ochi grămada de zdrențe care acoperea resturile lui Lute Ferris.

„Pe-aici își are sălașul o fiară...”

Nu-mi era rușine să mărturisesc că eram gata să mă ascund într-un colț, hohotind de plâns. Însă îmi era imposibil să mă mișc. Eram pe punctul de a răzni după ajutor. Însă nu m-ar fi auzit nimeni. Până în acel moment, mi se întâmplase de mai multe ori să știu ce-i aia frica, dar niciodată în asemenea hal.

Preț de un minut, am rămas nemișcat, străduindu-mă să-mi recapăt sângele rece și să mă conving să nu mă dau bătut. Iar ca să izgonesc panica paralizantă care mă strângea de gât, am început să înjur ca la ușa cortului. Efortul făcut m-a istovit. Eram înghețat și leoarcă de sudoare.

Mi-am scos din buzunar pachetul de țigări și, până să reușesc să apuc una dintre ele, am rupt câteva. Am reușit s-o aprind și m-am sprijinit de zid, trăgând fumul în piept, având ochii ațintiți pe conul alb de lumină, care mă proteja de negurile ce-mi dădeau târcoale.

Nu puteam estima cât timp aveam să rămân acolo. Dacă țineam lanterna aprinsă încontinuu, bateria nu avea cum să reziste mai mult de o oră sau două. Așa că trebuia să o cruț, chiar dacă eram obligat să înfrunt întunericul. Mi-am numărat țigările. Aveam șaptesprezece. Mica luminiță roșie din vârful țigării avea să-mi țină companie atâta timp cât fumam, iar în felul ăsta puteam să economisesc lanterna.

M-am hotărât s-o sting.

Din nou, noaptea grea și apăsătoare m-a acoperit cu aripa ei atât de densă, încât aveam senzația că o puteam pipăi. Groaza s-a instalat din nou în sufletul meu. Broboane de sudoare au început să-mi apară pe frunte.

N-am mai putut rezista. Am aprins lanterna. Hainele îmi erau ude de sudoare, însă ceasul de la mână îmi indica faptul că abia trecuseră opt minute.

Am început să mă îngrozesc. Dacă abia după opt minute îmi pierdusem cumpătul în întunericul ăla, oare ce avea să se întâmple cu mine după o oră, după douăzeci și patru de ore sau după patruzeci și opt de ore? Am lăsat lanterna jos și am apucat din nou lanțul. Am început să trag de el și să-l zgâlțâi, cu o frenezie crescândă. M-am surprins chiar că înjuram ca un birjar.

M-am așezat din nou pe pământ, având senzația că alergasem o cursă de o mie de metri. Mușchii pulpelor îmi tremurau vizibil.

Și, brusc, am auzit ceva.

Până în acel moment, în galeria în care mă aflam nu auzisem alt zgomot decât bătăile inimii mele, respirația mea grea și ticăitul slab al ceasului de la mână. Însă zgomotul nou pe care l-am perceput m-a făcut să ciulesc urechile și să ridic brusc capul, pentru a scruta tenebrele.

Am ascultat atent, ținându-mi respirația, având gura întredeschisă și inima bătând să-mi spargă pieptul. Nimic... Am mișcat încet lanterna, după care am aprins-o, îndreptându-i fasciculul spre capătul tunelului. Tot nimic. Am stins-o și am așteptat să aud ce se întâmplă. Și, brusc, am auzit din nou zgomotul. Un răcâit ușor, un zgomot produs de frecarea unui corp care se deplasa, după care o piatră lovită în acea liniște ca de mormânt... Sunetele abia perceptibile răsunau cu o violență teribilă.

Am apăsat din nou pe butonul lanternei.

Raza luminoasă străpunse întunericul ca o lamă de oțel.

Preț de o fracțiune de secundă, am zărit ceva care strălucea. Două puncte luminoase, care puteau fi foarte bine ochii unui animal tupilat în întuneric. Imediat, cele două luminițe se stin-

seră brusc. M-am ridicat de bine-de rău pe picioare și m-am aplecat în față, încercând să străpung bezna și să disting acea formă inaccesibilă...

„O să vezi că sunt bun de plată...”

Barratt nu mințise. Cele câteva secunde care au urmat au fost cele mai cumplite din întreaga mea existență. Mi s-a făcut rău, gândindu-mă că avea să reînceapă coșmarul pe care îl trăisem.

Mi-am aprins altă țigară, fără să sting lanterna. M-am hotărât s-o las aprinsă până când avea să se descarce bateria. Și, apoi, urma să văd ce aveam de făcut. Însă măcar până în acel moment, lumina lanternei avea să țină la respect fiara aia sau ce naiba o fi fost ea.

Am continuat să fumez în timp ce inima îmi bătea nebuște, căznindu-mă să găsesc vreun mijloc de a rupe belciugul din perete. Numai că creierul îmi era paralizat. Gândurile mi-o luaseră razna și eram în imposibilitatea să acționez în vreun fel, fiind înghețat de spaimă.

Cele două luminițe apărură din nou, exact la limita zonei de acțiune a lanternei mele. Am rămas nemișcat, cu ochii fixați pe cele două puncte incandescente care se părea că mă pândesc din întuneric.

Minutele se scurgeau. Nu am reușit să-mi dau seama dacă cele două luminițe se apropiau sau dacă ceea ce se întâmpla nu era altceva decât rodul imaginației mele. M-am hotărât să aștept. Îmi era frig și eram pietrificat de spaimă. Mi-am ținut respirația cât am putut, după care am dat drumul ușor pe gură aerului pe care îl reținusem în plămâni.

Fiara continua să înainteze, cu grijă și ferindu-se. Am început să-i disting forma. Mai întâi, am observat un cap plat și ascuțit, după care curbura unui spate neted. Nici nu m-am mișcat. Abia dacă am simțit furnicăturile din picioare. După care am văzut cu claritate dușmanul. De altminteri, așteptarea nu a fost prea lungă. În triumghiul luminos al lanternei, a apărut un șobolan. Numai că nu era un șobolan ca toți șobolanii, ci un adevărat monstru, o fiară de coșmar, aproape la fel de mare ca o pisică.

Șobolanul a avansat în zona luminată, fără să mai manifeste prudența de mai înainte. Își fixase privirile asupra mea. În lumina crudă a lanternei, blana maronie și lucioasă îi strălucea.

Am băjbăit cu mâna prin apropierea mea și am dat de o piatră destul de mare. Degetele mi s-au încleștat pe ea. Șobolanul s-a oprit. Am ridicat mâna și am aruncat cu piatra în direcția lui.

Am auzit un foșnet, după care am zărit o mișcare rapidă. Șobolanul dispăru, chiar mai înainte ca piatra să atingă pământul.

Cel puțin, acum știam despre ce era vorba. Știam cine transformase corpul lui Ferris într-o grămadă de oase, sub zdrențe. Și mai știam că, atunci când fiarele alea înspăimântătoare erau flămânde, nimeni și nimic nu le-ar fi putut opri.

Am început să caut prin preajmă alte pietre și să le strâng grămadă. Tot râcâind cu mâna pământul, am dat peste o bucată de lemn. Era evident faptul că nu putea constitui o armă eficace, dar tot mai bine decât nimic. Dacă ar fi fost vorba să înfrunt un singur șobolan, eram sigur că-i puteam veni de hac, chiar și așa înlănțuit cum eram. Însă începusem să mă întreb dacă nu cumva mai erau și alții. Și, în cazul ăsta, câți să fi fost? Mi-am aruncat din nou ochii asupra grămezii de zdrențe. Cu siguranță că ceea ce vedeam nu putea fi opera unui singur șobolan.

Cu bățul pe care-l găsisem în mâna dreaptă și cu lanterna în stânga, m-am sprijinit de perete.

Am așteptat. Undeva, în întuneric, prin apropierea mea, șobolanul mă aștepta și el.

IV

Cadranul luminos al ceasului de la mână îmi indica orele patru și opt minute. Cu alte cuvinte, mă aflam în mină de vreo două ore. Îmi mai rămăseseră cinci țigări, iar lumina lanternei devenise portocalie. În ultima jumătate de oră, am stins-o și am aprins-o din cinci în cinci minute. Stăteam cu urechile ciulite, căznindu-mă ca bateria lanternei să dureze cât mai mult.

N-am mai auzit nici un zgomot și nici o altă făptură nu și-a mai făcut apariția din beznă. Aerul umed și rănced mă îndem-

na la somn. Reușeam să-mi țin ochii deschiși fumând întruna și privind capătul incandescent al țigării. Mi-am înnodat batista în jurul gâtului pentru a mă proteja în cazul în care aş fi fost atacat de șobolan. Aveam chiar impresia absurdă că mă aflu în siguranță.

Am reușit să-mi înfrâng teama sau, mai bine zis, mi-am risipit-o. Există un punct culminant al fricii, iar după o oră petrecută în beznă, am reușit să-l depășesc. Însă, în același timp, mi-am pierdut și orice speranță de scăpare. Nu aveam în minte decât un singur gând: să ucid șobolanul, mai înainte de a mă ucide el pe mine. Cam asta era totul. Cele două ore petrecute mi s-au părut că au durat cât două luni. Nu puteam face nimic altceva decât să fumez, să pândesc sau să stau cu urechea ciulită și să mă gândesc la șobolan.

Acele ceasului meu continuau să se învâртеască.

Zgomotul s-a auzit din nou. Inelele cartilaginoase ale cozii șobolanului se frecau de pământ. Am aruncat o piatră în direcția din care se auzise zgomotul și animalul o luă la goană. Cu alte cuvinte, însemna că nu era înfometat. Am mai aruncat o piatră, ca să-l alung definitiv. Lumina lanternei mele, care era pe ducă, îmi dădea de gândit. Am stins-o și am început să respir, ciulind urechea și fără să fac vreun zgomot.

Am rămas așa vreo zece minute, după care am simțit cum mă apucă somnul. Însă s-a întâmplat ceva care m-a trezit brusc din toropeală și care a făcut să-mi înghețe sângele în vine. Animalul îmi mirosea genunchiul, fiind cățarat pe piciorul meu.

Am apăsat pe butonul lanternei. Cât timp am apucat cu mâna stângă bucata de lemn, un fior mi-a trecut prin șira spinării. Ca în lumina unui fulger, am întrezărit șobolanul la câțiva centimetri de mine. Se cățara. Ochii îi străluceau cu răutate. Prins în fasciculul gălbui de lumină, a făcut un salt brusc și a dispărut. Am inspirat spasmodic o gură de aer. Corpul îmi era înțepenit și ud de sudoare.

Brusc, în penumbra de la limita zonei slab luminate de lanternă, au apărut patru perechi de luminițe, la o palmă unele de altele, formând un semicerc în fața mea. Așadar, acum erau patru șobolani, nu unul.

Am început să urlu. Vocea îmi era răgușită și stridentă, însă monștrii nu se mișcau, nici măcar cu un milimetru. Am aruncat în direcția lor câteva pietre. Luminițele roșii dispărură, însă peste câteva clipe apărură din nou... De data asta, am avut senzația că erau mai aproape.

Am urlat din nou.

— Vic!

M-am încordat din toți mușchii. Oare nu cumva apelul ăla îndepărtat, de undeva, din tenebre, se născuse în imaginația mea surescitată? Mi-am umflat vocea și am scos un urlet, care s-a repercutat prin galerie ca un tunet.

— Vic? Unde ești?

— Aici! În fundul tunelului!

Am fost atât de fericit, că am și uitat de șobolani. Am continuat să urlu ca un dement, până când vocea mi s-a stins. Brusc, un corp maroniu și neted țâșni din întuneric și niște dinți se înfipseră cu un clănțănit în batista care-mi înfășura gâtul.

Am simțit greutatea animalului pe piept și mirosul lui grețos care mi-a izbit nările. Botul lui umed îmi atinse bărbia, în timp ce dinții lui ca de oțel îmi străpungeau batista, pentru a ajunge la gâtul meu.

Eram pe punctul de a-mi pierde mințile. Am înșfăcat corpul neted, masiv și respingător și l-am smuls de la gât. A început să se zbată în strânsoarea mâinii mele. Capul îi făcu o mișcare bruscă, iar dinții lui ascuțiți mi se înfipseră în încheietura mâinii. Pradă unei furii dementiale, mi-am înfipt degetele în corpul ăla neted, încercând să-l strivesc. Șobolanul scoase un sunet ascuțit și-mi eliberă încheietura mâinii din dinții lui. Fără să-i mai dau vreun răgaz, i-am zdrobit coloana vertebrală. I-am simțit oasele frângându-i-se ca un vreasc între degetele mele. Cu un frison de dezgust, i-am aruncat corpul cât am putut de departe.

— Vic!

— Sunt aici!

N-am mai putut articula decât niște sunete care semănau cu un fel de croncănit.

— Vin acum!

Era glasul Paulei. O muzică dulce și de neuitat!

O lumină se apropia de mine, din ce în ce mai orbitoare. În cele din urmă, Paula îngenunche în fața mea și-mi luă mâinile într-ale ei.

— Oh, Vic!

Tremurând din tot corpul, am tras adânc aer în piept, încercând să-i zâmbesc, însă fața mea era ca și paralizată.

— Paula! Doamne sfinte, cât de fericit pot fi că te văd! Cum de-ai ajuns până aici?

Mi-a mângâiat cu duioșie obrajii.

— O să-ți explic mai târziu. Ești rănit?

M-am uitat la încheietura mâinii. Îmi curgea sânge. Iar dacă nu aș fi avut inspirația să-mi înfășor gâtul cu batista, aș fi fost mort.

— Nu, un fleac. M-a zgâriat un șoricel.

— Unul adevărat?

— Da. L-am omorât. Este chiar în spatele tău.

Și-a întors rapid capul și s-a uitat peste umăr. Lumina lanternei pe care o avea în mână a căzut peste oribila creatură. A scos un strigăt înăbușit și a exclamat:

— Oh! Sunt mulți de-ăștia pe-aici?

— Unul sau doi. Dar ăla a fost cel mai îndrăzneț. Acum îți dai și tu seama de ce eram atât de terorizat.

— Doamne, dar este de-a dreptul monstruos! Hai să plecăm cât mai repede de-aici!

— Sunt prins cu un lanț de zid. Așa se gândea Barratt să lichideze conturile cu mine.

În timp ce i-am povestit pe scurt cele întâmplate, Paula examina lanțul și belciugul din zid.

— Vic, am un pistol la mine. Crezi că-l putem face să sară în aer?

— Oricum, putem încerca. Dă-mi mie pistolul, iar tu, dă-te la o parte. Să nu ricoșeze cumva glonțul.

Mi-a dat pistolul ei de calibrul 25 și s-a dat la o parte cu câțiva pași. La a treia împușcătură, lanțul s-a rupt. Zgomotul detunerărilor m-a asurzit de-a binelea.

Încetul cu încetul, și al naibii de greu, am reușit să mă ridic de la pământ. Paula m-a sprijinit.

— O să-mi revin, n-avea nici o grijă! Sunt doar puțin anchi-lozat.

Am început să bat pasul pe loc, ca să-mi circule sângele mai bine.

— Tot n-ai apucat să-mi spui cum de m-ai găsit. De unde ți-ai dat seama că așa fi putut fi în gaura asta?

— A sunat o individă, care nu a vrut să spună cine este. Mi-a spus chiar așa: „Dacă vrei să-l salvezi pe Malloy, trebuie să te miști repede. A fost dus la mina Monte-Verde.” După care a închis, fără să-mi dea răgazul s-o întreb cine este și de unde are informația asta. Bine că m-am gândit să iau cu mine o lanternă și un pistol. Am a fugit încoace ca o nebună... (A dat din cap cu părere de rău.) Vic, poate că ar fi trebuit să-i spun și lui Mifflin, însă, zău așa, mi-am pierdut capul. Nici nu mai știam ce fă-ceam.

— Lasă, că ai fost de nota o sută. Tu ești aici, iar eu sunt li-ber. Așa că ce rost mai are să-ți bați capul?

— Ba nu, este important. Am rătăcit prin labirintul ăsta în-grozitor câteva oare bune. Norocul meu că te-am auzit strigând. Și eu am fost pe punctul de a urla. Nici nu-ți închipui cum sea-mănă galeriile astea una cu alta.

— Fii fără grijă, o să ne descurcăm noi cumva, să ieșim de-aici. Hai...

— Vic, ce este acolo?

Și întinse mâna în direcția în care se aflau oasele și grăma-da de zdrențe.

— Este tot ce a mai rămas din Lute Ferris, i-am răspuns, făcând un pas în acea direcție și ațintind într-acolo lanterna. Chiar și craniul i-a fost golit... mda, în mijlocul frunții este o găurică. L-au împușcat. Mă întreb, de ce oare?... Trebuie să-l aducem aici pe Mifflin.

Paula privi îngrozită la grămăjoara de oase.

— Șobolanii au făcut asta? întrebă ea cu o voce joasă și ră-gușită.

— Ei sau alte animale. Hai! La drum!

— Vic, șobolanii ăștia or să ne atace cumva?

— Nu. N-or să ne atingă. Hai, vino!

Am luat-o de-a lungul galeriei, la lumina lanternei mele. Nu prea vedeam cine știe ce, însă ne trebuia ceva timp până să găsim ieșirea, iar lanterna Paulei avea să fie folosită numai în caz de nevoie.

Am ajuns pe la mijlocul galeriei. La stânga noastră se făcea alta. Mi-am adus aminte că Dedrick o luase într-acolo.

— Pe aici, i-am spus eu.

— Și de ce nu înainte?

— Fiindcă Dedrick a luat-o în partea asta.

Am luat-o la stânga și am făcut vreo cincizeci de metri. Am ajuns la intersecția cu o altă galerie, care se întindea la stânga și la dreapta noastră.

— Și, acum, încotro o luăm?

— Unde vrei tu. Eu nu am nici o preferință.

— Atunci, s-o luăm la dreapta.

Am luat-o la dreapta. Pământul de sub picioarele noastre era cam bolovănos. După ce am mers câteva minute, mi-am dat seama că galeria cobora într-o pantă lină.

— Stai puțin, i-am spus Paulei. Văd că suntem pe cale să ne afundăm sub pământ. Mai bine ne întoarcem și o luăm în sens invers.

— Aha, acum îți dai și tu seama? făcu ea, cu o inflexiune de teamă în voce, care-mi era necunoscută. Și eu m-am încurcat așa de nenumărate ori. Am rătăcit câteva ore...

— Hai!

Ne-am întors până la intersecția celor două galerii, după care am apucat-o pe cea din stânga noastră. Însă după ce am mers vreo cinci minute, am ajuns în dreptul unui zid de piatră.

— Cred... cred că nu ai avut mai multă baftă decât mine, găfâi Paula.

— Nu-i nici o problemă, am căutat eu s-o liniștesc.

Începusem să-mi fac probleme din cauza ei. De obicei, era calmă și stăpână pe ea. Însă, în prezent, aveam senzația că se afla în pragul unei crize de nervi.

— Probabil că tunelul ăla mai întâi coboară, după care urcă, am spus. Hai să încercăm.

— Am fost o proastă că am venit aici de una singură, șopti ea, luându-mă de braț. Oare de nu mi-o fi trecut prin cap să-l iau și pe Mifflin cu mine? Vic, să știi că ne-am rătăcit. Putem să umblăm așa săptămâni întregi...

— Hai cu mine, i-am retezat vorba cu o voce seacă. Nu-i momentul să debitezi prostii. În zece minute o să fim afară...

S-a forțat să-și domine starea de agitație care pusese stăpânire pe ea, iar când a deschis din nou gura, vocea îi era mult mai sigură.

— Vic, îmi pare rău că m-am pierdut cu firea. Însă îmi este groază să mă aflu sub pământ. Am impresia că sunt zidită de vie.

— Te înțeleg. Însă, acum, trebuie să fii curajoasă. Dacă o să începem să ne plângem pe umeri, ne-am dus pe copcă. Așa că, hai, micuțo...

Am luat-o de braț și am început să mergem.

Panta era din ce în ce mai abruptă și aveam impresia că ne cufundăm într-un puț.

Brusc, lanterna mi s-a stins.

Paula se agăță de brațul meu, scoțând un strigăt înăbușit.

— Nu-i nimic, nu te agita, am liniștit-o eu. Aprinde-o pe a ta. A mea tot trebuia să se stingă odată și odată. Mă și mir că a ținut atâta timp.

Mi-a dat lanterna ei și mi-a spus:

— Vic, să ne grăbim, să nu se termine și asta!

— Nu-ți face griji, ascultă-mă pe mine, o să țină atâta timp cât o să avem nevoie de ea.

Gândul că Paula avea nevoie de încurajările mele m-a mai îmbărbătat. Cu toate astea, am iuțit pasul, fiind convinși amândoi că, dacă lanterna se stinge, ne-am fi aflat într-o situație foarte neplăcută.

Tot continuându-ne drumul, aerul devenea din ce în ce mai rarefiat. Și, în plus, tavanul galeriei se apropia tot mai mult de capetele noastre.

Paula se opri brusc.

— N-am luat-o pe unde trebuie... (Vocea îi era ascuțită.) Precis am greșit! Să ne întoarcem!

— Ba nu, ăsta este drumul. Când a plecat, Dedrick a luat-o la stânga. Doar l-am văzut. Hai să mai mergem nițel...

— Vic, mi-e frică.

S-a îndepărtat de mine. O auzeam cum gâfâia. Am îndreptat lanterna spre figura ei. Era albă ca ceara, iar ochii îi erau înnebuniți de groază.

— Nu... nu mai suport. Mă întorc de unde am venit! Mă sufoc!

De altminteri, și eu respiram destul de greoi. Pieptul îmi era contractat și mă durea de fiecare dată ce trăgeam aer.

— Mai mergem vreo sută de metri și, dacă n-o să ajungem nicăieri, atunci ne vom întoarce.

Am luat-o de braț și am tras-o după mine. După vreo cincizeci de metri, am nimerit într-o nouă încrucișare de galerii. Aerul devenise și mai dens.

— Vezi, ți-am spus eu că drumul ăsta duce undeva. S-o luăm la dreapta, iar dacă drumul coboară, o luăm înapoi în direcția cealaltă.

M-a urmat fără să-mi răspundă.

La fiecare încrucișare, dădeam peste alte galerii asemănătoare cu cele precedente. Aveam senzația că reîncepeam de fiecare dată același drum și că asta avea să dureze la nesfârșit. Continuam să avansăm în beznă, însă înaintarea noastră devenea tot mai anevoioasă. Îmi simțeam picioarele grele și fiecare pas pe care îl făceam era un chin. Paula respira cu greu și eram nevoit s-o susțin.

Însă, cel puțin, drumul nu mai cobora, ba chiar mi se părea că urcam pe nesimțite.

— Sunt convins că ne aflăm pe drumul cel bun, i-am spus, gâfâind. Vezi, urcăm!

S-a sprijinit greoi de mine:

— Aerul ăsta a devenit de nerespirat... Nu... nu mai pot continua!

Am luat-o de mijloc și am obligat-o să-și continue drumul. Tavanul era din ce în ce mai jos, încât era obligați să mergem

aplecați. După vreo douăzeci de metri, mergeam aproape îndoiți de mijloc.

Ne-am oprit, să ne tragem sufletul.

— Vic, trebuie să ne întoarcem!

S-a smuls din mâinile mele și a făcut câțiva pași înapoi. Am prins-o de mână și am obligat-o să se reîntoarcă.

— Paula, nu fi copil! Hai, vino. Încearcă să nu te lași cuprinsă de panică.

— Da, știu. (S-a agățat de brațul meu.) Dar chestia asta este mai tare decât mine. Întunericul mă înnebunește, nu alta.

Am simțit-o cum tremura.

— Hai să stăm nițel... Nu-ți face probleme, o să ieșim noi de-aici. Dar trebuie să ne păstrăm calmul.

Ne-am așezat pe jos și am descoperit că, la nivelul solului, aerul era mai curat. I-am spus Paulei să se întindă și m-am lungit și eu alături de ea.

Au trecut așa câteva minute. Abia dacă-mi mai simțeam mâinile și picioarele. Am întrebat-o:

— Te simți mai bine?

— Da. (S-a ridicat în capul oaselor și și-a dat la o parte părul care-i căzuse pe față.) Îmi pare rău că m-am purtat prosteste. O să încerc să fiu la înălțime.

— Gata, a trecut, am liniștit-o eu, luând-o de mână. Ai o fire claustrofobă, însă ai reușit să depășești criza. O să ne continuăm drumul mergând de-a bușilea. Ține-ți nasul aproape de pământ. O iau eu înainte.

Am început să mergem în patru labe. Solul bolovănos ne julea palmele și genunchii. În curând, am fost obligați să ne oprim din nou. Eram learcă de transpirație și mă durea gâtul. Paula se prăbuși lângă mine. Mi-am dat seama că era la capătul puterilor.

— Chiar crezi că o să ieșim de-aici? mă întrebă ea cu o voce stinsă.

— Sigur că o să ieșim, i-am răspuns pe un ton nu prea convingător. O să ne mai odihnim nițel, după care o să pornim la drum.

Începusem să mă gândesc că Dedrick nu avusese cum s-o ia pe drumul ăsta. Probabil că la vreo încrucișare am apucat-o într-o direcție greșită. Gândul că ne-am fi putut petrece încă vreo oră prin mina asta mă scotea din minți.

Brusc, degetele Paulei se strânseseră de brațul meu.

— Ce-i? am tresărit eu.

N-a spus nimic și a ciulit urechea.

Din fundul minei răzbătea un zgomot înfundat, asemănător răpăielii unei averse de ploaie.

— Vic, ce poate fi asta?

— Habar n-am.

— Pare a fi o ploaie...

— Nu se poate. Stai așa și nu te mișca!

Zgomotul semăna cu un răpăit care se apropia. Era zgomotul făcut de mii de lăbuțe care tropăiau pe pietrișul solului. Îl mai auzisem, numai că, de data asta, nu era vorba doar de un animal sau două, sau patru, ci de sute.

Șobolanii se lansaseră în urmărirea noastră.

V

M-am ridicat dintr-un salt.

— Hai să ne grăbim! Trebuie să încerci să alergi.

— Dar ce se întâmplă? făcu Paula, ridicându-se cu greu.

Am luat-o de mână:

— Șobolanii! Trebuie să ne mișcăm rapid... Însă fii calmă! O să scăpăm noi de ei.

Am început să alergăm prin tunel, având corpurile aplecate. Zgomotul cavalcadei din urma noastră se amplifică din ce în ce mai mult. Ne împiedicam, ne loveam de pietre și de ziduri, să reușeam totuși să avansăm. Tunelul coti la dreapta și, imediat ce dădurăm colțul, tavanul reveni la o înălțime normală.

— Grăbește-te! i-am spus Paulei, mărinț pasul și trăgând-o după mine.

Puteam înainta mai ușor. Amândoi respiram cu zgomot, continuând să ne înfundăm la întâmplare în întunericul de nepătruns.

— Gata, nu mai pot! făcu Paula. Nu mai pot să fac nici un pas!

— Ba da, poți!

Am luat-o de mijloc și am obligat-o să alerge, însă după aproape o sută de metri, genunchii i s-au îndoit și s-a prăbușit la pământ.

— Lasă-mă un minut... O să-mi treacă... Doar un minut!

Am sprijinit-o cum am putut de zid. Îmi simțeam urechile cum vâjâiau și am încercat să-mi potolesc respirația. Ecoul tro-păitului nu se mai auzea, însă eram convins că avea să fie re-luat în scurt timp.

Trebuia cu orice preț să continuăm.

Din depărtare, răzbătu din nou același zgomot înfiorător. Paula se ridică cu greutate.

— Hai!

Am sprijinit-o și ne-am reluat drumul, alergând ușor.

Peste câteva clipe, Paula reuși să-și recapete cadența respirației, încât ne-am putut mări viteza. Zgomotul din spatele nostru se apropia îngrijorător de repede.

Am ajuns la o nouă încrucișare de galerii și, fără să mă mai gândesc, am tras-o pe Paula spre dreapta. În prezent, ne aflam într-o galerie lungă, cu tavanul înalt.

În scurt timp, tunelul se îngustă. Am îndreptat lanterna în depărtare, să văd ce se afla în fața noastră.

Am zărit ceva ce părea a fi fost o trecere de forma unei arcade sau, mai curând, o gaură făcută în zid.

— Hai să intrăm acolo, am articulat eu cu o voce gătuită.

Am ajutat-o pe Paula să treacă prin deschizătura din perete, după care am urmat-o și eu, gâfâind și sleit de puteri.

Am nimerit într-un fel de pivniță vastă. La lumina lanternei, se vedea drept în mijloc o grămadă de lăzi.

— Vic, strigă Paula, nu mai este nici o ieșire!

Avea dreptate. Ne găseam într-o fundătură. Nu mai aveam pe unde fugi. Șobolanii invadaseră deja ultimul tunel.

— Hai repede, să astupăm intrarea cu lăzile astea! E singura noastră scăpare!

Ne-am repezit către grămada de lăzi și, luând câte una, am început să le târâm către deschizătura practică în perete și să le așezăm fără să lăsăm nici un spațiu între ele. Abia am reușit să punem primul rând de lăzi, când mirosul șobolanilor s-a și făcut simțit. Duhoarea care se infiltră în locul unde ne aflam era cumplită. Din fundul galeriei răzbătea deja galopul lor.

— Repede, repede!

Am apucat două lăzi, le-am târât de la locul lor și le-am așezat peste primul rând. Paula făcu și ea la fel. Am îndreptat lanterna spre tunel. Spectacolul pe care l-am văzut mi-a înghețat sângele în vene.

Culoarul strâmt era acoperit în întregime de o masă maronie și densă de șobolani. Chițăiturile pe care le scoteau, cozile lor lucitoare și labele care li se mișcau neîntrerupt dădeau o imagine de coșmar.

Mi-am scos rapid pistolul și am tras de două ori în grămada aia. Detunăturile asurzitoare s-au repercutat prin galerie, reverberând la infinit.

Oribilul covor maroniu fu străbătut de o învolburare, însă șobolanii nu aveau loc să se replieze. Erau cu miile, iar cei din frunte nu puteau da înapoi.

Gloanțele mele lichidaseră trei dintre ei. I-am văzut pe ceilalți cum se năpustiră asupra celor trei cadavre, pentru a le sfâșia cu dinții lor ascuțiți. Chițăiturile lor stridente și feroce umplură tunelul.

Am luat o ladă din brațele Paulei și am pus-o peste celelalte, după care m-am repezit și m-am întors cu încă două.

În timp ce Paula așeza o ladă, un șobolan trecu prin deschizătură. Paula scoase un strigăt și căzu la pământ.

I-am auzit strigătele de groază și m-am năpustit spre ea. Căzuse pe spate și încerca să se apere cu amândouă mâinile, însă animalul căuta s-o muște și să ajungă la gât.

I-am tras șobolanului un șut, după care l-am apucat și l-am aruncat prin deschizătură. Nu am mai avut timp să văd dacă

Paula era rănită sau nu. Am așezat lada și m-am repezit după alte două.

Paula s-a ridicat de la pământ și mi s-a alăturat, destul de neșigură pe mișcările ei. Al doilea rând de lăzi era deja gata, iar zidul nostru improvizat se înălța deja până la vreun metru și jumătate. Însă tot nu era suficient. Trebuia neapărat să astupăm complet intrarea în pivniță, pentru a ne socoti la adăpost, și nici atunci nu puteam fi în deplină siguranță. Dat fiind faptul că erau atât de mulți și de mari, șobolanii puteau răsturna lăzile.

— Tot nu-i gata, am șuiert eu, mai trebuie încă un rând.

Ne-am continuat munca, târând lăzile, înălțându-le peste celelalte și întorcându-ne după altele.

În tunel, zgomotul era înfiorător și, din când în când, perețele construit de noi se clătina sub asaltul șobolanilor.

— Uite încă unul! strigă Paula.

Lada îi căzu din mâini. Se dădu înapoi câțiva pași, acoperindu-și gâtul cu palmele.

Am scotocit întunicul cu lanterna, când, dintr-o dată, ceva se aruncă spre mine și mă izbi în mână.

Creatura înfiorătoare mă mușcă de mânecă, însă din fericire nu ajunse la carne. Rămase agățată de mine, în timp ce ghearele îi râcăiau nerăbdătoare pe mâna mea.

Am dat drumul la lanternă, încercând în zadar să-l prind de gât, când, brusc, am simțit cum dinții i s-au înfipt în mână. Se pregătea să mă muște, însă de data asta am reușit să-l smulg cu mâna liberă și să-l strivesc. I-am azvârlit apoi corpul hidos prin spațiul liber care mai rămăsese, după care am ridicat ultima ladă și am pus-o la locul ei. Cu asta, baricada era fără nici o fisură.

Paula ridică de jos lanterna și se apropie de mine. Am inspectat la lumina lanternei peretele de lăzi. Șobolanii râcăiau cu frenezie de cealaltă parte, însă construcția noastră se ținea bine.

— Hai, încă un rând, ca să fim siguri! i-am spus eu.

— Vic, îți curge sânge!

— N-are nimic! Hai, ultimul rând!

Am mai ridicat încă un rând de lăzi. Amândoi eram epui-zați, însă, de bine-de rău, reușiserăm să ne terminăm opera. Ne-am prăvălit la pământ, sleiți de puteri.

Peste câteva clipe, Paula se ridică.

— Dă-mi batista, să te bandajez.

— Doamne, ce n-aș da pentru o sticlă de whisky! Vezi cum este plină viața asta de neprevăzut?

— Mă lipsesc cu plăcere de asemenea neprevăzut, afirmă ea cu o voce tremurătoare. Niciodată în viața mea nu mi-a fost așa de frică. Ce crezi, or să plece?

Dacă era să mă iau după balamucul infernal de cealaltă parte a baricadei, asediul putea să dureze și săptămâni întregi.

— Habar n-am. Probabil că o să mai dureze, însă putem fi liniștiți, fiindcă nu au cum să intre.

— Da, Vic, numai că noi nu avem cum să ieșim! Chiar dacă or să plece, tot n-o să știm în ce parte s-o luăm, iar lanterna n-o să mai țină mult!

În timp ce vorbeam, examinam pereții pivniței la lumina lanternei.

În cele din urmă, am oprit fasciculul luminos asupra grămezii de lăzi din mijloc.

M-am ridicat cu greu de jos și i-am propus:

— Hai să aruncăm o privire prin lăzile astea! Tu stai acolo și odihnește-te, o să deschid eu una.

Am reușit să desprind din cuie capacul unei lăzi, l-am aruncat deoparte și am dat peste teancuri de țigări, aranjate cu grijă.

— Marijuana! am exclamat eu. Probabil că asta este depozitul lui Barratt! Mamă, ce descoperire! Păi aici este marfă de milioane de dolari!

Paula se ridică anevoie și veni lângă mine.

— În mod sigur, toate lăzile astea n-au avut cum să fie cărate prin tunelele prin care am ajuns noi. Precis că mai există o ieșire. Hai s-o căutăm!

Zidurile erau tăiate în stâncă. Așa că am început să examinăm solul. Paula descoperi trapa, deosebit de ingenios camuflată. Dacă se apăsa într-o parte, cealaltă parte se ridica puțin, putându-se apuca și bascula complet.

Am apucat-o amândoi și am deschis-o. Un val de aer proaspăt pătrunse înăuntru.

— Asta e, am spus și am îndreptat fasciculul lanternei în întunericul care se deschidea la nivelul picioarelor noastre.

Treptele de piatră, cioplite grosolan, se înfundau în beznă. Am coborât primul. Ajunși la capătul scării, am văzut în depărtare, acolo unde probabil că se termina culoarul, razele soarelui.

Am luat-o de-a lungul culoarului, până la deschizătură. Lumina intensă a zilei ne-a orbit pentru câteva clipe. La picioarele noastre, se întindea o câmpie nisipoasă, plină de tufe de mărăcini. Se părea că ieșisem printr-una din laturile minei. O cărare în zig-zag cobora într-o râpă.

Stăteam în picioare, în dreptul intrării în mină, scăldate de razele soarelui, când, brusc, am auzit un strigăt.

Abia atunci am zărit, foarte departe, două camioane camuflate printre tufe. În apropierea lor stăteau câțiva indivizi. Se uitau în direcția mea și arătau cu degetul spre mine.

M-am retras iute în întuneric, însă am apucat să văd cum începuseră să alerge pe cărarea care ducea spre noi.

CAPITOLUL VII

I

— Aștia-s oamenii lui Barratt! am exclamat eu, împingând-o pe Paula înapoi în tunel. Mai mult ca sigur că pe tine nu te-au văzut. O să încerc să-i fac să se ia după mine. După ce o să se îndepărteze suficient de mult, încearcă și tu, dacă poți, să te urci într-unul din camioanele alea. Găsește un telefon și dă-i de știre lui Mifflin! Să vină încoace cât se poate de repede!

— În regulă!

Când se întâmplă ca ceva să nu meargă cum trebuie, Paula nu discută niciodată. M-a strâns de braț, mi-a făcut semn că a înțeles, după care am ieșit din nou la lumină.

Jos, indivizii urcau cărarea. Înaintau cât puteau de repede, numai că panta era abruptă și nu prea progresau. Strigau ceva spre mine, dar nu le-am dat atenție și m-am concentrat să examinez împrejurimile.

Cărarea ducea și mai departe de locul în care mă aflam, urcând până spre vârful minei.

Am luat-o la goană într-acolo, fără să încerc să mă ascund, până am ajuns sus.

În fața mea se întindeau dunele acoperite de tufișuri și o colină golașă, situată în spatele minei Monte-Verde. În stânga, șerpua autostrada către San Diego. Era unica mea șansă de scăpare, dar și singurul drum pe care ar fi putut-o lua Paula.

Dacă aș fi luat-o într-acolo, Paula ar fi fost obligată să meargă pe urmele celor care încercau să mă prindă. Prin urmare, eram obligat să evit lucrul ăsta și trebuia să încerc să-i abat pe urmăritorii mei cât mai departe de ea. Așadar, trebuia s-o iau la dreapta și să traversez vasta câmpie nisipoasă.

Norocul meu era că mă puteam ascunde destul de ușor.

Am început să alerg prin nisipul moale, pitindu-mă din când în când în spatele tufişurilor, pentru a scăpa de privirile indivizilor care mă urmăreau.

După vreo sută de metri, m-am oprit şi am aruncat o privire în urmă. Încă nu ajunseseră în vârful colinei. Preţ de o clipă, m-am îngrozit la gândul că s-ar fi putut să dea de Paula, însă strigătele lor m-au înştiinţat că în mai puţin de un minut aveau să ajungă în vârf.

M-am ascuns în spatele unui tufiş şi am aşteptat.

Primul dintre ei apără după câteva secunde. Apoi, am văzut încă alte patru siluete profilându-se în depărtare.

S-au oprit şi au privit în jurul lor. Alţi trei li s-au alăturat imediat.

Erau nişte indivizi zdraveni şi nu păreau să ştie de glumă. Patru dintre ei erau îmbrăcaţi în nişte tricouri vărgate, colorate în roşu şi alb, asemănătoare pescarilor din Coral Gables. Ceilalţi trei purtau costume de duzină.

Unul mărunţel şi îndesat părea a fi şeful grupei. Tipul dădu nişte ordine scurte. Cei patru îmbrăcaţi în tricouri o luară spre stânga, iar ceilalţi trei porniră în direcţia mea.

Am luat-o din nou la fugă, cu corpul aplecat, până am ajuns în dreptul unui grup de tufişuri. M-am oprit, m-am ghemuit şi m-am uitat din nou în urma mea. Tot nu mă văzuseră. Şi ei se opriseră din mers, părând să se întrebe în ce direcţie să pornească.

Mi-am spus că, dacă nu ar fi dat cu ochii de mine, s-ar fi putut să se descurajeze şi să se întoarcă la mină, prinzând-o astfel pe Paula.

Aşa că am ieşit din ascunzătoare şi am început să alerg prin zona descoperită.

Strigătul care a răsunat mi-a dat de înţeles că fusesem reperat. Am mărit viteza. Asfinţitul soarelui făcea ca lumina să descriască iute, scaldând deşertul într-o tentă roşiatică, însă căldura era încă intensă, iar nisipul care dogorea făcea alergarea dificilă.

Întorceam des capul. Pescarii se alăturaseră şi ei tovarăşilor lor, iar cei şapte urmăritori ai mei se desfăşuraseră într-un arc

de cerc, pentru a mă împiedica să ajung la autostradă. Era clar că aveau de gând să mă forțeze să alerg către interiorul câmpiei. Numai că nu prea avansau rapid. Păreau chiar mai incomodați de căldură decât mine. Dacă aș fi reușit să păstrez avantajul până la dispariția soarelui, aș fi avut o șansă să scap de ei.

Probabil că și lor le dăduse prin cap același lucru, întrucât am auzit o împușcătură, iar un glonte mi-a fluierat pe la urechi.

Nu mă prea temeam eu de pistoalele lor, deoarece doar un trăgător de elită ar fi fost în stare să nimerească o țintă mișcătoare la distanța aia. Dar, pentru orice eventualitate, am început să alerg în zig-zag.

Mi-am aruncat o privire în urmă și m-am convins că indiziile pierdeau teren. Nu abandonaseră urmărirea, însă distanța dintre noi se mărise. Așa că mi-am permis să încetinesc, pentru a-mi trage sufletul. Aveam senzația că alergam într-o baie de aburi.

Continuam să-mi fac griji pentru Paula. Dacă vreun tip din bandă ar fi rămas lângă cele două camioane, ar fi pus mâna pe ea. Însă tot ceea ce puteam face pentru a o proteja era să-mi continui cursa.

Am zărit în dreapta vârfulurile colinelor. Chestia asta m-a încurcat serios. Peste câteva minute, aveam să întâlnesc în drumul meu o barieră naturală, ceea ce le-ar fi permis celor șapte să execute o manevră de învăluire spre stânga. Dacă nu eram atent, puteam fi prins în cursă.

M-am hotărât să încerc o variantă de scăpare. Trebuia neapărat să le străpung linia, mai înainte de a ajunge în acea zonă accidentată. Așa că am luat-o brusc la stânga, alergând cât mă țineau puterile.

În același moment, am auzit un strigăt.

Trei dintre urmăritorii mei o luaseră și ei la fugă printre dune, încercând să-mi taie retragerea. Am încercat să alerg mai repede, însă aveam o distanță destul de mare de parcurs. Gâfâiam cumplit, iar picioarele îmi alunecau pe nisip.

Unul dintre pescari, un individ solid, dădea toate semnele că este un alergător de prima mână. Avea picioare lungi și părea că zboară deasupra pământului.

Fiecare dintre noi încerca să ajungă primul la defileul dintre cele două coline. Dacă eu aş fi ajuns cel dintâi, aş fi putut să-mi continui din nou drumul prin câmpie, dar, dacă ar fi ajuns el, mi-ar fi tăiat retragerea şi aş fi fost prins de către ceilalţi din urmă.

Am încercat să evaluez lungimea drumului care mai îmi rămăsese de parcurs, însă mi-am dat seama că pescarul câştiga teren. Am strâns din dinţi şi mi-am sporit eforturile. Am reuşit să iau ceva avantaj.

Restul grupului se afla departe, în urmă, însă campionul nu abandonase întrecerea. Mă apropiam de defileu, însă individul îmi călca pe urme. Puteam să-i disting trăsăturile. Figura îi era dură şi congestionată de efort, iar sudoarea îi curgea şiroaie de sub şapcă. Un zâmbet îi rămăsese împietrit pe faţă. S-a năpustit asupra mea ca un taur înfuriat.

Am încercat să fentez, însă nu s-a lăsat păcălit. S-a aruncat asupra mea şi m-a prins de haină.

A eschivat pumnul cu care l-am întâmpinat şi m-a încolăcit cu braţele. Am avut senzaţia că am fost prins între etichetele unui urs. Ne-am pierdut amândoi echilibrul şi, tot luptându-ne, am căzut la pământ.

I-am tras una în tâmplă, însă, neputându-mi face vânt, lovitura mea a fost lipsită de forţă.

A scăpat din strânsoarea mea şi, cum mi-am ridicat capul, a încercat să mă pocnească în figură. M-am aplecat într-o parte şi l-am izbit în stomac. De data asta mi-am pus toată greutatea în lovitură, încât l-am dărâmat pe spate.

M-am ridicat cu greu de la pământ şi i-am ars una drept în falcă, de i-am scuturat capul. Pe urmă am început să-l lovesc cu ambele mâini.

Drumul îmi era liber, însă abia dacă mai puteam respira. Nici nu mai eram în stare să păşesc.

— Sus mâinile!

La ameninţarea asta, m-am întors. Şeful grupei reuşise să ne ajungă. Pistolul de calibrul 45 din mâna lui era îndreptat spre mine.

M-am oprit.

— Ridică-ți labele în aer, dacă nu vrei ca jucăria asta să buie!

L-am ascultat. A fost o ușurare că puteam respira din nou normal. Dacă totul decursese bine, însemna că în aceste momente Paula se afla departe de zona periculoasă.

Individul pe care îl lăsasem lat se ridică greoi și se apropie de mine, cu un rânjel tâmp pe buze.

— Mac, ia caută-l! ordonă mărunțelul.

Mac mă cotrobăi, îmi descoperi pistolul și i-l aruncă șefului.

— Joe, atât are la el, spuse, după care se dădu un pas înapoi.

Joe se apropie de mine și mă examinează atent.

— Cine dracu' ești? Nu te-am mai văzut! făcu el nedumerit.

— Mă numesc Malloy.

— Țsta e, Malloy, așa cum ne-a spus și ea, interveni Mac, brusc interesat de persoana mea.

Joe îmi aruncă o privire plină de răutate.

— Mda, așa este.

— Ia zi, ai fost să-i calci în picioare begoniile lui Barratt, nu?

Și îmi băgă pistolul în coaste.

— Ei bine, cam așa ceva, i-am răspuns. Probabil că v-a cîrîpit el ceva despre mine, nu?

Joe zâmbi.

— Te înșeli, puîșor. Noi nu suntem din gașca lui Barratt. Suntem altă gașcă.

Ceilalți cinci întârziați sosiră și ei, pășind greu și abia respirând. Mă înconjurară amenințători, însă Joe îi liniști:

— Mac, întoarce-te cu băieții și terminați treaba. Iar eu îl duc pe ăsta la cabană. După ce terminați, veniți și voi acolo.

Mac dădu din cap, făcu un semn celorlalți și cu toții se întoarseră pe drumul spre mină, prin câmpia nisipoasă. Am rămas singur cu Joe.

— Ascultă, puîșor, făcu Joe, învîrtindu-și pistolul amenințător, dacă faci ce ți se spune, n-o să pățești nimic. Nu țin neapărat să te transform în strecurătoare, însă, dacă o să mă provoci, să știi că n-o să mă jenez.

Îmi recăpătasem sângele rece, așa că mi-am permis să-l examinez pe îndelete. Avea vreo patruzeci de ani, figura îi era ro-

tundă și cărnăasă, ochii mici, iar buzele subțiri. Deși era mărunțel, alura, gâtul și mâinile lui denotau o forță ieșită din comun.

— Hai, ia-o înainte! mă îndemnă el. O să-ți spun eu când să te oprești. (Și cu un gest vag arată spre coline.) E cale lungă, așa că o să poți să-ți dezmorești picioarele. Dar să fii cuminte! Te sfătuiesc ca nici măcar să nu-ți întorci capul. Dacă nu, te-am curățat. S-a înțeles?

I-am răspuns că s-a înțeles.

— Bine, atunci, să-i dăm drumul!

Am luat-o din loc, fără să știu unde anume aveam să ajungem. Îl auzeam în spatele meu. Era prea departe de mine ca să-l pot atinge, dar destul de aproape ca să nu-și rateze ținta.

M-am întrebat cine oare să fi fost individul care conducea banda asta? Și cine să fi fost indivizii ăștia? Și care să fi fost treaba pe care o aveau de terminat? M-am gândit, nu fără satisfacție, că aveau să fie surprinși de oamenii lui Mifflin.

„Asta e, Malloy, așa cum ne-a spus și ea“.

Care ea?

Am început să urcăm colina, iar urcușul era greu. Din când în când, Joe mormăia niște ordine: „La stânga, pe cărarea aia!“, sau „Ia-o la dreapta!“, dar tot nu ajunsesem unde trebuia.

Soarele asfîntise, iar lumina pălea rapid. În curând avea să se întunece. Poate că atunci aș fi avut ceva șanse să scap de paznicul meu, însă nu mă așteptam să fie un lucru ușor.

S-ar fi zis că Joe se născuse cu pistolul în mână. Ca să scap de el, trebuia să fie întuneric beznă.

— Gata, puișor, oprește-te! făcu el brusc. Să ne tragem sufletul nițel. Întoarce-te și stai jos!

M-am întors.

Era la vreun metru și ceva de mine și era leoarcă de sudoare. Hotărât lucru, ascensiunile pe caniculă nu-i prea reușeau.

Mi-a arătat un bolovan, iar el s-a instalat pe un altul, în fața mea.

L-am imitat. Îmi simțeam picioarele ca pe niște butuci. Propunerea asta a lui nimerise la fix.

— Pofim, ia o pipă, spuse, scoțând din buzunar un pachet de Lucky Strike.

Și-a luat din el o țigară, după care mi-a aruncat pachetul.

— Ia zi, cum e în mină? făcu el, după ce-și aprinse țigara și dădu fumul afară prin nările groase.

— Păi, cum să fie? N-aș alege locul ăla ca să-mi petrec acolo vacanța. (Mi-am aprins și eu țigara și i-am aruncat înapoi pachetul.) E plin de șobolani... niște adevărați monștri...

Făcu ochii mari:

— Șobolani? Așa mi s-a spus și mie, însă nu mi-a venit să cred. (Și-a întors privirea de la mine și a început să contemple vârful țigării.) Și n-ai dat întâmplător de niște marijuana?

— Ba da, vreo jumătate de tonă, i-am răspuns. N-am avut cum s-o cântăresc, însă nu cred că greșesc cu mult.

A rânjit, dezvelindu-și dinții știrbi.

— Nu zău? Chiar atât? I-am spus eu că individul își ascunde marfa în mină, însă ea nu a vrut să mă creadă. Și cum este ambalată?

— În lăzi... Dar despre care ea vorbești?

M-a privit iritat:

— Auzi, puîșor, eu sunt ăla care pune întrebările! Așa că limitează-te la răspunsuri.

Mi-a venit brusc o idee:

— Și voi ce învățați? Nu cumva îl trageți pe sfoară pe Barratt?

— Ba da, puîșor, chiar așa. Îi umflăm tot stocul de marijuana. Ne-am format și noi o mică echipă independentă.

Scuipă într-o parte și se ridică:

— Bine, acum, hai la drum! Urci drept înainte, după care o iei la dreapta. Hai, dă-i drumul!

Am reînceput să urcăm. Se făcuse atât de întuneric, că abia vedeam pe unde călcam. Însă se părea că Joe avea ochi de pisică. Mă ghida, făcându-mă atent la pietre și la tufișuri, de parcă ar fi văzut ca în plină zi.

— Stop! făcu el brusc.

M-am oprit.

A fluierat strident și, peste câteva clipe, la câțiva metri de noi, se aprinse o lumină. Am zărit în spatele unei perdele de copaci și de tufișuri o cabană de lemn, camuflată ingenios.

— Ce zici de căsuța asta? mă întrebă Joe. Noi am construit-o. Ca s-o găsești, ar trebui să-ți bagi nasul pe-aici. Însă șansele de a reuși nu sunt prea mari, pentru că cine s-ar încumeta să facă una ca asta ar fi ciuruit chiar înainte să apuce să intre. Hai, dă-i drumul! Intră!

Am înaintat.

Ușa era deschisă. Am intrat într-o cameră mobilată sărăcăcios. Lângă șemineu, cu mâinile la spate și cu o țigară între buzele rujate, stătea Mary Jerome.

II

Un fluture se învârtea în jurul unui felinar de vânt, agățat de un cârlig în mijlocul încăperii, proiectând pe podea o umbră uriașă. După ce făcu câteva rotocoale, se îndepărtă de felinar, zburând dezorientat prin dreptul peretelui. Joe îl lovi cu dosul palmei. Fluturile căzu la pământ, iar Joe îl strivi cu pantoful. Mi-am întors privirea de la el și m-am uitat la Mary Jerome. Era ultimul loc unde m-aș fi așteptat s-o întâlnesc.

Era îmbrăcată într-o cămașă de blue-jeans în dungi roșii și galbene și în niște pantaloni galben deschis de catifea. Părul negru îi era strâns cu o eșarfă de culoarea lămâiei. Cu toate că era mai palidă și mai trasă la față de când o văzusem ultima oară, era la fel de fermecătoare.

— Salut, i-am spus eu. Deși s-ar putea să ți se pară curios, te caut de o grămadă de vreme.

— Ține-ți gura, puișor! făcu Joe. Păstrează-ți discursul pentru altă dată! Stai jos și fii cuminte!

— Și-a băgat țeava pistolului în spatele meu și m-a împins spre un fotoliu de lângă șemineu.

M-am prăvălit în el.

— Unde ai dat de el? întrebă Mary Jerome.

Joe rânji cu gura până la urechi, părând a fi foarte mulțumit.

— Era în mină. L-am reperat în momentul în care ieșea din tunelul superior. A întins-o spre câmpie, dar am reușit să punem mâna pe el.

— Era singur?

— Sigur că da.

— Atunci, de ce a luat-o spre câmpie?

Joe se încruntă și-și trecu mâna prin părul cârlionțat.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ar fi vrut să scape, ar fi trebuit s-o ia spre autostradă, nu? făcu ea, pe o voce răbdătoare.

Joe se posomorî brusc:

— Ia spune, ce naiba ai pus la cale? mormăi el. Ai fost sau nu singur?

— Nu, n-am fost singur, am fost cu o fată. S-a dus să anunțe poliția.

Mary dădu din umeri resemnată.

— Joe, să știi că eu mă spal pe mâini. Nu faci decât tâmpenii!

— Fir-ar să fie! exclamă Joe, făcându-se stacojiu la figură. De unde dracu' să ghicesc că a fost cu cineva?

— Bine, asta e, dar acum trebuie să descurcăm lucrurile.

Joe se strâmbă și-mi aruncă o privire încărcată de ură:

— Cu alte cuvinte, trebuie să mă întorc la porcăria aia de mină. Poți să ai grijă singură de el?

— Da, o să mă descurc eu. Hai, grăbește-te!

— Vrei să-ți las pistolul meu?

Mary luă pistolul lui Joe, îl cântări în mână și i se adresă:

— Hai, Joe, la drum!

Joe mă mai privi încă o dată și mârâi printre dinți:

— Să nu-ți faci iluzii! Știe să tragă și n-o să aibă nevoie decât de o apăsare ca să te lichideze.

După care ieși din cabană.

Am auzit cum, în timp ce cobora panta cu pași grei, tufișurile din drumul său foșneau.

Îi trebuia pe puțin o jumătate de oră până să ajungă la mină. Iar, în timpul ăsta, speram ca Mifflin împreună cu oamenii lui să-și fi ocupat locurile.

Mary Jerome se îndepărtă de șemineu și se așeză într-un fotoliu, în celălalt capăt al camerei. Își puse pistolul pe genunchi și-și sprijini capul de spătar.

M-am întrebat dacă nu merita să încerc să scap, însă, după câteva clipe de gândire, am ajuns la concluzia că nu m-aș fi ales decât cu un glonț în cap.

— Nu te-am văzut de un car de ani, i-am spus. Tu ai anunțat-o pe Paula că sunt în mină, nu?

— Da. Și, ca să fiu sinceră, nu știu de ce am făcut-o. Probabil că sunt o fire sentimentală.

Vocea ei avea o rezonanță obosită.

— Cine-i Joe ăsta? Vreun prieten de-al tău?

— Nu, nici vorbă. Prieten e mult spus. (Și-a ridicat capul și m-a privit cu atenție.) Arzi de nerăbdare să mă întrebi o grămadă de lucruri, nu-i așa? Bine, dă-i drumul! Întreabă-mă! M-am cam săturat să mă joc de-a hoții și vardiștii. O să renunț. Credeam că mă pot descurca cu Joe, însă văd că n-a fost chip.

— Și dacă am pleca amândoi?

A dat din cap în semn că nu:

— Nici vorbă. Lui Joe nu i-ar plăcea chestia asta și nu am chef să stric relațiile cu el. Mai așteptăm, iar dacă nu o să se întoarcă, te las să pleci.

— Dar dacă o să se întoarcă? Ce-o să-mi facă?

A dat din umeri:

— N-o să-ți facă nimic rău. Nu-i genul lui să facă rău oamenilor. O să te țină aici, până o să poată pleca liniștit. Nu ai de ce să te temi. (Și-a ridicat pistolul și l-a îndreptat spre mine.) Așa că destinde-te și odihnește-te... O să rămâi aici până o să se întoarcă Joe.

Nu eram câtuși de puțin neliniștit, fiindcă eram sigur că Joe nu avea să se întoarcă.

— Dar spune-mi și mie, care este rolul tău în toată afacerea asta?

A zâmbit amar:

— Tot n-ai ghicit? Sunt soția lui Lee.

M-am aplecat în față și am privit-o stupefiat:

— Ești soția lui Dedrick?

— Cum ți-am spus.

— Păi, cum așa, doar este căsătorit cu Serena Marshland!

— Am fost măritată cu el mai înainte să se căsătorească cu ea.

Și-a aprins o țigară și a privit-o sumbru:

— Lui Lee nu i-a fost frică de bigamie.

— Cu alte cuvinte, căsătoria lui cu Serena nu este legală!

— Sigur că nu. Evident, Serena nu știa nimic atunci când s-au căsătorit. Dar acum a aflat.

A zâmbit din nou, cu aceeași expresie amară.

— Tu i-ai spus?

— I-am spus tatălui ei.

— Atunci când v-ați întâlnit la „Beach Hotel“, nu?

A ridicat din sprâncene și m-a privit uimită:

— Ai descoperit și asta? Bravo! Ei bine, da, în ziua aia i-am povestit toată trășenia. Aveam nevoie de bani. Nu mai aveam nici o lețcaie. Mi-a dat o mie de dolari ca să dispar.

— Mai ușurel, te rog. Ce-ar fi să începi cu începutul? Când te-ai căsătorit cu Dedrick?

— Păi, acum patru ani. Am uitat data exactă. Nu este o amintire prea frumoasă. Viața nu este deloc roz atunci când ești măritată cu un individ ca Dedrick. L-am cunoscut la Paris și m-am îndrăgostit de el. Toate femeile picau ca muștele în fața lui. Mă și întreb de ce naiba m-o fi ales tocmai pe mine! Era întotdeauna plin de bani și nu muncea absolut deloc. Poate că banii m-au atras la el. În orice caz, mi-am meritat pedeapsa. (Și-a aruncat mukul țigării și și-a aprins alta.) Până la urmă, am descoperit că făcea contrabandă cu stupefiante între Statele Unite și Paris. Joe lucra împreună cu el. În cele din urmă, Lee m-a determinat să intru și eu în echipa lor. Nici nu-ți poți închipui ce minciuni poate îndruga când vrea să obțină ceva! Apoi, într-o zi, a cunoscut-o pe tipa aia, Serena Marshland. Pe moment, nu m-am prins absolut deloc. Lipsea cu săptămânile, însă eram convinsă că era ocupat cu transporturile lui. Apoi, într-o bună zi, a dispărut de tot. Ne-a lăsat pe Joe și pe mine cu ochii-n soare. Joe a încercat să reia afacerea pe cont propriu, dar nu este făcut pentru așa ceva. Era cât pe ce să fie prins și abia a reușit să scape din Franța. Am ajuns aici și am aflat de căsătoria lui cu Serena Marshland. M-am dus să-l caut pe Barratt. Îl știi?

— Chiar foarte bine.

— Este un ticălos, făcu ea, iar trăsăturile feței i se înăspriă. A reușit să mă ducă cu preșul, clasa-ntâi. Mi-a explicat că Lee se căsătorise cu Serena Marshland doar pentru a pune mâna pe banii ei și că, de îndată ce-i reușea planul, urma să se întoarcă la mine. Chiar mi-a cerut să fiu înțelegătoare și să nu-i fac nici un rău lui Lee și să-l las să-și ducă planul la bun sfârșit. Iar eu, ca o proastă, am crezut tot ce mi-a spus. Trăsesem la hotelul „Chandos”. Am plecat de la Barratt, intenționând să mă întorc la hotel, dar, pe drum, niște indivizi au încercat să mă împuște. Abia am scăpat cu viață. Mi-am dat seama că Barratt se hotărâse să scape de mine. M-am mutat la „Beach Hotel”.

Mi-a aruncat o privire și m-a întrebat:

— Ei, cum îți place povestea mea?

— Adevărul este că nu-mi prea place, i-am răspuns. Speram să aud altceva, dar, oricum, continuă.

— Ce sperai să auzi?

— O să-ți spun mai târziu. Termină de povestit!

— Nu mai este mare lucru de spus. M-am gândit că, dacă aș fi reușit să dau de Lee, aș fi știut eu să-l recuceresc. Am aflat că se instalase la „Ocean End”, așa că m-am dus acolo. Dar am dat de tine. Mi-ai spus că, după toate aparențele, Lee fusese răpit. Așa este, nu?

— Da, numai că nu a fost adevărat. A simulat răpirea, ca să pună mâna pe jumătatea de milion de dolari a Serenei. E o sumă frumoșică. Ultima oară când am dat cu ochii de el, se afla la Barratt.

— Mda, am urmărit și eu povestea asta prin ziare. Nu m-ar mira să fi șters putina. Păi, cam asta ar fi totul. Știam că Barratt își ascundea cea mai mare parte din marfă în mină. Joe și cu mine ne-am asociat din nou. Aveam de gând să-i plătesc lui Barratt cu aceeași monedă. Însă Joe avea alte planuri. Îi intrase în cap să-i fure marfa lui Barratt și să continue el afacerea. Numai că eu mă cam săturasem de traficul cu stupefiante. Mai ales că Joe nu avea nici o șansă de reușită. Nu era suficient de șmecher pentru genul ăsta de treabă. Așa că m-am hotărât să mă retrag. Ca să nu mai vorbim de faptul că lui Joe începuseră să-i cam fugă ochii după mine. (S-a strâmbat.) E dificil pentru

o femeie să stea sub același acoperiș împreună cu un bărbat. Mai devreme sau mai târziu, bărbatul respectiv devine plictisitor.

— Dar mai există și unele femei care se acomodează cu situația asta, am remarcat eu zâmbind.

Brusc, în depărtare răsună o împușcătură.

Ne-am ridicat amândoi dintr-un salt.

— Ce poate fi asta? întrebă Mary neliniștită.

Și se repezi spre fereastră.

— S-ar putea ca poliția să-l urmărească pe Joe, am presupus eu plin de speranță. Însă, pentru a fi mai siguri, eu zic să stingem felinarul.

Am învățat de roțița felinarului și am făcut lumina mai mică. În aceeași clipă răsunară alte două împușcături, de data asta mai aproape. Am desprins felinarul din cârlig și am suflat în el.

— Sunt Joe și Mac! exclamă Mary, deschizând ușa.

Fulgerul unei noi împușcături luminează pentru o fracțiune de secundă întunericul nopții. Din vale, îi răspunse un răpăit de arme, iar gloanțele se izbiră de acoperiș.

Joe și Mac intrară val-vârtej, cu sufletul la gură, și trântiră ușa în urma lor.

III

Au rămas câteva clipe nemișcați, cu spatele sprijinit de pereți, răsuflând din greu și fără să articuleze vreun cuvânt. Din spre vale se auzeau rafale de arme automate, iar gloanțele mușcau din pereții cabanei.

— Aduceți carabinele! spuse în cele din urmă Joe. E Barratt!

Mary traversă încăperea clătinându-se. Am auzit-o cum a deschis un dulap, după care a revenit cu două carabine, pe care le-a dat lui Joe și Mac.

— Ești de partea noastră? mă întrebă ea, pe tonul calm al unei gazde care îți oferă o ceașcă de cafea.

— Mda. Dacă-i vorba de Barratt, atunci sunt de partea voastră.

S-a întors la dulap și a mai adus alte două carabine și un săculeț cu muniție.

— Joe, ce s-a întâmplat?

— Barratt și oamenii lui au dat peste ai noștri. Sunt vreo zece sau doisprezece, comandați chiar de către Barratt. Probabil că a venit la mină să ia ceva marfă. A dat de camioanele noastre și ne-a atacat.

— Ce să-ți spun, ai lămurit-o la fix, mormăi Mac. Mai întâi că tu nu erai acolo când s-a întâmplat toată chestia asta. (S-a așezat în genunchi în dreptul ferestrei, după care și-a întors capul în direcția lui Mary.) Au apărut în dreptul minei, iar noi ne aflam jos. Ne-au luat ca din oală. La început, ne-am adăpostit în spatele camioanelor. Atunci, au ocolit mina și ne-au căzut în spate. Până la urmă, doar eu am reușit să scap. Mă făcusem una cu pământul și așteptam să fiu și eu curățat. Dar probabil că și-au zis că dădusem ortul popii, așa că au coborât să vadă care-i treaba. Harry și George încă mai trăiau. Fuseseră grav răniți, dar încă mai respirau. Barratt le-a tras la amândoi câte un glonț în cap. În timp ce erau ocupați cu ceilalți, am reușit să scap ca prin urechile acului. M-am cățărat până-n vârful minei și acolo am dat de Joe. Tâmpitul ăsta avea o țigară înfiptă în gură. Puteau să-l vadă de la un kilometru. Nu l-au văzut, dar el tot nu s-a lăsat. I-am spus să se astâmpere și să nu tragă, dar ce, am avut cu cine să mă înțeleg? Așa că ne-au luat urma. Tot trăgeam speranță că puteam scăpa, mai ales că era noapte. Numai că Joe se încăpățâna să tragă mereu, așa că pentru ăia nu a fost nici o problemă să se țină după noi. Până la urmă am ajuns cu chiu, cu vai la cabană. Tipii sunt chiar în spatele nostru și, vă spun eu, treaba e destul de nasoală.

— Pe doi i-am lichidat eu, interveni Joe. Doar nu era să-i las pe ticăloșii ăia să mă alerge, fără ca măcar să le răspund cum se cuvine!

În timp ce discutau, am examinat valea care se întindea la picioarele mele. Nu prea oferea cine știe ce adăpost. Atacatorii noștri erau descoperiți doar dinspre flancul drept. Însă din clipa în care aveau să pună piciorul pe panta colinei, puteau să ajungă nestingheriți până la ușa cabanei.

Mi-am sprijinit carabina de pervazul ferestrei și am tras un foc în noapte. Imediat mi-au răspuns câteva împușcături din fundul văii, dintre mărăcini. Gloanțele ricoșară de pereții cabanei.

— Se află încă de cealaltă parte a câmpiei, am spus eu. Însă după ce o să reușească să traverseze terenul descoperit, o să dăm de naiba.

— Peste câteva minute o să apară luna, interveni Mac. Când am ajuns aici, luna lumina chiar din spatele colinei, așa că în curând o să-i vedem ca-n palmă.

Mi s-a părut că disting o oarecare agitație în vale. Am ochit și am apăsat pe trăgaci. O umbră minusculă făcu un salt la adăpostul tufelor. Joe și Mac traseră odată cu mine. Un strigăt slab ajunsese până la urechile noastre și, în același timp, alte rafale răpăiră. N-o fi fost cine știe ce de capul celor doi tovarăși ai mei de ocazie, însă de tras, trăgeau la marele fix.

— Unul mai puțin, rânji Joe satisfăcut.

Mi-am pus mâna pe brațul lui Mary, am tras-o spre mine și i-am șoptit:

— În afară de ușa asta, se mai poate ieși de aici și prin altă parte?

A dat din cap în semn că nu.

— Dar pe acoperiș?

— Se poate urca acolo pe o scară, dar, din clipa în care ai ajuns sus, tot n-ai făcut mare scofală.

— Ești sigură?

— Aproape sigură. S-ar putea coborî de pe acoperiș cu o frânghie, însă cred că este destul de greu.

— Aș vrea să arunc o privire. Ai vreo frânghie?

— Da, trebuie să fie una prin bucătărie.

Joe trase din nou.

— Păzea! strigă el. Se apropie!

Într-adevăr, acum se puteau distinge clar șase sau șapte siluete care urcau panta. Toți trei am tras aproape imediat. Două siluete se prăbușiră la pământ, în timp ce restul dispărură în spatele tufișurilor protectoare.

— Du-te și adu-mi frânghia aia, i-am spus lui Mary. Și apoi să deschizi chepengul de sus. S-ar putea să fim obligați s-o întindem de-aici în mare viteză.

— Ce naiba şușotiți acolo? făcu Joe bănuitor.

— Încerc să pregătesc o cale de scăpare, i-am răspuns. O să ieșim pe acoperiș.

— Ce să-ți spun, o idee nemaipomenită! făcu el ironic. Dacă a apărut luna, or să te nimerească din prima.

— S-ar putea să nu avem de ales. (Am observat că primele raze apăruseră în spatele colinei.) Poftim, a răsărit luna!

S-au scurs trei minute. Valea era deja scăldată într-o lumină albă.

— Asta e, cel puțin și ei sunt în aceeași situație ca și noi, făcu Mac. Nu avem cum să-i ratăm! Ce crezi că pun la cale? N-au mai tras nici un foc de cinci minute!

— Eu sunt de părere că așteaptă ca luna să se ridice și să ne lumineze din plin, am presupus eu. Iar chestia asta o să se întâmple destul de repede. Hm, și or să ne poată zări chiar și prin ferestre.

— Gata, am găsit frânghia! strigă Mary din încăperea alăturată.

— Bine, eu o să urc pe acoperiș, le-am spus. Iar voi să fiți cu ochii-n patru!

— Tu trebuie să fii cu ochii-n patru, replică Joe sarcastic. Și să nu te bazezi pe mine că o să vin cu flori la mormântul tău.

Am trecut în camera alăturată. Mary avea în mână o lanternă. Văzându-mă, a îndreptat fasciculul de lumină către o scară care urca până în chepengul din tavan.

— Nu-i prea prudent ceea ce faci, spuse ea. Precis că or să te vadă.

Am strigat către ceilalți doi:

— Trageți câteva rafale să mă acoperiți! Mă urc pe acoperiș!

— Călătorie sprâncenată! făcu Mac, bufnind în râs.

Și amândoi deschiseră focul în direcția văii. Am ciulit urechea, însă nu am auzit nici o rafală care să le răspundă.

— Mă întreb ce naiba or pune la cale, am spus eu, ca pentru mine. Mă rog, întâmplă-se ce s-o întâmplă! Să văd ce-o fi pe sus.

Am urcat scara și am ridicat prudent chepengul. L-am dat la o parte și am examinat acoperișul plat. Era inundat de lumină. Se vedea ca-n plină zi. Deasupra mea, se înălța lanțul stâncos care mărginea vârful colinei. Era abrupt și lipsit de locuri unde te-ai fi putut ascunde. Numai cineva care s-ar fi săturat definitiv de viață s-ar fi încumetat să-l escaladeze sărind de pe acoperiș, în clarul ăla de lună. Singura soluție era să aștept ca luna să se înalțe și ca versantul colinei să nu mai fie expus razelor sale. Însă se părea că nu ne mai puteam permite să așteptăm așa de mult.

Am coborât.

— Nu prea este în regulă, i-am dat eu raportul lui Mary. Frânghia asta n-o să ne ajute la nimic. E lumină ca-n plină zi. Peste vreo oră, s-ar putea să reușim, dar, acum, nici nu poate fi vorba de așa ceva.

— Peste o oră, o să dăm ortul popii, strigă vesel Joe, din camera alăturată.

— Ce-ar fi să faci o cafea? i-am propus eu lui Mary. Cred că pentru o bucată de vreme, suntem blocați bine de tot. Cât timp o să faci cafeaua aia, eu o să stau de pază.

M-am întors în cealaltă cameră. Mac stătea cu ochii ațintiți spre vale, cu o țigară stinsă în colțul gurii. Joe stătea pe marginea unui scaun și, protejat de tocul ferestrei, își mai înclina capul pentru a arunca o privire afară.

L-am întrebat pe Mac:

— Când te-ai întors la mină, n-ai dat cumva de o fată?

— Nu... De ce?

— Fiindcă, atunci când ați dat cu ochii de mime, eram împreună cu ea. Am trimis-o să anunțe poliția.

— Chestia asta n-o să ne ajute cine știe ce, făcu Joe. Din vale nu se aud împușcăturile de aici. Nu mă întreba de ce, dar e așa cum îți spun eu. Dacă n-or să trimită niște polițiști pe-aici, nici măcar n-or să-și dea seama de încăierarea asta. Și, la urma urmelor, am și eu orgoliul meu. Nu țin câtuși de puțin să fiu scos din belea de niște polițiști.

— În situația în care mă aflu, fac ceva pe orgoliul meu, izbucni Mac în râs. Decât să cad în labelle lui Barratt, prefer de o mie de ori să mă înhațe un sticlete.

— Crezi că este riscant dacă îmi aprind o țigară? mă întrebă Joe.

— Dacă vrei să fumezi, lungește-te pe jos! O să-ți iau eu locul, i-am răspuns.

— Puișor, să știi că-mi plăci! făcu Joe. La urma urmelor, îmi pare bine că nu te-am curățat.

— D-apoi mie! i-am răspuns eu.

S-a lungit la pământ și și-a aprins o țigară.

— Cred că ticăloșii ăia s-au cam dezumflat, spuse Mac. S-ar putea să se fi și cărat.

— N-ai decât să vezi, îl sfătui Mac. Eu pariez că pun ceva la cale.

— Așa cred și eu. Cât timp valea este luminată de lună, băieții stau la cutie, dar, cum n-o să mai fie lumină, or să încerce să atace.

Mary intră cu cafeaua. Joe își scoase din buzunar o sticluță plată și-și turnă câteva picături în ceașca lui.

— Mai vrea careva rom? întrebă el, agitându-și sticluța.

Mac își turnă și el, după care îmi întinse și mie sticluța, însă l-am refuzat dând din cap.

— Prefer să-l beau așa, fără să fie amestecat cu cafea.

— Te întreb cum o să scăpăm de aici, nu? făcu Joe, sorbind zgomotos din ceașca lui de cafea.

— Da, și ce-i cu asta?

— Joe, tacă-ți gura! se răsti Mac. Tot timpul cauți numai găl-ceavă. Iar dacă o să dai în primire, să știi că nimeni n-o să te regrete.

— Minți! îl contrazise acesta vehement. O să mă regrete bătrâna mea mamă. (S-a ridicat și și-a mai turnat cafea.) Și, dacă vrei să știi, o să mă mai regrete și o grămadă de puicuțe.

O rafală lătră în noapte, reverberându-se îndelung. În depărtare, un tufiș se luminează scurt, în timp ce automatul Thomson își scuipa cântecul său de moarte.

Am urlat:

— Pe burtă, toată lumea!

Și m-am azvârlit imediat la pământ.

Joe făcu doi pași ezitanți spre ușă, se răsuci încet spre călcaie și se prăbuși la podea.

Nimeni n-a mișcat. Automatul Thomson continua să latre. Gloanțele sparseră ferestrele, fluierând pe deasupra noastră, și mușcară din lemnul ușii și din peretele din față. Apoi, se lăsă liniștea.

I-am spus lui Mac:

— Fii atent!

Și am început să mă târăsc spre Joe. Primise rafala drept în piept.

— A murit? întrebă Mary.

Vocea îi tremura și mi-am da seama că era foarte emoționată.

— Mda...

— Bine, atunci, sper să pot scăpa de-aici, ca să-i dau vestea asta mamei lui, făcu Mac, rânjind. Pariez că o să sară în sus de bucurie. Niciodată nu l-a suferit pe ticălosul ăsta.

— Nu vă arătați prin dreptul ferestrei și stați în continuare culcați, i-am sfătuit eu.

M-am târât spre Mary, care stătea ghemuită sub una dintre ferestre.

— Și eu care credeam că nemernicul ăsta are vreo idee ca lumea în căpățâna aia, adăugă Mac.

Automatul începu să răpăie din nou. Gloanțele traversară încăperea.

— Păzea! Vin! urlă Mac.

Am zărit niște umbre care se mișcau, scăldate de razele lunii. Se deplasau în zig-zag, făcându-mi dificilă luarea liniei de ochire. Totuși, Mac reuși să doboare pe unul dintre atacatori, însă ceilalți cinci reușiră să ajungă la picioarele colinei și să dispară printre tufișuri.

— Se îngroașă gluma, am spus eu, aruncându-mă într-o parte, pentru a mă feri de așchiile de lemn care săriseră din tocul ferestrei. Acum, dacă au reușit să ajungă acolo, pot să vină până în dreptul ușii fără să fie văzuți!

— În orice caz, n-or să apuce să între vie, făcu Mac. Unde-i romul lui Joe? Nu mi-ar strica o gură.

S-a târât în patru labe până la corpul neînsuflețit al lui Joe, l-a întors pe burtă și i-a scos din buzunarul de la spate al pantalonilor sticlucă cu rom.

Automatul încetase să mai tragă. Am profitat de momentele de pauză și am ochit cu grijă, după care am tras trei focuri de armă în direcția tufișului în spatele căruia presupuneam că se află proprietarul lui.

Am zărit imediat o agitație subită. Un individ făcu un salt din tufiș, având arma în mână, după care se prăvăli la pământ.

— Nota zece! exclamă Mac, care-și reluase postul lângă fereastră. Acum, dacă vreuna dintre jigodiile alea o să încerce să pună mâna pe automat, o să trebuiască să-și arate mutra la lumină.

Atacatorii reluară tirul. Gloanțele începură să treacă prin ușă.

— Au ajuns la doi pași de noi, i-am șoptit lui Mary la ureche. Du-te în camera cealaltă!

— De ce?

Mi-a aruncat o privire întrebătoare. Pe figura ei palidă, ochii îi păreau mai mari decât în realitate.

— Du-te! am repetat eu.

A făcut cum i-am spus, târându-se în patru labe.

L-am întrebat apoi pe Mac:

— Ai cumva vreun pistol?

A dat afirmativ din cap.

— Și Joe are unul, a adăugat el.

M-am târât până la Joe, i-am luat pistolul de la cureaua pantalonilor, după care m-am târât până la Mac.

— Ascultă, eu o să mă cațăr pe acoperiș. Și, imediat ce o să mă auzi că încep să trag, să deschizi ușa. Cu puțină baftă, s-ar putea să scapi neobservat, iar atunci când or să te vadă, va fi prea târziu. Trebuie să ochești bine și să tragi iute. Nu uita, sunt încă cinci!

— Ascultă-mă pe mine, abia o să pui piciorul pe acoperiș, că or să te și doboare!

— Totuși, o să încerc.

O voce de afară strigă la noi:

— Ieșiți de acolo sau venim noi să vă scoatem!?

Am traversat încăperea de-a bușilea și am trecut în camera alăturată. Mary mă aștepta. I-am explicat:

— O să urc pe acoperiș. Indivizii sunt chiar în fața cabanei, așa că s-ar putea să-i iau prin surprindere. Rămâi acolo și fii atentă! E posibil să iasă scânteii.

Am ridicat chepengul fără să fac nici un pic de zgomot și am ciulit urechea. După care m-am înălțat încet. Capul și umerii mi-au trecut de nivelul acoperișului. N-am observat nici o mișcare. M-am întrebat dacă supraviețuitorii din bandă avuseseră ideea să-l supravegheze. Speram să nu le fi trecut așa ceva prin cap. Am pus piciorul pe acoperișul inundat de razele lunii, simțind cum inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, dar am continuat să avansez. Am reușit să mă lungesc, după care am început să mă târăsc încet, fără zgomot, pândind primul foc de armă.

Traversarea acoperișului mi s-a părut că durează o veșnicie. Apropoiindu-mă de margine, mi-am încetinit și mai mult deplasarea. Înaintam efectiv centimetru cu centimetru.

Brusc, au izbucnit câteva împușcături, însă nu eu eram cel vizat, ci cabana. Profitând de zgomot, am reușit să ajung până la marginea acoperișului, după care am privit panta colinei care se întindea sub mine. Terenul accidentat era acoperit cu arbuști și cu tufe de mărăcini. Câteva clipe, nu am observat nici o mișcare. Apoi, am reperat un individ adăpostit în spatele unei stânci, la vreo cinci sau șase metri de cabană. Am continuat să cercezez terenul, ținându-mi răsuflarea. Până la urmă, i-am descoperit și pe ceilalți atacatori, dispuși în semicerc în fața cabanei. După felul în care se ascundeau în spatele stâncilor și tufelor, păreau hotărâți să se expună cât mai puțin posibil. Am estimat că aș fi putut nimeri doi dintre ei, însă, dacă Mac nu ar fi reușit să se descurce pe partea lui, ceilalți trei ar fi avut tot timpul să mă curețe. Așa că mi-am spus că cel mai înțelept lucru pe care l-aș fi putut face era să-i comunic lui Mac poziția dușmanilor, mai înainte de a deschide focul asupra lor.

Am început să mă târăsc prudent înapoi, însă unul dintre atacatori își ridică privirile spre mine și mă descoperi. A scos un strigăt și a tras. Am simțit pe lângă obraz suflul glonțului. Am apăsât rapid pe trăgaci, și individul s-a prăbușit instantaneu. Mi-am îndreptat arma spre vecinul lui care se ridicase dintr-un salt, dar abia am avut timp să mă retrag, că au și zburat așchii din streășina deasupra căreia mă aplecasem cu câteva clipe înainte.

Îndoit de mijloc, am ajuns în câteva salturi la chepeng. Cei de afară reluară tirul cu furie. În timp ce-mi lăsam corpul să alunece prin deschizătură, gloanțele fluierau pe deasupra capului meu.

De bine, de rău, am reușit în cele din urmă să cobor scara.

— Ești rănit? mă întrebă Mary, cu o voce din care răzbătea îngrijorarea.

— Nu.

Fără să mă opresc, m-am repezit în cealaltă cameră. Din pragul ușii, Mac trăgea în noapte ca un adevărat erou de western.

În momentul în care am ajuns în dreptul lui, a încetat să mai tragă și s-a retras în dreptul peretelui.

— Gata, prietene, i-am curățat! mă anunță el satisfăcut. Pe toți cinci! Fir-ar ei să fie de ticăloși! Ce zici de ideea asta a mea, s-o întindem la iuteală, cât timp ceilalți încă sunt departe?

Mary se apropie și ea.

— Să-i dăm drumul, l-am aprobat eu. Nu trebuie să scăpăm ocazia asta. Tu o să ieși primul, apoi Mary și la urmă eu.

Mac dădu din cap.

— Așa o să facem!

Făcu un salt, trecu pragul cabanei și dispăru în noapte.

IV

Stăteam ascunși în niște tufișuri dese, la oarecare distanță de cabană, scrutând prin întunericul nopții spre poalele văii. N-am descoperit nici un semn de viață. Și nici pe flancul colinei din fața noastră. Nu se mai auzeau nici o împușcătură și nici o voce.

Mac stătea adus de umeri și-și freca obraji. Aerul nopții era răcoros, iar briza care bătea dinspre colină era destul de tăioasă.

— Pare să se fi liniștit, șopti Mac.

— Mda. (I-am luat din mână sticluta cu rom pe jumătate plină și i-am întins-o lui Mary.) Bea o înghițitură, că Mac o s-o golească.

A dat din cap că nu voia.

— Nu, mulțumesc, e-n regulă.

Am luat o gură din acel lichid care făcea să-ți ia foc gâtul. Nu era de cine știe ce calitate, dar, oricum, te proteja de frig.

— În fond, am spus eu, cred că am putea s-o luăm din loc, decât să stăm aici și să înghețăm. Dacă ceilalți n-au de gând să vină, nu văd de ce noi n-am pleca.

— Crezi să s-or fi întors la mină? Întrebă Mary.

— Tot ce se poate. Putem merge și noi într-acolo, să vedem cum stau lucrurile. Barratt s-o fi hotărât să se întoarcă și să-și recupereze marfa, decât să-și piardă toți oamenii pe-aici. Iar dacă totul a mers bine, s-ar putea ca poliția să fie acolo, gata să-i primească cu brațele deschise.

— Doar dacă n-or fi pus mâna pe tipa ta, făcu Mac, ridicându-se.

— O să vedem când vom ajunge.

Am luat-o în frunte cu un pas vioi, mergând pe cât posibil la adăpostul copacilor.

La poalele colinei, ne-am oprit și am examinat terenul din fața noastră. Clarul de lună lumina întreaga întindere a câmpiei nisipoase, iar cea mai mică mișcare era vizibilă de la cel puțin un kilometru.

— Dacă ăia au rămas undeva, pe colina asta, or să ne împuște ca pe niște iepurași, mormăi Mac. Ce facem, riscăm?

— Eu da. Voi doi rămâneți aici. Iar dacă n-o să mi se întâmple nimic, veniți după mine.

— Pe cuvântul meu, uite, asta înseamnă să lei taurul de coarne! făcu Mac, trântindu-mi o palmă în spate.

Mary interveni cu vocea ei gravă și calmă:

— Eu nu cred că a mai rămas nimeni acolo, pe colină. Cred că s-au întors cu toții în mină.

Cât timp am coborât cărăruia care ducea spre câmpie, m-am rugat în sinea mea să aibă dreptate. După ce, în cele din urmă, am reușit să pun piciorul pe terenul nisipos, am început să alerg în zig-zag, cu corpul plecat, înaintând în salturi. Nu s-a întâmplat nimic. Am parcurs așa vreo două sute de metri, după care am privit în urmă. Mac și Mary porniseră după mine. M-am oprit și i-am așteptat, timp în care mi-am tras sufletul.

— Sunt la mină, le-am spus eu, după ce mi s-au alăturat. Când o să ajungem acolo, o să ne despărțim.

Am început să alergăm printre dune, în direcția minei. Din când în când, ne mai opream să ne odihnim, însă îi zoream pe ceilalți doi să reluăm drumul, fiind îngrijorat din pricina Paulei. O fi reușit să scape? Liniștea dinspre mină mă cam punea pe gânduri. Dacă Mifflin ar fi ajuns, ar fi trebuit să se audă zgomote specifice unei lupte.

Peste câțva timp, am zărit vârful minei. Le-am făcut celorlalți semn să se apropie de mine.

— Cel mai bine ar fi să ne continuăm drumul cățărându-ne, le-am spus eu. Probabil că Barratt a lăsat pe cineva de pază, așa că, dacă tot am ajuns până aici, ar fi o prostie să le dăm de bănuț. Eu cu Mac o s-o luăm înainte, iar tu, Mary, o să rămâi în urmă.

Ne-am reluat înaintarea încet, în liniște, profitând de cea mai mică denivelare a terenului.

Brusc, Mac îmi arătă ceva cu degetul. Am reușit să disting o siluetă care se profila la orizont. Individul stătea ghemuit printre tufișuri și se părea că privește în direcția noastră.

— Mă ocup eu de el, îmi șopti Mac la ureche.

I-am făcut un semn că eram de acord, după care l-am urmărit din priviri. A început să se cațere înspre individul care făcea de pază, descriind un cerc larg. Mary apăru lângă mine și se întinse pe nisip. Și ea văzuse silueta profilată în depărtare.

Am așteptat. Nu se auzea nici un zgomot. Am început să mă întreb ce oare plănuise Mac.

Brusc, santinela se ridică pe jumătate. O tuse răgușită îi scutură corpul, după care căzu cu fața la pământ.

Din spatele ei apărură Mac. Ne-a făcut câteva semne, agitându-și mâna, după care a dispărut în spatele colinei. Am început să urc cu Mary în direcția lui.

— Nici măcar nu și-a dat seama ce anume i s-a întâmplat, șopti Mac în clipa în care ne întâlnirăm cu el. Chestia asta a început să mă amuze...

Ne-am strecurat până la marginea platoului și am aruncat o privire în râpă.

În lumina dată de farurile celor două camioane, se desfășura o activitate intensă. Câțiva indivizi încărcău lăzi într-un camion, în timp ce alții ieșeau cu lăzile din tunelul minei. Unul dintre camioane era deja plin, iar celălalt pe jumătate.

La intrarea tunelului l-am recunoscut pe Barratt, care gesticula și zbiera la cei din jur, încercând să-i grăbească.

Mâna lui Mac se ridică, iar țeava pistolului său se îndreptă spre pieptul lui Barratt. L-am apucat instantaneu de încheietura mâinii.

— Nu! Precis că prietena mea se află acolo! Probabil că au prins-o. Mă duc după ea. Dacă cumva or să mă dibuie, atunci poți să tragi. Și încearcă să-l nimerești pe Barratt din prima.

A dat din cap în semn că a înțeles.

Am început lungă și periculoasă coborâre către fundul minei. Aproape la fiecare pas mi se rostogolea de sub tălpi câte o piatră, însă oamenii lui Barratt erau prea ocupați cu munca lor ca să acorde vreo atenție zgomotelor pe care le făceam.

Mi-am continuat drumul numai prin porțiuni întunecate, până când am ajuns la piciorul falezei. Terenul era acoperit cu tufe de mărăcini, așa că puteam înainta fără zgomot și în siguranță spre cele două camioane.

L-am auzit cât se poate de clar pe Barratt cum își înjura oamenii să se grăbească cu încărcatul. Am ajuns în dreptul camionului care era deja încărcat. M-am strecurat până la cabina șoferului și am aruncat o privire înăuntru.

Paula era acolo, cu un căluș la gură, având mâinile și picioarele legate. Am deschis încet portiera și am urcat lângă ea.

Era palidă și cam speriată, dar, cum i-am dat la o parte călușul, mi-a zâmbit.

— Îmi pare bine că te văd, mi-a spus ea cu o voce încă răgușită.

— Înseamnă că suntem doi care ne bucurăm de revederea asta! (I-am desfăcut frânghia care-i ținea încheieturile mâinilor legate.) Ce s-a întâmplat? Ai nimerit chiar peste ei, nu?

A dat din cap, frecându-și mâinile și picioarele.

— Barratt își închipuie că ești în continuare în fundul minei, îmi explică ea. Nici nu-i trece prin cap că am fost împreună. E convins că mă aflu aici pentru a căuta intrarea în galerie. Cum termină cu încărcatul, are de gând să mă ducă în galeria aia și să mă lase acolo.

— Ei bine, în cazul ăsta își face iluzii. Hai, o să încercăm să ajungem în vârful minei. Am niște prieteni acolo, care ne așteaptă.

Am luat-o încet prin spatele camionului, după care am început să urcăm prudent faleza.

Eram deja pe la jumătatea drumului, când un urlat ne-a făcut să încremenim locului. Pe celălalt versant, cam la înălțimea la care ne aflam noi, Barratt stătea în dreptul intrării în mină, luminată vag de farurile camioanelor. Arăta spre noi, făcând gesturi nerăbdătoare cu mâna stângă, în timp ce dreapta îi dispăru sub haină și reapăru cu un pistol.

Însă, mai înainte de a trage, o rafală de armă automată rupse liniștea nopții. Am trântit-o pe Paula la pământ și m-am aruncat și eu alături de ea, ascunzându-mi fața în pietrișul de pe pantă. Alte două detunături răsunară, tot pe deasupra capetelor noastre. După care nu se mai auzi nici un foc de armă. Însă dinspre fundul râpei, se propagă spre noi o hărmălaie cumplită. Voci din care răzbătea panica, bufnituri ale lăzilor aruncate la pământ și zgomote de pași în alergare. M-am agățat de o tufă, mi-am ridicat capul cu grijă și am privit pe deasupra umărului.

Oamenii lui Barratt fugeau care încotro pe cărarea care ducea spre intrarea în tunel, abandonându-și lăzile ce se loveau de pereții râpei. Una dintre ele se deschise și un val de țigări se revărsă în afară. Deja, motorul unuia dintre camioane pornise. Se

salva care putea. Corpul lui Barratt bloca intrarea în mină, iar cei care se repezeau într-acolo săreau peste el, îmbrâncindu-se unii pe alții. Alte câteva corpuri fără viață zăceau la marginea cărării. Hotărât lucru, Mac era un trăgător de elită.

— Hai, Paula, să profităm de panica asta! Dacă-și recapătă cumva sângele rece și-și amintesc de noi, am încurcat-o definitiv!

Picioarele ne alunecau, iar degetele ni se agățau cu disperare de cea mai firavă rămurică, de fiecare colț de stâncă. Am reușit să înaintăm un metru, după care încă unul. Deja, deasupra capetelor noastre se vedea marginea falezei, încoronată cu tufe de mărăcini. Eram salvați.

CAPITOLUL VIII

I

Era miezul nopții când am intrat împreună cu Mary Jerome, Paula și cu Francon în biroul lui Brandon.

Mifflin, cu figura lui congestionată și gânditoare, încheia cortegiul.

Brandon, care stătea la biroul său, ne-a aruncat o privire ucigătoare. Era îmbrăcat mai puțin îngrijit ca de obicei, întrucât Mifflin îl sculase din somn pentru a-mi asculta povestea.

— Hai, așezați-vă, mormăi Brandon, arătându-ne scaunele dispuse în cerc în fața biroului său. (Se întoarse spre Mifflin și-l privi cu ochi veninoși.) Ia zi, pe ce ai pus mâna?

— Pe două camioane pline cu marijuana și pe patru cadavre, răspunse acesta. Barratt e mort. Am mai arestat și câțiva membri din bandă care au mărturisit totul. Însă Malloy a fost cel care a condus ancheta asta. Vreți să vă povestească toată afacerea, de-a flr-a-păr?

Brandon s-a uitat la mine răuvoitor, a tras un sertar al biroului și a scos din el o cutie cu trabucuri. A ales unul dintre ele și, neglijând să ne dea și nouă cutia, s-a instalat confortabil în fotoliu.

— Doar de asta se află aici, făcu el.

După care își întinse degetul butucănos spre Mary și întrebă:

— Cine este?

Am răspuns în locul ei:

— Este soția lui Lee Dedrick.

A tresărit și și-a întors privirile spre mine:

— Ce tot spui acolo?

— Da, este soția lui Lee Dedrick.

— E adevărat? i se adresă el lui Mary Jerome.

— Absolut adevărat, răspunse ea rece.

— Și când v-ați căsătorit?

— Acum patru ani.

Brandon și-a pus trabucul pe birou, iar degetele lui cu manichiura îngrijită au încercat să-i desfacă foița de celofan.

— Vrei să spui că poate fi acuzat de bigamie, întrucât s-a căsătorit și cu Serena Marshland?

Avea o voce gâtuită.

— Chiar așa, i-am răspuns eu, satisfăcut de efectul surprizei. Vreți să încep cu începutul sau preferați să mă întrebați?

A apucat trabucul și i-a străpuns nerăbdător foița cu un chibrit.

— Doamna Dedrick... ăă... Serena Marshland este la curent cu chestia asta?

— Da.

Colțurile gurii i s-au lăsat. A dat din umeri și a făcut un gest nedefinit din mână.

— Bine, dă-i drumul, dar să știi că nu sunt obligat să te cred pe cuvânt.

— Cea mai mare parte dintre lucrurile pe care vi le voi relate le-am reconstituit numai pe bază de deducții, am început eu, trăgându-mă mai în față pe marginea scaunului. Așa că o să existe anumite fapte pe care nu am cum să le dovedesc. Cu toate astea, putem stabili chiar de pe acum că Barratt conducea o bandă internațională de traficanți de stupefiante. Lee Dedrick și Lute Ferris erau locotenenții lui. Dedrick aproviziona Parisul, în timp ce Ferris aducea marfa din Mexic. Toate astea se pot verifica. Știm de asemenea că Dedrick se căsătorise cu tânăra aici de față (și am arătat spre Mary Jerome), care ignora complet îndeletnicirile lui Dedrick. A părăsit-o și s-a căsătorit cu Serena Marshland, după care au plecat împreună la New York. Dedrick nu avea alt scop decât să se apropie de averea Serenei. În ceea ce privește restul, nu pot decât să presupun că Souki a descoperit adevărata identitate a lui Dedrick. Se prea poate să fi încercat să-l șantajeze. Vă repet că nu știu nimic precis, însă cu siguranță că Dedrick s-a îngrozit la gândul că toate planurile îi pot fi date peste cap, așa că l-a ucis pe Souki.

Atunci i-a venit ideea cu răpirea, ceea ce i-a permis să camufleze moartea lui Souki și să stoarcă de la Serena o sumă uriașă. Totul i-a mers ca pe roate. Nimeni nu l-a bănuț cã l-a omorât pe Souki și nimeni nu s-a îndoit de autenticitatea răpirii. Iar Barratt l-a luat sub aripa lui. L-a ascuns în apartamentul în care locuia și și-a asumat sarcina de a lua recompensa și de a-l compromite pe Perelli. De altminteri, era foarte ușor, întrucât apartamentul lui Perelli se afla chiar în fața celui în care locuia el, iar Barratt era un dușman declarat al lui Perelli. I-a plasat în apartament undița, o parte din banii de răscumpărare și un pistol, după care a anunțat poliția. Voi ați aterizat acolo și l-ați arestat pe Perelli.

Brandon se uită chiorăș la Mifflin și scoase un mormăit.

— Știi ce cred eu din tot ce mi-ai spus? făcu el, întorcându-și privirile spre mine și dând cu pumnul în birou. Că nu este altceva decât o poveste de adormit copiii, în care recunosc semănătura drăgălașului Malloy. Într-un cuvânt, nu faci altceva decât să încerci să-l scoți pe Perelli din rahatul în care s-a băgat. Iar pentru asta, mi-ai îndrugat verzi și uscate, numai că eu tot nu văd de ce naiba Perelli ăsta n-a putut să-l răpească pe Dedrick. Poți să-mi spui ceva pe tema asta?

— O recepționeră, pe nume Gracie Lehmann, care lucra în imobilul în care locuiește Barratt, l-a văzut pe acesta intrând cu undița. A încercat să-l șantajeze, numai că Dedrick a asasinat-o în locuința ei.

Brandon tuși ironic.

— Cine spui că a asasinat-o?

— Dedrick, individul îmbrăcat în costum ruginiu. Cel care a fost văzut împreună cu Gracie Lehmann de către Joy Dreadon.

— Mda, ceea ce spui tu e foarte nostim, numai că nu ține figura. Gracie asta s-a sinucis. Iar martorul tău nu este altceva decât o prostituată. Crezi că se poate avea încredere în declarația ei? De altfel, Malloy, nici unul dintre martorii tăi nu face doi bani.

Am dat din umeri.

— Și de unde știi, mă rog, că individul în costum ruginiu este totuna cu Lee Dedrick?

— I-am recunoscut vocea. Dacă vă amintiți, mi-a telefonat în seara în care și-a organizat propria-i răpire. Are o voce care nu se uită cu una-cu două.

— Povestește tu asta în fața juraților, și o să vezi singur ce o să se întâmple, făcu Brandon sarcastic. În fond, tot ceea ce ai descoperit până acum nu este altceva decât că Barratt a fost capul unei bande de traficanți de stupefiante. Cu asta, da, sunt de acord. Numai că asta-i tot. Celelalte deducții ale tale nu sunt decât niște fantezii.

După ce am ieșit din biroul lui, ne-am uitat consternați unii la alții.

— Păi, cam așa este, spuse în cele din urmă Francon. Vic, să știi că individul are dreptate. Nu zic nu, versiunea ta este seducătoare, însă în fața juraților nu face două parale. Trebuie să dăm de urma lui Dedrick.

Mifflin ne ajunse din urmă pe culoar.

— Hai, circulați! mormăi el. Ce, n-aveți unde dormi?

L-am întrebat:

— Îl mai căutați pe Dedrick?

— Îl căutam pe individul în costum ruginiu, răspunse prudent Mifflin. De când s-a întâmplat ca Gracie Lehmann să fie asasinată, ne-am continuat ancheta în legătură cu el. Și nu te lăsa impresionat de ceea ce ți-a spus Brandon. Știe că a fost omorâtă, însă se dă neștiutor, ca să afle adevărul!

— Bine, dar, dacă zici că-l căutați pe Dedrick, cum se face că până acum nu ați dat de el?

Figura lui Mifflin se coloră într-o nuanță stacojie:

— Dacă este posibil să-l găsim, atunci fii sigur că o să-l găsim, spuse el. Și, până atunci, abține-te să mai faci remarci insinuante. Să fii sigur că nu s-a ascuns în oraș, fiindcă altminteri l-am fi descoperit.

— Doar dacă nu s-o fi îngropat pe undeva. Ce, ați scotocit peste tot? Doar așa ați fi putut ști că nu se află în oraș.

Francon avea aerul că se plictisește cumplit.

— Eu cred că mă duc să mă culc, făcu el. Măine am o zi încărcată. Cât despre afacerea voastră, vă amintesc că peste o săptămână o să înceapă procesul, iar peste două zile o să vă

prezint demisia mea din cazul ăsta. Nu intenționez câtuși de puțin să mă prezint în fața juraților cu mâinile goale. Vic, să nu zici că nu te-am prevenit și că te-am luat pe neașteptate, da?

După care a plecat, fără să-mi dea nici măcar timp să protestez.

Paula, Mary și cu mine am coborât în stradă, deprimați și frânți de oboseală.

— S-o iau pe doamna Dedrick la mine? mă întrebă Paula.

— Mda, e o idee bună. Ne vedem mâine dimineată, la birou. Poate că până atunci o să-mi vină vreo inspirație.

Am făcut cu mâna unui taxi, m-am despărțit de ele și, după ce au plecat, m-am întors la Buick-ul meu. Mifflin m-a ajuns din urmă.

— Vic, îmi pare rău, dar în situația în care suntem nu am putut face mare lucru. Înțelege-mă.

— Știu. (M-am sprijinit de mașină și mi-am aprins o țigară.) După părerea ta, Dedrick a plecat din oraș sau nu?

Mifflin a dat din umeri.

— Habar n-am. Au fost supravegheate șoselele, aeroporturile și gările. Dacă a reușit să scape, înseamnă că a fost băftos. După părerea mea, nu există decât două posibilități. Ori a reușit să se strecoare prin filajul nostru, ori și-a găsit o ascunzătoare unde nimeni nu se gândește să-l caute.

O idee subită mi-a traversat mintea:

— Da, s-ar putea să ai dreptate. Eu cred că șansele de a se afla încă în oraș sunt foarte mari. Tim, te rog să mai aștepți. Cred că mi-a venit o idee bună. Nu te băga încă în pat. Poate că o să-ți telefonez. O să te găsesc acasă?

— Normal, da' unde crezi că mă duc? îmi răspunse Mifflin. La ce te-ai gândit? Unde crezi că s-ar putea ascunde?

Am urcat în Buick și am pornit motorul.

— Se află în locul unde nu v-ar fi dat niciodată prin cap să-l căutați, i-am răspuns eu, scoțându-mi capul pe geam. Bătrâne, Dedrick se află la „Ocean End“!

Am pornit din loc, demarând în trombă, fără să mai am timp să-i aud protestele.

II

În momentul în care am intrat pe aleea care ducea spre „Ocean End“, am stins farurile și am lăsat aprinse doar luminile de poziție.

După părerea mea, acel loc constituia ascunzătoarea ideală, deși, în aparență, era cea mai puțin probabilă.

Dacă era adevărat că Marshland plecase în Europa și-și lăsase fiica singură, însemna că Detric nu întâmpinase nici o greutate în a o convinge să-l adăpostească, inventând un motiv oarecare pentru a-și justifica întoarcerea.

Bineînțeles, nu era decât o idee, însă, deși eram foarte obosit, simțeam că nu-mi puteam găsi odihna decât după ce aveam să lămuresc misterul ăsta. Am oprit mașina pe la jumătatea drumului. Mi-am spus că ar fi fost mult mai prudent să fac restul drumului pe jos, așa că am început să merg, dar fără prea mult entuziasm.

Porțile mari de fier erau închise. Mi-am amintit că exista un sistem destul de complicat de alarmă care proteja proprietatea. Așa că am luat-o de-a lungul zidului, până am dat de niște tufe de iederă.

M-am cățărât până pe creasta zidului, după care am examinat grădina care se întindea la picioarele mele, scăldată de razele de lună. Mulțumit de rezultatul inspecției mele, am sărit de pe zid și m-am apropiat de terasă. Parterul era cufundat în întuneric, însă o fereastră de la etaj decupa un dreptunghi luminos în bezna nopții. Mi s-a părut destul de ușor să mă cațăr până acolo, întrucât în fața ferestrei se afla un balcon. M-am urcat pe balustrada terasei și mi-am prins mâinile de marginea de jos a balconului.

După ce mi-am desprins picioarele de pe balustradă, m-am tras în mâini, mi-am proptit piciorul de marginea balconului și am aruncat o privire prin fereastră.

Nici nu mi-am putut închipui că o să am parte de un asemenea noroc. Individul în costum ruginiu stătea întins pe un pat, cu un pahar de whisky într-o mână și cu o revistă în cealaltă.

Între buzele lui subțiri se consuma o țigară. Tipul părea foarte absorbit de lectura sa.

M-am hotărât să nu-l înfrunt de unul singur. Cu părere de rău, am coborât de pe balcon.

Am încercat să-mi amintesc dacă exista vreo cabină telefonică în apropiere de „Ocean End“, însă nu am reușit. Cu toate astea, nu aveam de gând să-mi las prada nesupravegheată. Dacă Dedrick ar fi dormit, poate că aș fi încercat, dar, întrucât era treaz, s-ar fi putut să plece în orice moment.

Mi-am amintit de telefonul care se găsea în holul de la intrare. Însă nu prea aveam chef să pătrund în casă prin efracție.

Așa că am început să ocolesc clădirea, în speranța că aș fi dat de o fereastră deschisă. Hotărât lucru, în noaptea asta aveam baftă cu carul. La una dintre ferestrele din spate cremonul fusese uitat deschis. Am împins fereastra, m-am aplecat în beznă și am ciulit urechea. Nu am auzit nici un zgomot.

Mi-am scos din buzunarul de la spate al pantalonilor lanterna Paulei. Bateria era aproape consumată, totuși lumina ei palidă m-a ajutat să mă orientez. Fereastra dădea în culoarul care ducea spre holul de la intrare.

Am încălecat foarte prudent pervazul ferestrei, m-am strecurat în interior și, cu pași de pisică, m-am îndreptat spre hol.

Interiorul casei era cufundat într-o liniște ca de mormânt. Am rămas o clipă nemișcat, cu urechile ciulite, după care am intrat în hol și am tras încet ușa în urma mea.

Telefonul se afla pe o măsuță, în apropierea unei canapele. M-am așezat pe ea și am format numărul lui Mifflin.

Am deslușit un clinchet la celălalt capăt al firului, după care vocea lui Mifflin mormăi:

— Alo!

— L-am găsit, am murmurat eu, cu buzele lipite de microfon. E chiar aici, la „Ocean End“. Poți să vii imediat?

— Cel puțin, ești sigur? mă întrebă Mifflin, cu o voce tremurată.

— Da, absolut sigur. L-am văzut. Acum, ascultă-mă! În drum, ia-le și pe Paula și pe doamna Dedrick, care or să ne servească drept martori. Să-ți oprești mașina în fața porții de la intrare! O

să fii obligat să sari zidul. Dar nu care cumva să te atingi de el! Și, după ce ai ajuns în dreptul casei, du-te pe terasă și așteaptă-mă acolo. O să te chem când o să fie nevoie.

— Precis individul ăla este acolo? mă întrebă Mifflin. O să-mi pierd slujba dacă o să intru în casa femeii ăleia fără nici un mandat...

— Nu te mai codi atât! Grăbește-te! O să le anunț eu pe fete să fie gata, când o să treci să le iei. Trebuie să ajungi aici în douăzeci de minute

Am închis, fără să-i mai dau răgaz să protesteze, după care am format numărul Paulei.

— Îmbracă-te repede! i-am spus imediat ce i-am auzit vocea. Spune-i și doamnei Dedrick să se pregătească. În zece minute o să vină Mifflin să vă ia. Vă aștept la „Ocean End“. L-am găsit pe Dedrick.

Mi-a răspuns că o să fie gata, fără să-mi pună nici o întrebare.

Am închis și mi-am aprins o țigară. Eram leoarcă de sudoare și surescitat.

Undeva, prin hol, o pendulă marca trecerea timpului. Mi-am întins picioarele pe divan și am încercat să fiu calm. Dacă era să am baftă, în seara asta urma să aflu soluția afacerii. Iar mâine, dacă totul avea să decurgă bine, Perelli avea să fie un om liber.

Am închis ochii. Aveam impresia că nu mai dormisem de o eternitate. Din clipa în care Maxie îmi dăduse cheia, avusesem parte de o grămadă de aventuri. Nici nu-mi venea să cred că, peste o oră, tot misterul avea să se dezlege.

Brusc, undeva la etaj, răsună o împușcătură. O singură împușcătură.

M-am ridicat dintr-un salt, am traversat holul în goană și am deschis ușa. Ecoul detunăturii încă se mai prelungea.

Am rămas în prag, scrutând întunericul și cu urechile ciu-lite. S-a aprins o lumină. Cineva, pe deasupra capului meu, a traversat în fugă palierul de la etaj. Timp de o fracțiune de secundă, am întrezărit silueta unei femei, învăluită într-o capă

de mătase bleu. S-a deschis o ușă, după care a izbucnit un strigăt. Un strigăt de groază.

M-am năpustit pe scară, urcând treptele câte patru. În momentul în care am ajuns pe palier, a mai răsunat un strigăt. Se părea că-și avea originea dintr-o cameră luminată, din fundul culoarului.

Am luat-o la fugă într-acolo și, ajuns în pragul ușii, m-am oprit și am aruncat o privire. Era camera în care îl văzusem pe Dedrick.

Serena era aplecată deasupra patului și-l zgâlțâia de umeri pe individul întins acolo. Numai că acesta nu dădea nici un semn de viață.

— Lee! striga ea. Ce-ai făcut? Lee, iubitule! Vorbește, te implor!

Am intrat brusc înăuntru. Mi-a fost suficient o privire ca să-mi dau seama că tipul era cât se poate de mort. Tâmpla îi era distrusă, iar sângele i se scurgea de-a lungul obrazului, pătându-i cămașa imaculată.

Am apucat-o pe Serena de braț.

— Liniștește-te! i-am spus. Nu mai poți face nimic pentru el.

S-a întors brusc. În obraji nu mai avea nici o picătură de sânge, iar ochii îi reflectau o groază indescritibilă. Un strigăt i s-a oprit în gât. A întins mâinile, ca și cum ar fi dorit să mă respingă, dar a dat ochii peste cap și mi-a căzut în brațe, leșinată.

Am întins-o cu grijă pe podea, după care m-am apropiat de cadavru.

Pe cearșaf, zăcea un Colt de calibrul 38, în apropiere de mâna lui Dedrick. Țeava încă mai fumega. Pe buzele cadavrului mai sălășluia o crispă de groază, iar pe pielea sa se putea distinge praful de pușcă ars.

— Ce s-a întâmplat?

M-am întors.

În pragul ușii se afla Wadlock, îmbrăcat într-un halat de casă de un roșu spălăcit. Părul îi era în dezordine.

— S-a sinucis, i-am spus. Hai s-o scoatem pe doamna Dedrick din cameră.

Am luat-o în brațe și am ieșit cu ea pe culoar. Wadlock s-a dat la o parte ca să mă lase să trec, în timp ce figura lui bătrână era răvășită de mișcări convulsive.

Am coborât până la parter și am întins-o pe Serena pe canapea.

Wadlock a aprins lumina.

— Deschide ferestrele, i-am spus eu, să intre nițel aer!

În timp ce se moșmodea pe lângă glasvandrurile ce dădeau pe terasă, am turnat un pahar plin cu whisky și m-am întors lângă Serena.

— Vino-ți în fire! i-am spus eu. Ține, bea asta!

Mi-a dat mâna la o parte și a îngăimat:

— Lee...

— Ascultă-mă, nu-l mai poți salva. E prea târziu... Încearcă să-ți păstrezi calmul.

S-a lăsat să cadă pe spătarul canapelei și și-a îngropat fața în palme.

— Lee, de ce ai făcut asta? gemu ea. De ce ai făcut asta, iubitele?

Wadlock s-a apropiat și el, privind-o cu un aer compătimitor.

— Sună la poliție, l-am sfătuit eu. Explică-le ce s-a întâmplat și nu încerca să afli mai mult.

— Nu înțeleg, făcu el, nedumerit. Ce legătură aveți dumneavoastră cu toate acestea?

— Nu căuta să înțelegi nimic! Telefonează la poliție!

Era pe punctul de a spune ceva, dar se răzgândi și se îndepărtă încet.

L-am auzit cum urca scările.

M-am aplecat asupra Serenei.

— Bea asta, i-am spus eu, o să ai nevoie. Hai... Polițiștii n-or să fie prea încântați când or să afle că l-ai ascuns aici.

A acceptat băutura, a dat pe gât câteva înghițituri, a tremurat de parcă ar fi trecut-o un fior, după care mi-a întins paharul.

— Dar de ce? I-am promis că n-o să spun nimic. Acum două zile, a reușit să scape de răpitori și a venit aici. Mi-a spus că, dacă i s-ar fi dat de urmă, avea să fie împușcat. A ținut ca nici măcar Wadlock să nu știe de el.

— Nu ți-a spus cine l-a răpit?

— Ba da, Barratt și Perelli, mi-a răspuns dintr-o suflare. Mi-a explicat că Barratt îl angajase pe Perelli pentru treaba asta. Voia să se răzbune pe soțul meu, care avea de gând s-o rupă cu tre-cutul.

Toată povestea asta nu-mi prea plăcea.

— Ești sigură că a pomenit de Perelli?

Și-a întors brusc fața spre mine:

— Ce motiv crezi că aş avea să te mint?

M-am apropiat de glasvand. Pe terasă se aflau Mifflin, Paula și Mary Jerome. I-am făcut un semn lui Mifflin să intre și în același timp le-am invitat pe cele două femei să mai aștepte.

Mifflin a înaintat câțiva pași în încăpere, cu prudența unei pisici care merge pe jăratec.

Serena s-a întors brusc și l-a privit lung.

— Dedrick este sus, i-am spus eu lui Mifflin. S-a sinucis.

A mormăit ceva, a traversat iute camera și a început să urce scările.

L-am urmărit din ochi prin ușa deschisă.

— Cum... cum a venit? mă întrebă Serena, ducându-și mâna la gât.

— Eu i-am telefonat. Am ghicit că Dedrick se ascundea aici. Am ajuns acum câteva minute și l-am văzut pe fereastră.

— Te-ai... te-ai folosit de telefonul din hol?

Am dat din cap în semn că da.

— Va să zică, așa a fost. Dedrick te-a auzit când ai venit și a ascultat de sus tot ceea ce ai vorbit.

Am privit-o fix.

— Atunci, de ce s-a sinucis?

Și-a întors privirile de la mine.

— Poliția îl căuta pentru o crimă, nu-i așa?

— Da, dar nu cred ca ipoteza ta să fie justificată. În camera în care se află acum, nu există nici un telefon.

Și, brusc, mi-a venit o inspirație. Hotărât lucru, în noaptea asta nu duceam lipsă de idei. Am întrebat-o cu blândețe:

— Știi că atunci când v-ați căsătorit avea deja o soție?

S-a uitat la mine, iar figura i s-a înăsprit:

— Nu am chef să vorbim despre lucrul ăsta.

— M-am gândit că poate vrei s-o cunoști. Este afară, pe terasă.

Serena s-a ridicat dintr-un salt:

— Nu cumva să intre! Doar n-o să pună piciorul în casa mea!

Era pământie la față, iar ochii ei mari păreau să-i iasă din orbite.

— L-am iubit, adăugă ea pe un ton isteric. N-o să permit femeii ăsteia să pună piciorul aici!

Am făcut doi pași, m-am apropiat de glasvand și am strigat-o pe Mary Jerome:

— Hai, intrați! Mary, urcă la etaj și identifică-l pe Dedrick! N-o lua în seamă pe Serena. O să am eu grijă să...

M-am întrerupt brusc.

Serena se năpustise spre o mobilă, în celălalt capăt al camerei și deschise un sertar. Se întoarse și aținti asupra mea un pistol.

— N-o să intre!

Mary apăruse în prag. Era calmă și se uita la Serena cu o privire rece și disprețuitoare.

M-am apropiat încet de Serena și am întrebat-o:

— De ce anume îți este frică?

— Stai pe loc!

I-am văzut degetul cum i s-a crispat pe trăgaci și m-am oprit locului.

— Nu face prostii! am sfătuit-o.

— Ia-o pe femeia asta de aici! Îi interzic să intre!

Mifflin reveni.

— Ce dracu' se întâmplă? exclamă el.

Afară se auzi un scrâșnet de frâne și zgomot de pași pe terasă. În încăpere își făcură apariția inspectorul Mac Graw și doi polițiști în uniformă.

Serena făcu un pas înapoi. Am văzut-o cum și-a ridicat pistolul și și l-a îndreptat spre piept. În priviri i se citea groaza. Și-a lipit țeava în dreptul inimii. Era gestul pe care îl pândeam și de care mă temeam cel mai mult. Am făcut un salt și am trântit-o la pământ. În același moment, se auzi o detunătură.

Mifflin se repezi și el, îngenunche și-i smulse arma din mână. M-am depărtat de ea. Stătea lungită pe-o parte și hohotea de plâns, cu fața ascunsă în îndoitura cotului.

— E rănită? întrebă Mifflin emoționat.

I-am făcut din cap că nu și i-am arătat gaura pe care glonțul o făcuse în podea.

— Ce naiba faceți aici? tună Mac Graw. Ce naiba se petrece?

— Duceți-o pe doamna la etaj și arătați-i corpul lui Dedrick, i-am spus, arătând spre Mary Jerome. Are răspunsuri la toate întrebările voastre, cu toate că încă nu le știe.

— Dar... cum? interveni Mifflin.

— Însoteste-o. Prefer ca ea să fie cea care să vă lămurească.

A dat din umeri și i-a arătat lui Mary ușa.

— Hai, du-te, am îndemnat-o. Totul este în regulă. Nu ai de ce să-ți fie teamă.

A urcat scările, în urma lui Mifflin. Am luat-o pe Serena în brațe și am întins-o pe canapea.

Mac Graw mi-a adresat un zâmbet feroce:

— Va să zică, tot nu te astâmperi și continui să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Mă, prăpăditule! făcu el arțăgos. Faci ce faci, și apari în ultima clipă, ca să ne explici nouă ăstora cum s-au petrecut lucrurile.

— Ce să-i faci, trebuie să existe cineva care să descurce lucrurile! i-am răspuns, după care m-am dus lângă Paula, în celălalt capăt al încăperii.

— Vic, ia spune, cum stăm?

— Ține-mi pumnii, Paula. Cred că o să-l scot pe Perelli din rahat.

Am așteptat.

Au trecut câteva minute. În cele din urmă, a apărut Mary, urmată de Mifflin.

— Ca să vezi ce chestie, articulă Mifflin, cu vocea gătuită. Tipul ăla de sus nu este Dedrick. Doamna asta pretinde că ar fi Lute Ferris. (Și-a îndreptat privirile spre Mac Graw.) Îl știi pe unul Ferris? Ia du-te și uită-te la el!

Mac Graw a luat-o la goană spre etaj.

— Și ce, ea a spus că ar fi fost Dedrick? mă întrebă Mifflin, arătând cu bărbia spre Serena.

I-am făcut semn că da.

Mac Graw se aplecă deasupra balustradei și strigă:

— Da, așa este, e Ferris!

— Atunci, unde dracu' este Dedrick? se miră Mifflin.

— Întreab-o pe Serena. O să-ți spună chiar ea. Însă eu pariez că o să-l găsești în mină. Adică, ce a mai rămas din el. Niște oase și câteva zdrențe.

Serena se ridică brusc de pe canapea. Era albă la față, iar ochii îi scânteiau.

— Eu l-am omorât, spuse ea cu o voce albă. Și tot eu l-am lichidat și pe Ferris. Faceți ce vreți cu mine. Nu-mi pasă... Faceți ce vreți...

III

A doua zi, pe la cinci după-amiaza, Mifflin deschise ușa și se opri în pragul biroului meu.

Eu stăteam trântit în fotoliu, iar Paula era aplecată deasupra lui Kerman, care zăcea întins pe canapea. De abia se întorsese de la Paris și se căznea să-și justifice cheltuielile demne de un nabab.

— Douăzeci de dolari pentru șampanie, într-o singură noapte! exclamă Paula, agitându-i lui Kerman chitanța pe sub nas. Și mă rog frumos, ce ne-ai adus?

Kerman se forță să zâmbească:

— Paula, te rog, nu-mi mai răsuci cuțitul în rană, gemu el. Doar nu sunt de lemn....

— Hai, Tim, intră, l-am invitat eu pe Mifflin, dându-mi jos picioarele de pe birou. Te așteptam. Simte-te ca acasă. Iar tu, Jack, mai termină cu bancurile astea. Mai bine toarnă-i prietenului nostru ceva de băut!

— Țsta-i singurul lucru la care se pricepe cu adevărat, remarcă Paula sarcastică.

— Îmi pare bine că cel puțin îmi recunoști talentul ăsta, replică Kerman cu amărăciune.

Se ridică de pe canapea și se îndreptă spre bar. Mifflin se așează în fotoliul din fața mea.

— M-am gândit că vrei să afli cum s-a terminat toată povestea asta, făcu el. Am avut o zi infernală. Mă mir cum de Brandon n-a făcut vreun infarct. Cu Serena, treaba a mers ca pe roate. A mărturisit totul. Hm, cu femeile astea, e ceva de groază. Cum își dau drumul la gură, nu le mai oprește nimeni.

A dat pe gât o gură din paharul pe care i-l dăduse Kerman.

— Mmm, a picat la fix whisky-ul ăsta! (A mai băut câteva înghițituri și a oftat satisfăcut.) Mda, e tare bun și zău că aveam nevoie de așa ceva! Închipuie-ți că Francon o să se ocupe de apărarea Serenei! Când am dus-o la poliție, era acolo, împreună cu Perelli. E nemaipomenit cum de a fost în stare să treacă de la un caz la altul. Am rămas cu gura căscată. Perelli a fost eliberat acum vreo oră. Brandon a turbat de furie că s-a văzut obligat să-l elibereze, însă, după mărturia Serenei, nu a mai avut ce să facă. Perelli mi-a spus că o să treacă pe la tine, imediat ce o să se întâlnească cu prietena lui. Chiar mi-a pomenit că are de gând să sărbătorească evenimentul!

— Perfect! exclamă entuziasmat Kerman. O să petrecem de minune!

— Da, dar tu o să plătești, preciză Paula.

— Vreți să vă spun cum s-a petrecut toată chestia asta, așa după cum i-a declarat Serena lui Brandon? Întrebă Mifflin.

— Mai întrebi?

— Atunci să știi că ai nimerit-o la fix. Souki a fost ăla care a deklașat totul. Îl ura pe Dedrick și, cât timp cei doi însurăței au stat la New York, i-a cotrobăit lui Dedrick prin bagaje. Și așa a dat de niște hârtii din care s-a prins că Dedrick nu era altceva decât un traficant de droguri și că, pe lângă asta, mai era și căsătorit cu Mary Jerome. Numai că nu a avut timp s-o înștiințeze pe Serena, pentru că în aceeași zi Dedrick avea bilet de avion pentru Orchid City, iar Souki trebuia să-l însoțească. Dar a fost isteț și a lăsat toate hârtiile alea compromițătoare în ca-

mera Serenei. Iar asta, când a dat de ele, a luat și ea primul avion și a plecat după Dedrick.

Cei doi s-au revăzut la „Ocean End“. În timpul ăsta, Souki se găsea la „Orchid Hotel“, urmând să aducă mașina pe la zece seara. Serena l-a acuzat pe Dedrick de bigamie, dar ăstuia puțin i-a păsat și chiar a recunoscut că se căsătorise cu ea doar pentru paralele ei. Numai că nu a fost inspirat să vorbească în felul ăsta cu o femeie din familia Marshland. Serena l-a împușcat pe loc.

În aceeași seară, Dedrick urma să se întâlnească la „Ocean End“ cu Barratt și cu Ferris. Cei doi au apărut la câteva secunde după consumarea dramei și au surprins-o pe Serena în flagrant delict. Barratt s-a prins imediat că ar fi putut profita de pe urma situației, iar cât timp crima nu avea să fie descoperită, Serena ar fi fost la cheremul său. Așa că i-a propus Serenei să o scape, cu condiția ca ea să-i dea periodic niște sume importante. Serena a fost obligată să accepte târgul. Așa că Ferris a luat în mașină cadavrul lui Dedrick și l-a dus în mină. Iar în timpul ăsta Barratt a dus-o pe Serena la aeroport.

După care, cei doi complici, Barratt și Ferris, s-au întâlnit la „Ocean End“, ca să-l aștepte pe Souki. Și, cum a venit, l-au și lichidat. Apoi, Ferris ți-a telefonat dându-se drept Dedrick. Moartea lui Souki, cât și telefonul ăsta, au făcut să se creadă că răpirea avusese loc la zece seara, când, de fapt, Dedrick fusese ucis pe la opt. Datorită acestei confuzii, Serena avea un alibi.

Urmarea o știi și tu. După ce Ferris a aflat că Barratt fusese împușcat la mină, s-a dus imediat la „Ocean End“ și a obligat-o pe Serena să-l ascundă. Ea a fost cea care a surprins discuția noastră telefonică, ascultând la telefonul din camera ei. Știa că, dacă Ferris avea să fie arestat, el ar fi mărturisit totul. Așa că s-a hotărât să-l lichideze, sperând că va fi crezută când va declara că ar fi fost vorba despre Dedrick. A jucat o carte mare și ar fi putut câștiga dacă n-ar fi fost prezentă și Mary Jerome.

Am dat din cap, în semn că nu eram de acord cu el:

— Nu prea cred. Sunt convins că Wadlock ar fi depus mărturie. Doar îl cunoștea pe Dedrick. Și, în afară de asta, tipa a

mai făcut o greșeală. A pretins că Ferris ascultase convorbirea noastră telefonică. Când, de fapt, în camera aia nu se afla nici un telefon. Așa că m-am întrebat ce motiv să fi avut Dedrick să se omoare hodoronc-tronc. Și de aici, până la a presupune că mortul putea să fie altcineva decât Dedrick, nu a fost decât un pas... Și, acum, ce o să se întâmple cu Serena?

Mifflin dădu din umeri:

— Cu Francon, care veghează asupra ei, nu i se poate întâmpla nimic. Ce să-i faci, puterea banului!

— Mă cam îndoiesc ca Francon s-o poată scoate basma curată. Povestea asta o să facă o vâlvă nemaipomenită.

— Și cu Mary, care-i situația?

— E scoasă complet din cauză. O să fie principalul nostru martor. Nu avem absolut nici un cap de acuzare împotriva ei.

Mifflin se ridică din fotoliu.

— Ei, eu o s-o cam întind. Perelli nu-i prea are la inimă pe polițiști și nu vreau să-i stric o zi așa de frumoasă.

Abia ieși, că Kerman mă și întrebă, așa, într-o doară:

— Auzi, cum arată puicuța lui Perelli? E mignonă?

— Asta nu te privește absolut deloc, i-o retează Paula. Pentru moment, avem altceva de discutat.

Puse din nou mâna pe chitanța lui Kerman și o agită amenințător:

— Și asta? Ce poate însemna asta? Auzi, parfum de cincizeci de dolari!

M-am instalat mai confortabil în fotoliu, pentru a savura explicațiile încâlcite și înfrigurate ale lui Kerman.

SFÂRȘIT

Printed in Romania

 grupul drago print

fed print sa O societate **Butan Gas**

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucuresti, ROMANIA

Telefon: 335.93.18; 335.97.47

Fax: 337.33.77